

nỗ như TẠC ĐẠN

HOÀNG HẢI THÙY

Nỗ như tạc đạn

Hồng Hải Thủy

nỗ như
tạc đạn

Hoàng Hải Thủy

Bìa: *Thái Lai*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

**nổ như
tạc đạn**

HOÀNG HẢI THỦY

**THÁI LAI
xuất bản 1964**

Rừng Phong, Xứ Tình Nhân, Kỳ Hoa
Đất Trích.

Ngày 4 Tháng Hai Mỹ Năm 2010.

Nổ Như Tạc Đạn là tiểu thuyết phóng
tác đầu tiên của tôi. Các ông văn sĩ nhà
nghề gọi quyển truyện thứ nhất của một
người viết là “tác phẩm đầu tay.” Tôi
viết *Nổ Như Tạc Đạn* năm 1956, đăng
nơi trang trong Nhật Báo Ngôn Luận.

Chiều nay, buổi chiều mùa đông
tuyết trắng trời, trắng đất, trắng cây ở
Virginia, tôi viết những dòng chữ này về

cái gọi là “tác phẩm đầu tay Nổ Như Tạc Đạn” của tôi.

1956-2010.. Mèn ơi..! 50 mùa thu lá bay đã qua đời tôi kể từ ngày xưa ấy ...
Cảm khái cách gì..!!!!

Ngày xưa xa lắm, tôi còn trẻ

Chưa biết đau thương, biết nợ nần.

Đời chỉ có hoa và mật ngọt,

Da thịt thơm mùi phấn ái ân.

Ngày xưa ấy tôi còn trẻ — 25, 26 tuổi đời — kinh nghiệm phóng tác tiểu thuyết của tôi chưa có bao nhiêu. Nguyên bản *Nổ Như Tạc Đạn* là truyện nhan đề “Après moi, le déluge” tôi nhớ là tiểu thuyết Pháp trong Série Noire. Dường như năm xưa ấy truyện được làm thành phim, phim đen trắng cũng lấy tên là

“Après moi, le déluge.” Nam nữ diễn viên trong phim toàn là những người trẻ tuổi. Phim mở đầu cho phong trào làm phim gọi là Nouvelle Vague của Điện ảnh Âu châu.

Từ lâu rồi tôi quên không nhớ chút sớ gì về truyện Nổ Như Tạc Đạn. Năm 1972 bà Cosunam Films mua Nổ Như Tạc Đạn để làm thành phim. Bà đã trả tiền cho tôi nhưng tôi, và tiểu thuyết của tôi, không có duyên với Xi-la-ma, tức với Điện Ảnh. *Nổ Như Tạc Đạn* để mãi mà không được làm thành phim. Năm 1973 ông Quốc Phong, Giám Đốc Liem Films, mua Như Chuyện Thần Tiên để làm phim. Đạo diễn Lê Hoàng Hoa và tôi đã gặp nhau bàn về phim ba, bốn lần, nhưng rồi phim cũng không được làm trước Ngày 30 Tháng Tư Đen Hơn Mỡm Chó.

Ba chìm, bảy nổi, chín lênh đênh..
 Năm 2000, con tôi tình cờ tìm được *Nổ Như Tạc Đạn* trong một tiệm sách cũ ở Sài Gòn. Sau 50 năm không nhìn thấy mặt nhau, *Nổ Như Tạc Đạn* đến Kỳ Hoa Đất Trích với tôi. Cảm khái cách gì # 2.

Cám ơn bạn Nam Phục, bạn Bắc Thần đã đưa *Nổ Như Tạc Đạn* lên đây. Tôi còn mấy truyện như “Tìm Em Nơi Thiên Đường, Như Chuyện Thần Tiên, Người Vợ Mất Tích” mà tôi muốn đưa lên đây để quý vị đọc, nhưng tôi già rồi, tôi không còn sức và can đảm ngồi gõ máy chép những truyện ấy.

Cám ơn quý vị đã đọc những tiểu thuyết phóng tác của tôi.

HOÀNG HẢI THỦY

Phần 1

Chải xong, Ngọc đứng trước gương chải mái tóc. Tóc nàng dài, với những lọn óng và dày, buông lơl ngang vai, nổi lên một mầu tươi nhung dưới những răng bàn chải ni lông. Chiều nay, Ngọc thấy nàng đẹp hơn mọi ngày.

Chải xong mái tóc, Ngọc bắt đầu bận y phục. Hôm nay, nàng mặc đầm, bộ áo đẹp và đắt tiền nhất của nàng; hàng trắng, hoa đỏ và xanh đem lại cho Ngọc một vẻ đẹp nữ sinh, quý phái, con nhà giàu và

ngây thơ. Từ năm biết trang điểm đến nay, chưa lần nào Ngọc ưng ý một chiếc áo đầm nào hơn bộ áo này.

Nàng soi lại toàn thân trong gương lần cuối cùng rồi xách cặp xuống lầu. Bà Tấn Phát đang ngồi nói chuyện với hai bà bạn trong phòng khách, nhìn ra :

– Ngọc, chiều nay má tưởng con nghỉ?

Ngọc lễ phép :

– Thưa má ... có giờ học đấy ạ. Con phải học bù những giờ giáo sư nghỉ tuần trước.

Nàng dắt xe Velo-Solex ra khỏi nhà lúc bốn giờ chiều. Trời Sài Gòn đã dịu nắng, nền trời chuyển xanh phớt mây hứa hẹn một buổi chiều có hoàng hôn rất đẹp.

Vào những buổi chiều đẹp trời như thế này, khi lòng người ta vui, khi người ta hài lòng, thỏa mãn với cuộc đời, mọi chuyện đều trở nên đẹp. Chiếc xe gắn máy của Ngọc chạy bon bon phát ra những tiếng động rè rè nghe thật êm tai. Đường Sài Gòn sạch trơn không một hạt bụi.

Từ Tân Định lên đường Catinat, Ngọc cho xe vào gửi trong chỗ giữ xe gần nhà Eden. Nàng nhìn đồng hồ tay, giờ hẹn của nàng với Quân đã quá năm phút.

Quân ngồi trong một nhà hàng bên kia đường. Thấy bóng cô nữ sinh mười bảy tuổi xuất hiện bên kia đường, trông bộ y phục đậm thật gọn và đẹp, Quân vội trả tiền nước và bước ra đón.

Hai người gặp nhau trước cửa một tiệm nữ trang :

– Em đến có trễ không ?

Ngọc hỏi người yêu, làn môi hồng của nàng để lộ một chiếc răng khểnh.

Quân lắc đầu :

– Không, em đến đúng giờ lắm ...
Chiều nay em phải đi học à ?

Quân là một thanh niên đáng người cao và nở nang. Trạc hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chàng để tóc dài, mắt sắc và nhanh. Tia mắt nhìn chứng tỏ chàng là một thanh niên có thủ đoạn, hay tính toán và giàu nghị lực.

– Chúng mình vào uống nước nhé...?

Chàng chỉ tay vào nhà hàng đông người. Nhưng nàng lắc đầu.

– Chúng mình ra xe đi chơi nói chuyện vậy ... ?

Quân đưa Ngọc ra chiếc xe hơi mui trần của ông anh chàng. Chàng đã dặn mượn xe ông anh từ sáng hôm qua để dùng trong công việc chiều hôm nay. Với Quân, mọi việc trong ngày cũng trôi êm như ru : Ông anh chàng sẵn sàng cho mượn xe, tâm trí chàng lại tỉnh táo, sáng suốt ...

Chiếc xe hơi lướt êm trên đường Cat-inat, qua Khánh Hội, lên cầu Tân Thuận và thẳng đường xuống Nhà Bè. Gió mát thổi lồng lộng trôi dài hai bên thành xe.

Ngọc đã nhiều lần đi chơi bằng xe hơi qua Lăng Tô và Nhà Bè, nhưng chưa bao giờ nàng thấy cảnh vật đẹp như buổi chiều hôm nay. Nàng ngồi dựa lưng trên nệm xe, gió thổi lướt qua khung kính

làm vài sợi tóc của nàng bay phơ phất. Mắt nàng nhìn lên trời cao. Trên nền trời tắp nằng sớm, vài cánh chim bay theo nhau lên cao, rất cao ... Bay, có vỗ cánh, nhưng vẫn như đứng yên một chỗ ...

Tới Nhà Bè, Quân chọn một khúc đường vắng ngay bên bờ sông để đậu xe.

Đằng sau xe là một hàng cây che khuất con đường. Đây là một chỗ tốt nhất, thích hợp nhất cho những cuộc ngồi nói chuyện với các cô nữ sinh ngây thơ nhưng đã thèm khát muốn biết mùi vị ái tình mà Quân đã mất nhiều thì giờ mới tìm ra được. Trước mặt xe, dòng sông Đồng Nai rộng mênh mông chia làm hai ngả. Đang giờ nước lên, có tiếng sóng vỗ ở ngay bên tai người con gái.

Thoạt đầu, Quân ngồi hỏi Ngọc về đủ thứ chuyện hiền lành, lẩm cẩm, vô

thường vô phạt. Chẳng hạn như chuyện học đường, chuyện gia đình, chuyện xi-nê ... Qua những kinh nghiệm bản thân, Quân biết rằng những giây phút đầu tiên nói chuyện với một người con gái là tối quan trọng. Cần phải làm sao gây được lòng tin cho đối thủ, làm cho đối thủ không đề phòng và tấn công lúc đối thủ sơ hở nhất ...

Quân có duyên, chàng lạnh lợi, khéo nói ... Chàng biết cách đưa đẩy câu chuyện để cho Ngọc không nhận thấy thời gian trôi qua ở bên ngoài ... Cho đến khi trời tối, Quân mở máy thâu thanh trong xe ...

Tiếng nhạc du dương khẽ vang trong không gian bên sông im vắng. Chàng ngồi xích lại gần nàng :

– Ngọc ạ ... tối nay em đẹp quá ...

– Anh đừng nói vậy ... Em mà đẹp gì ?

Tuy phản đối như thế, Ngọc cảm thấy một niềm sung sướng chan hoà trong lòng nàng. Từ lúc gặp người yêu đến giờ, nàng chỉ mong được nghe chàng nói một câu như thế.

Quân cầm lấy bàn tay thon nhỏ của người nữ sinh dơ lên vuốt ve. Bàn tay có những ngón thon, mịn ... và cánh tay phơn phớt một làn lông măng.

Quân đưa bàn tay ấy lên miệng hôn, nhưng Ngọc co lại. Một cái co tay rất khẽ, biểu hiệu một sự phản đối yếu ớt. Quân dừng lại, nhưng chàng không bỏ rơi bàn tay của Ngọc xuống lòng nàng.

Chàng bắt đầu nói về tương lai. Chàng than thân thì đúng hơn. Chàng

đề cao gia đình Ngọc : ông thân nàng là thương gia tỉ phú, gia đình nàng giàu có. Nàng sẽ lấy chồng sang, giàu v.v... Những người như chàng mà yêu nàng là chỉ khổ ... không đời nào gia đình nàng lại chịu gả nàng cho chàng v.v...

Lẽ cố nhiên, Ngọc phản đối những câu nói đó của người yêu :

– Anh đừng nói thế. Ba má em chiều em ... Em bằng lòng là ba má em bằng lòng ...

Vẫn nắm tay nàng, Quân ngồi xích gần Ngọc hơn chút nữa :

– Nhưng ít nhất em cũng phải bằng lòng mới được chứ ?

Ngọc không trả lời, nàng chỉ đắm đuối nhìn người yêu, hy vọng chàng sẽ

hiếu tất cả lòng nàng, mối tình của nàng qua đôi mắt ấy.

– Nếu em yêu anh ... ?

Trong lúc xúc động, vô tình làn môi trinh nữ của Ngọc hé mở. Tuy nàng không muốn, nhưng làn môi ấy lại hóa thành mời mọc ...

Vành trăng tròn, sáng trong từ từ lên trên sông xa ... Không gian yên lặng, chỉ có tiếng sóng vỗ róc rách ... Ngọc rung mình đón nhận chiếc hôn tình ái đầu tiên trong đời nàng. Người trinh nữ còn trinh nguyên cả từ làn môi ... Người nàng rung lên ... Nàng không còn chống cự nữa. Trong lúc ấy, Quân nghĩ đến một câu triết lý ái tình mà chàng đọc được trong một cuốn tiểu thuyết năm xưa, khi chàng còn nhỏ : “Khi người con gái đã cho mình hôn môi tức là người đó sẽ cho mình tất cả !”

Dòng họ của Ngọc là một dòng họ chuyên về thương mại và kỹ nghệ. Họ hàng lắm tiền, nhưng ít người đỗ đạt hoặc làm quan. Vì vậy, để tránh tiếng trọc phú, con gái họ Vũ phần lớn đều được gả chồng bác sĩ, kỹ sư. Cô Vũ thị Hồng Ngọc, con gái của ông bà Tấn Phát – xưởng dệt Tấn Phát – cũng ở trong số những cô con gái họ Vũ cần lấy chồng quan, hoặc đỗ đạt để đem về cho dòng họ những người được xã hội gọi là trí thức.

Nàng gặp Quân trong tiệc cưới của Tuyết, cô bạn gái khá thân của nàng. Ngọc làm phù dâu, Quân làm phù rể. Nhưng trong đám cưới linh đình, long trọng hôm ấy, cặp phù dâu, phù rể lại đẹp và xứng đôi hơn cô dâu, chú rể. Nhiều mối tình đẹp đã nảy nở giữa những người đi phù

dâu, phù rể trong các đám cưới. Trong sự xúc động của Tuyết, Ngọc cũng bị rung động lây. Nàng tưởng tượng đến đám cưới của chính nàng. Và hình ảnh người chồng tương lai của nàng đã được nàng tưởng tượng ra dưới vầng trán cao, đôi mắt sáng và vẻ mặt tinh anh của Quân, người đi phù rể ngồi ngay bên nàng.

*

– A-lô ?

Hùng nghe giọng nói của ông Quốc Anh – ba chàng – vang lên trong ống nghe của máy điện thoại trong lúc chiếc máy “Tilt” điện mà các bạn chàng đang xúm sít đánh gần đầy gõ chuông liên hồi. Hùng khó chịu vì những tiếng động ồn ào quanh chàng.

– Thừa ba ... con đây ạ. Con và Minh vừa ra Trường coi kết quả về. Thừa ba ... con đậu rồi ạ ...

Giọng nói của Hùng làm cho chính chàng phải ngạc nhiên. Giọng nói ấy vang lên trầm, lạnh và mệt mỏi. Chàng có cảm giác như giọng nói của chàng là giọng một ông già. Trong lúc đó, giọng nói của ông Quốc Anh lại êm, mạnh và cương nghị :

– Ba mừng lắm ... Con có mừng không ?

Đứng từ chỗ đặt máy điện thoại trong tiệm nước, Hùng trông thấy Minh ngồi với Ngọc trong một góc phòng. Bất cứ lúc nào, Minh và Ngọc cũng có thể nói chuyện yêu nhau. Hùng nhìn đắm đắm vào cánh tay trắng của Ngọc đặt

trên thành ghế da đỏ. Ngọc bận áo sơ mi cộc tay, quần “Jean”.

– Thưa ba, con mừng lắm ạ ... –
Hùng lên giọng nói cho có vẻ sốt sắng –
Con mừng lắm ... Có văn bằng này, đời con sẽ đổi khác.

Giọng nói của ông Quốc Anh từ xa vẳng lại trầm hẳn xuống và dịu dàng ...

– Thưa ba vâng, con xin nghe ba ...
Xong rồi ạ ... Con đã hết thời phá ng-
hịch rồi. Cuộc đời con bắt đầu từ đây ...
Cám ơn ba.

Giọng nói của Hùng như giọng nói của một người đã trưởng thành. Những người trưởng thành thường thản nhiên nói đến những chuyện cần có sự cảm động qua máy điện thoại. Chàng tự hỏi không biết là chàng vô tình với ba chàng

hay là chàng đã trở thành một người đàn ông trưởng thành. Chính ông thân chàng đã nói – “Con lớn rồi, từ nay con là người trưởng thành ...”

Hùng bỗng cảm thấy mệt mỏi, rã rượi như khi chàng vừa lội 100 thước. Nhìn làn môi mấp máy của Ngọc, Hùng biết rằng nàng đang nói : “Em yêu anh”. Ngọc và Minh sẽ làm lễ cưới trong ba tháng nữa.

Khi nghe được tin Ngọc và Minh sắp thành vợ chồng, chắc Phúc sẽ nói :

– Hai tên này sắp sửa làm một cuộc tự sát ...

Phúc ! Hùng vẫn chưa quên được Phúc. Trước mặt chàng, hình ảnh của Phúc vẫn hiện ra, rõ ràng hơn bao giờ hết. Chàng như còn nghe rõ tiếng cười

ngạo mạn, khinh đời của Phúc vang lên bên tai chàng.

Một gã thanh niên tóc dài, mặt trắng như mặt con gái đi ngang qua. Gã hỏi cặp nhân tình :

– Các bồ đi không ?

Minh ngược nhìn lên :

– Đi chứ ... !

Ngọc nhìn về phía Hùng :

– Chúng mình không rủ Hùng cho nó cùng đi à ?

Minh đứng dậy móc túi trả tiền nước.

– Chắc nó không đi đâu ...

Minh vừa trả tiền vừa khẽ nói với Ngọc. Người thiếu nữ giơ tay lên vuốt

mái tóc lơ, mấy chiếc vòng bạc trên cổ tay nàng chạm vào nhau ... Minh tiếp :

– Từ mấy tháng nay, em không thấy là Hùng nó tránh gặp chúng mình à ?

Minh đứng quay lưng về phía Hùng. Gã thanh niên mặt con gái hỏi :

– Hai cậu giận nhau à ?

Minh gật đầu, hơi buồn. Gã tóc bông đứng che làm cho Hùng không thấy bộ mặt tròn của Ngọc, cùng cánh tay trắng dài của nàng. Nhưng trong tấm gương gắn trên tường, Hùng trông rõ nét mặt của Minh khi gã tóc bông hỏi – “Thằng Hùng nó làm sao thế ?”

Ngọc đứng dậy đi ra cửa.

Minh bảo gã tóc bông :

– Tao sẽ nói với mày về chuyện thằng Hùng sau. Mày ra với chúng nó trước đi. Để tao thử rủ Hùng nó cùng đi xem sao. Đi ...

Hùng tự hỏi rằng chàng còn đứng trong góc phòng tối này làm gì nữa. Góc phòng này sặc mùi khói thuốc lá. Chàng đặt ống nghe lên máy, mệt mỗi bước ra. Cuộc đời tiêu đi, tan đi trong những cử chỉ tầm thường như vậy. Một nụ cười lạnh và buồn nản, như một cánh bướm từ đâu bay tới, đậu trên môi nàng.

Minh đến trước mặt chàng :

– Nói chuyện với ba mày chưa ?

Chàng gật đầu :

– Xong rồi. Ba tao không ngạc nhiên lắm. Ông ấy vẫn biết chắc thể nào tao cũng đậu ...

Hùng theo Minh đi ra khỏi tiệm nước. Trên vỉa hè, dưới những hàng me xanh, gã thanh niên tóc bông đang đứng ba hoa nói những câu gì đó với Ngọc. Ngọc vừa cười vừa liếc nhìn lại đằng sau. Cách đấy là một vài cặp trai gái nữa đang đứng chờ họ.

Minh suy nghĩ trước khi nói :

– Ông ấy không hiểu được ... Mà ẬU kỳ này là cừ khôi lắm. Thành thật mà nói ...

– Tao chẳng cần ...

Gã tóc bông quay lại hỏi lớn :

– Hai thằng mà ẬU đi chứ ?

Như chỉ chờ câu giục ấy, Minh hỏi Hùng :

– Đi chơi với bọn này chứ ? Chúng mình đi ăn mừng, rồi sau đó, sẽ có một chầu nhảy nhót.

Minh nói, gần như năn nỉ :

– Chúng mình vui với nhau như trước kia, ăn mừng mấy thành công ...

Hùng nhún vai :

– Có gì đâu mà mừng ...

Chàng đẩy nhẹ vai bạn :

– Thôi đi với chúng nó đi. Đừng lo cho tao ...

Minh không ép nữa. Nụ cười – tuy chỉ là một nụ lo âu – trên môi chàng tắt đi ngay. Đôi mắt Minh thoáng hiện nét buồn. Chàng cúi đầu :

– Chào vậy ...

Hùng thêm một câu :

– Dù sao cũng cảm ơn mày ...

Hùng đứng lại một mình trước cửa tiệm cà phê, đưa mắt nhìn theo bọn người trẻ tuổi dắt nhau đi khuất nơi cuối phố. Chàng đứng im một lát rất lâu, rồi chàng quay lại, chán nản tự hỏi – “Ta làm gì bây giờ ? Trở vào ngồi uống nữa ?” Tuy nghĩ vậy, chân chàng vẫn bước trên hè phố, chàng nghĩ – “Ta làm gì bây giờ ? Ta đi đâu ?” Ngồi lại, đi lang thang ... Tất cả mọi việc đều chán ngang nhau. Ở đâu chàng cũng chán, chỗ nào chàng cũng cô độc, cũng buồn. Chẳng thà đi với bọn trẻ nọ còn hơn. Đi với chúng, chàng cũng không buồn hơn được chút nào. Tại sao chàng lại cảm thấy mệt mỏi và chán nản đến như thế này ? Đâu có phải chàng mệt và chán là vì hậu quả của cuộc thi chật vật vừa qua ?

Hùng quay lại ... Chàng đã đến trước chiếc ghế dài nệm da mà hồi nãy, Ngọc và Minh đã ngồi sát bên nhau. Chàng ngã mình ngồi xuống ghế. Mặt nệm hãy còn nóng. Chàng nhìn xuống mặt da. Đây là chỗ mà hồi nãy Ngọc vừa đặt cánh tay dài, tròn, phơn phớt lông tơ ... Chàng tưởng tượng lại cánh tay trắng đẹp, thơm, với những chiếc vòng bạc ôm nơi cổ tay – “Anh yêu em” – Tiếng nói của Minh như còn văng vẳng bên tai chàng. Chàng không mệt, chàng kiệt lực thì đúng hơn ...

Hùng nghĩ thầm – “Mình già mất rồi! Mình không còn hợp với bọn trẻ nữa. Mình chẳng nên đi với bọn chúng! Mình không nên thấy chúng sung sướng. Vì đúng lý ra, mình cũng phải được sung sướng như chúng! Đã có bao giờ mình sung sướng chưa nhỉ ?”

Người hầu bàn đến gần :

– Cậu dùng gì ạ ?

Hùng gọi một tên nước ngọt, như để đuổi người hầu đi chỗ khác. Chàng thấy người ta đặt một ly nước trước mặt chàng, nhưng chàng cũng không cần nhìn xem trong ly có những gì. Có một kẻ nào đó vừa cho máy quay đĩa chạy. Tiếng nhạc nổi lên. Giọng ca của Belafonte, bài Jamaica Farewell. Câu chuyện tình của Hùng ... bắt đầu từ đĩa nhạc này. Bốn tháng trước đây ... bản Jamaica Farewell rất được bọn trẻ ưa thích. Thích đến có thể gọi là mê. Trong số những người thích có : Tuyết, Hạnh, Quân, Phan, Duy ... Không, không có Duy, Duy không thích ...

Bốn tháng trước ...

Trong một tiệm bán đĩa hát ngoại quốc ở đường Tự Do ... Hùng đến tiệm tìm một đĩa nhạc Jazz của Jerry Mulligan. Hôm đó vào một chiều thứ bảy cuối tháng, tiệm đông người ra vào. Tiệm có máy lạnh, đóng cửa kín, nên tiếng nhạc thử đĩa ồn ào làm choáng tai mọi người đứng trong tiệm, nhưng hai cô bán hàng vẫn nhanh nhẹn đi lại, lịch thiệp, tươi tỉnh và mát như hai trái cam Triều Châu nằm trong tủ lạnh. Trong số hai cô bán hàng ấy, Hùng có quen một cô. Nàng là em gái một người bạn không thân lắm của chàng. Trông nàng có đôi mắt và miệng cười hơi giống cô đào điện ảnh Grace Kelly.

Chàng hỏi nàng về đĩa nhạc mới của Mulligan. Nàng cười tươi lắc đầu :

– Không có đâu anh Hùng ạ. Các đĩa nhạc Jazz khó bán ở Sài Gòn lắm. Mỗi lần về chỉ có chừng vài đĩa. Hiện bây giờ thì chẳng còn đĩa Mulligan nào hết ...

Thất vọng, Hùng tần ngần đứng trước những chồng đĩa hát sắc sỡ đủ màu, trong lúc nàng “Grace Kelly” của chàng đi chiều lòng một ông khách khó tánh đang đòi nghe tất cả những đĩa nhạc mới nhất của Dalida.

Chàng dờ từng chiếc đĩa hát trên giá gỗ ra coi. Chàng không hy vọng là nàng “Grace Kelly” nói sai, nhưng sự thực, chàng thích chơi đĩa. Chàng thích các đĩa hát đẹp cũng như chàng thích các quyển sách đẹp vậy. Được đứng trong một hiệu sách hay một tiệm đĩa hát có nhiều hàng

mới về, chàng có cái cảm giác của một anh trẻ con được lạc vào một động núi kho tàng. Chàng thích được cầm, được sờ mó trên những mặt giấy láng in nhiều màu rực rỡ. Chàng thích được nhìn những ngón tay dài, thon, đẹp như tay văn sĩ của chàng, vờn trên các góc túi bìa cứng.

Bỗng nhiên, Hùng chú ý đến một gã thanh niên đứng bên giá đĩa bên trái chàng. Gã này bận một chiếc áo thun dài tay đã cũ, người cao cao tóc dài xõa xuống gáy, khuôn mặt trông tương đối đẹp trai và thông minh : trán thấp, mắt sáng và sắc, mũi cao, môi mỏng. Gã này – nhân lúc hai cô bán hàng không để ý – bỏ ngay một chiếc đĩa hát 45 tours gã đang cầm ở tay vào ngực áo.

Sau vài giây đồng hồ ngạc nhiên và chờ đợi những việc lộn xộn xảy ra sau

hành động của gã nọ, Hùng từ từ nhích gần ra cửa. Ra đến cửa, chàng còn quay lại nhìn. Gã nọ, sau khi đã lấy trộm chiếc đĩa hát, vẫn còn ngang nhiên đứng lại bảo một cô bán hàng vừa đi tới :

– Chán chết ! Chẳng có đĩa nào mới cả ...

Gã giơ tay lên phác một điệu bộ. Nhưng gã chạm tay vào giá đĩa, một túi đĩa rớt xuống ... Chiếc đĩa ở trong tuột ra khỏi bao, chạy tròn trên nền gạch hoa.

Cô bán hàng vội vã cúi xuống nhắc chiếc đĩa lên. Vốn là một cô bán hàng thiện nghệ, nàng nói ngay :

– Ông lấy dùm cho ... Mới xây xát có chút đỉnh ...

Gã ăn cắp đứng thọc tay vào túi quần, cười nhạt :

– Ở hay ... lấy là thế nào ? Có ... lấy cô thì may ra tôi lấy, chứ bắt tôi lấy cái đĩa này thì không được đâu. Tại cô bấy không cẩn thận nên tôi vừa chạm vào là nó rớt xuống chứ tôi có liệng nó xuống đất đâu ... ?

Biết gặp phải loại khách không vừa, cô bán hàng dàn xếp :

– Ông làm hư mất một mặt. Đĩa này có bán được chúng tôi cũng phải bán lỗ nửa tiền ... Ông cho nửa tiền, nhà hàng chúng tôi chịu nửa tiền ...

Trong lúc đó, Hùng nhìn rõ mặt gã ăn cắp. Trông gã không có vẻ ăn cắp một chút nào. Gã cũng gần trẻ bằng Hùng. Mặt mũi sạch sẽ và thông minh. Cách phục sức thì nghèo nàn nhưng gã không chú trọng gì lắm ...

Cô bán hàng – thấy đầu dụ không xong – lên giọng :

– Ông làm ơn trả cho, nếu ông không nghe, chúng tôi phải nhờ người can thiệp ...

Gã nọ phá lên cười :

– Xin cứ “đại” tiện ... Tôi nói cho cô biết trước cô mất công vô ích ... Bây giờ, tôi không có lấy hai mươi đồng trong túi, đừng nói gì đến hai trăm.

Hùng tiến lên. Chàng nói :

– Ông đây là ... bạn của tôi. Để tôi trả tiền thưởng cho ông ấy ...

Gã nọ nheo mắt nhìn Hùng. Điều đáng nói là gã không tỏ ra ngạc nhiên một chút nào :

– À ... xin lỗi bồ, bộ thừa tiền không biết tiêu gì à? Chắc bà cụ cho vay nợ lãi giàu quá xá?

Cô bán hàng ngạc nhiên, nhưng nàng nhanh nhẹn giơ tay nhận hai tờ giấy bạc của Hùng và nở với chàng một nụ cười chứa nằng những kính phục. Trong lúc nàng bận bỏ tiền vào két, Hùng nói nhỏ với gã nợ :

– Làm tàng vừa chứ ... Cái đĩa trong áo thò ra kia kìa ...

Chàng khoan khoái khi thấy bộ mặt hỗn hào của gã nợ biến sắc đi. Đứng gần, Hùng thấy mặt mũi gã khá hơn là lúc đứng xa. Gã cũng có vẻ là người học thức.

Gã nợ nói nhỏ :

– Mày phản đối hay là mày đồng ý ?

Hùng nhún vai tỏ vẻ bất cần. Nhưng chàng biết là lúc đó chàng giả dối :

– Tao không phản đối mà cũng cóc đồng ý. Việc ấy không có can dự gì đến tao ... ở đời này, thằng nào thích cái gì thì cứ làm ...

Kẻ được Hùng cứu ra khỏi cơn lộn xộn có thể đi đến chỗ “về nằm bót” đặt tay lên vai chàng. Đôi mắt họ gặp nhau.

Gã nói :

– Tên tao là Duy ...

– Tao là Hùng.

Duy tiếp :

– Tuy chưa gặp mày nhiều nhưng tao thấy mày cũng là thằng có tinh thần. Tao cho phép mày được mời tao đi uống rượu.

Cuộc gặp gỡ bắt đầu làm cho Hùng cảm thấy thú vị. Chàng ngoan ngoãn đi theo người bạn mới ra khỏi tiệm bán đĩa hát.

Nhìn chiếc Vespa của Hùng đậu dưới đường, Duy huýt gió :

– Mày lại có xe đi nữa ? Tuy không bằng cái xe Panhard của con Tuyết, nhưng cũng tạm được đi ...

Hùng không hỏi rằng Tuyết là ai. Duy leo lên ngồi nệm sau, chàng đạp máy cho xe chạy. Chỉ vài phút sau, chiếc xe đã dừng trước cửa một tiệm cà phê, nơi tới lui quen thuộc của Duy và các bạn chàng.

Duy bảo Hùng :

– Đây là đại bản doanh của bọn tao. Chỗ này vui lắm ... Toàn anh em nhà,

không có bọn lạ mặt.

Bất giác, Hùng nhìn Duy bằng một đôi mắt thán phục :

– Bây giờ mày làm gì ? Học gì ?

– Tao chẳng làm, chẳng học gì hết. Tao ... sống.

Hai người bước vào tiệm cà phê. Một gã Tây đen đang đứng đánh vật với bàn bi điện. Thấy Duy vào, gã toét miệng ra cười. Hàm răng trắng nhớn hiện giữa bộ mặt đen sì như chôn chảo :

– Từ nửa giờ nay, tao đánh thắng ghê quá. Ba bi mà được 4 triệu 500 ngàn điểm. Phá kỷ lục của thằng Phùng ...

Gã Tây Đen nói bằng một giọng Việt rất sôi.

– Khá lắm. Mà đáng thưởng. Có đĩa nhạc Belafonte đây ...

Duy ngồi xuống ghế, rút cái đĩa hát trong áo liệm cho gã Tây Đen.

Gã nọ phóng tay ra bắt như tuyến thủ banh tròn đón quả da. Gã giờ chiếc đĩa hát lên coi :

– Jamaica Farewell ... ? Belafonte ? Hay quá ! Bao nhiêu tiền Duy ?

– Cho mấy đấy ... Mà không phải trả một xu nào cả.

Trước vẻ ngẩn ngơ của hắn, Duy nhún vai :

– Mà lấy làm lạ à ... ? Tao không thú nghe Belafonte.

Hùng lắc đầu :

– Tao không hiểu. Nếu vậy, tại sao mày lại lấy ... ?

– Tao lấy vì tao thích lấy. Thế thôi ...
!

Một anh bồi đến trước mặt hai người.
Không cần hỏi Duy, Hùng buông nhẹ :

– Cho hai uyết-ki ...

Duy nhún vai, giọng mỉa mai :

– Bộ mày sẵn tiền quá nhỉ ?

Rồi, hai tay khoanh lại trước ngực,
gã đổi giọng nhìn người bạn mới một
cách chú ý hơn trước :

– Ông thân sinh ra mày làm nghề
ngõng gì ?

Hùng đáp gọn :

– Ông có xưởng máy ...

– Ông cụ với mày có “ăn dơ” ... nhau không ?

– Cũng nhì nhằng ... ! Hai bên trung lập và tôn trọng lẫn nhau. Tao học hành chăm chỉ, ông cụ sì tì cho tao tiêu. Hai bên huế ...

Duy mỉm cười. Sự thực, trông gần, Duy là một gã xấu trai, nhưng nụ cười của gã có duyên lạ lùng. Hàm răng gã đều đặn, trắng bóng, tương phản với làn da xanh của những kẻ ăn ngủ không có điều độ, và ăn bất cứ cái gì có thể ăn được và bất cứ giờ nào.

Anh bồi mang hai ly rượu ra, Hùng móc ví lấy tiền trả. Chàng xua tay khi anh bồi mang số tiền lẻ lại trả. Không mấy khi được khách cho tiền nhiều đến thế, anh bồi gần gập đôi người xuống để cảm ơn. Không muốn thấy cái cảnh ấy,

Hùng vội vã quay sang Duy :

– Còn mày thì sao, Duy ?

– Tao cái gì chứ ?

– Gia đình mày ?

– À ... gia đình tao ư ? Tao có một ông bố ... Lẽ cố nhiên ít nhất, tao cũng có một ông bố ... buôn bán ở ngoài Trung. Ông chịu khó lắm ... “Sừ lúy” cúp lương tao khi thấy tao bỏ Đại Học.

Hùng vội vã hỏi :

– Nhưng tại sao mày lại bỏ học ?

– Tại tao chán ! Tao chán tất cả. Nhất là chán làm việc. Tao biết tao có học cũng không ăn thua gì. Trước sau gì cũng chết đói, chẳng thà chết đói ngay lúc này còn hơn.

Càng nghe người bạn mới quen nói,
Hùng càng ngạc nhiên và thấy bị quyến
rũ :

– Thế bây giờ mày sống bằng gì ?
Mày sống ở đâu ?

– Tao ngủ nhờ ở nhà mấy thằng bạn
hoặc mấy con bạn. Việc ăn ngủ đối với
tao không thành vấn đề. Của riêng của
tao chỉ có mỗi cái này ...

Duy móc túi lấy ra một cái bàn chải
răng giờ lên ...

Hùng nói, giọng kính phục :

– Thánh thật ...

Rồi chàng tiếp :

– Nhưng còn bà cụ mày ? Chắc thỉnh
thoảng, bà ấy cũng lén phát cho mày tí
tiền còm chứ ?

– Bà cụ tao phát tiền cho tao ấy à ?
Chuyện ấy hơi khó đấy ...

Nét mặt của Duy chợt rắn đanh lại.
Gã thò tay vào túi quần, móc ra một gói thuốc lá, lấy thuốc đánh diêm châm hút.
Gã tiếp :

– Bà ấy bỏ tao bà ấy đi năm tao lên sáu tuổi.

Một thiếu niên ăn bận lịch sự và làm đom như đàn bà bước vào tiệm. Anh này gầy, nước da trắng hồng như da con gái. Lối ăn bận quá chải chuốt của anh chàng đập vào mắt tất cả mọi người.

Anh chàng mới vào mỉm cười với Duy.

– Ê Kính ... – Duy gọi – Mà y vừa đi “ở ấp” hay sao mất mặt thế ? Giới thiệu

mày với Hùng, một người bạn mới của tao.

Kính – anh chàng làm đóm mới đến – đưa bàn tay có những ngón thon, dài và trắng muốt ra bắt tay Duy.

– Tao có đi “ở ấp” đâu ? Có đi ấp đàn bà thì có. Tao đi Đà Lạt ở một tháng. Có một em ... bà già mời tao đi, bao hết ...

Hùng ngậy thơ hỏi :

– Đà Lạt ... hồi này có lạnh lắm không ạ ?

Đôi mắt của Kính sáng lên một vẻ rất dĩ đực :

– Lạnh mẹ gì. Cả ngày nằm trong giường nệm bông, có thò mặt ra đến ngoài đâu mà lạnh ...

Đã đục Kính thở ra một hơi thuốc lá kèm theo một tiếng thở dài tràn đầy khoái lạc :

– Em ... tình không thể nào tưởng tượng được. Vợ một anh lớn ...

Sống năm năm ở bên Pháp ... văn minh không còn chê được khổ nào hết. Kim cương đầy người ... Nhưng em coi kim cương rẻ như sỏi đá ... Lúc chia tay, em thưởng công cho anh cái nhẫn 10 carats này đây. Anh không nhận, em cứ bắt phải lấy cho kỳ được, không thì em giận ...

Gã lại thốt ra một tiếng thở dài khoái lạc, rồi giơ bàn tay trái lên ngắm nghía chiếc nhẫn hột xoàn gã vừa được tặng.

Mỗi một phút trôi qua, Hùng lại càng ngạc nhiên. Chàng như lạc vào một

thế giới khác, hoặc lạc vào một hành tinh khác. Chỉ chưa đầy năm phút đồng hồ, Hùng đã được biết rằng người ta có thể sống ung dung mà không có nhà cửa nhất định, không có nghề nghiệp và hành lý chỉ có mỗi một cái bàn chải đánh răng, người ta có thể đi ăn cắp những vật người ta không cần dùng, và người ta có thể kiêu hãnh về cái nghề dĩ đực và làm cái nghề đó một cách tận tâm. Hùng nhìn Duy và Kính như người nhìn hai con vật rất lạ.

– Kính ...

Có tiếng đàn bà gọi ré lên. Hùng quay lại. Hai cô gái mới vào đứng bên quầy Bar : một cô cao lớn trạc độ 25 tuổi, cô kia đàn em, trẻ đẹp hơn, thấp bé hơn, trạc hai mươi. Cả hai đều mặc áo sơ mi đỏ, quần “jeans”. Kính chạy nhào ra chỗ hai nàng đứng nói chuyện.

Cô hai mươi hỏi Kính :

– Duy nó đang biểu diễn cái trò bàn chải đánh răng cổ điển với thằng nào thế ?

Nàng liếc mắt nhìn Hùng.

– Không biết Tuyết ạ ... – Kính đáp
– Moa cũng vừa gặp nó được hai phút. Nghe Duy nó giới thiệu tên là Hùng. Coi có vẻ con nhà giàu.

Kính đi ra chỗ khác.

Tuyết nhìn đăm đăm về phía bàn Duy và Hùng ngồi. Vẻ chú ý của nàng càng làm cho đôi mắt đen của nàng thêm lớn. Bỗng nhiên, như người tỉnh cơn mơ mộng, nàng quay lại cô bạn :

– Nicole, mày với Duy đã có gì với nhau lần nào chưa ?

Giọng nói của Tuyết, khi nàng nói câu trên đây, vẫn không hạ xuống chút nào.

Nicole tỏ vẻ ngạc nhiên :

– Không, chưa bao giờ ... Còn mà ?

Tuyết lắc đầu. Nàng cầm ly nước trên quây đưa lên môi. Khi buông ly xuống tay nàng run run :

– Tao cũng không ... Nó không bao giờ đòi hỏi tao cả, và tao cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy.

Nicole cười :

– Bố khỉ ... Vậy sao mà lại hỏi tao ?

✱

Duy nói nhiều, quá nhiều là khác ...

Nhưng Hùng không lấy làm khó chịu.

Trái lại, Hùng còn thích nghe Duy nói nữa là khác. Chàng nghiêng đầu, lắng tai nghe, mắt nheo lại nhìn ly rượu. Duy vừa nói, vừa rít từng hơi thuốc lá dài.

Đến gần hai người, Tuyết dùng giọng nói tươi trẻ nhất của nàng để hỏi :

– Cho em ngồi nhờ một chút có được không ạ ?

Hùng ngừng đầu lên.

Chàng bị xúc động ... Không phải là vì khuôn mặt đẹp của Tuyết, mà xúc động vì vẻ ngơ ngác gần như dại dờ của khuôn mặt ấy. Đó là nét mặt của một con nai tơ, hoặc của một người nghiện thuốc phiện. Trước khuôn mặt ấy của Tuyết, Hùng nghĩ thầm như vậy.

Tuyết cố ý nói bằng một giọng quan trọng :

– Ba má em về thăm đồn điền. Tối nay, chúng mình hội họp đập phá ở nhà em, mở đầu 9 giờ tối. Đồng ý ?

– Đồng ý quá chớ còn gì nữa ?

Duy cười, đáp.

Tuyết quay sang Hùng :

– Anh cũng nên đến một tí. Trông anh vừa mắt em lắm ...

Hùng khoan khoái mỉm cười :

– Ô-kê ... ! Chín giờ ...

Tuyết nhìn, ngắm Hùng rất bạo. Rồi nàng đứng dậy, bước xa quây, tay cầm ly nước, bộ móng tròn, căng của nàng xoay dưới làn vải dầy.

Nhưng nàng còn quay lại :

– Anh sẽ không phải hối hận đâu.
Em tiếp khách cừ lắm ...

Nhìn theo người thiếu nữ, Hùng nghĩ thầm rất nhanh trong óc – “Bọn này định làm mình ngạc nhiên xem mình có phải là dân nhà quê không đây !” Chàng liếc mắt nhìn Duy, xem Duy có vẻ gì là chế riễu chàng không. Nhưng chàng vẫn thấy Duy thản nhiên. Duy vẫn ngạo nghễ như từ phút đầu tiên mới gặp chàng.

Hùng hát hàm về phía người thiếu nữ, chàng cố lấy giọng nói và vẻ mặt thản nhiên để hỏi :

– Ai thế ?

– Con bé hay hay hả ?

Duy ngồi chống hai khuỷu tay lên

bàn, giọng học trò lớp ba đọc bài học thuộc lòng, hoặc nhà quê đọc thư :

– Tên em là Tuyết, Tôn Nữ Băng Tuyết. Biệt hiệu Tuyết Lê, ái nữ Hoàng Thân, cháu cụ Thủ Tướng ... Nhà rất giàu. Em hơi “tốc”, em thừa nhiều ái tình, đòi hỏi nhiều, nhưng tánh nết khá lắm ...

Hùng đứng dậy. Chàng cười phá lên. Tiếng cười ròn và trong.

Chàng bắt tay gã bạn mới :

– Tao về. Tao có thằng bạn đợi ...

Duy giữ tay chàng lại hơi lâu :

– Cho tao hai bò ? Được không ?

– Được chứ !

Hùng móc túi lấy ra hai tờ giấy bạc, nhét vào tay Duy. Duy ve tròn hai tờ giấy lại, gài lên mang tai, khẽ nói một câu cảm ơn, rồi lại cao giọng :

– Cứ vậy nhé ... Tối nay 8 giờ, mày lại đây đón tao cùng đi.

Hùng sung sướng gật đầu :

– Ô-kê ! 8 giờ chờ tao ở đây.

Ngồi lại một mình, Duy giơ tay lên mang tai lấy hai tờ giấy bạc ve tròn bỏ vào túi, gã ngồi ruỗi dài bộ giò cao ngồng lên chiếc ghế trước mặt rồi lớn tiếng gọi :

– Tư ... Nhà có bao nhiêu “săng-uyt” đem hết cả ra đây cho Cậu !

Hùng về đến nhà được vài phút thì Minh đến. Hai chàng đưa lên lầu, vào phòng ngồi học ngay.

Nhà Hùng là một tòa biệt thự đẹp thuộc vào loại nhất, nhì Sài Gòn. Biệt thự làm theo kiểu hơi xưa, có vườn rộng bao quanh. Phòng riêng và phòng học của Hùng là hai căn phòng trang hoàng tối tân nhất nhà. Phòng trải chiếu cói, tường vôi màu nâu nhạt, nền vôi sần sùi trông như treo thảm dày. Bàn ghế toàn kiểu mới. Trên tường không có qua một bức hình tài tử điện ảnh nào. Hùng chỉ treo vài bức họa lập thể, trừu tượng của các bạn chàng.

Hùng thích được ngồi học trong căn phòng này với vài ba người bạn thân. Những người bạn chăm học, tử tế như

Minh chẳng hạn. Minh là người bạn học cần mẫn mà Hùng thích nhất. Có Minh học chung, Hùng tin rằng chàng sẽ qua được kỳ thi ra trường sắp tới !

Bà Quốc Anh vào phòng lúc hai chàng đang chăm chỉ “gạo” bài. Bà Quốc Anh trông dáng người hãy còn trẻ và lịch sự, duyên dáng. Trông bà, người ta chỉ đoán bà chừng ba mươi năm tuổi.

Hùng yêu kính bà mẹ chàng. Và chàng lấy làm hãnh diện về bà.

Bà Quốc Anh vào phòng êm và nhanh quá, nên Hùng không kịp tắt máy hát.

– Các cậu cứ học đi, đừng để ý đến tôi – Bà Quốc Anh vui vẻ nói với Minh
– Tôi chỉ muốn vô hỏi xem cậu Minh có ở lại ăn cơm tối ở đây với chúng tôi hay không ?

Minh lễ phép đáp :

– Nếu không có gì phiền bà, tôi xin ở lại ...

Bà Quốc Anh ngạc nhiên chỉ chiếc máy hát điện :

– Các cậu học mà còn nghe máy hát được à ?

Hùng cũng cười :

– Vâng. Vừa học, vừa nghe nhạc dễ nhớ lắm má ạ.

– Lạ nhỉ ? Ngày xưa Má học, phòng học phải thật yên lặng mới học được. Bây giờ thì các cô, các cậu nghe nhạc cả ngày.

Hùng tưởng tượng lại khuôn mặt trắng xanh của Duy, với hàm răng trắng và nhọn như răng chó sói. Chàng mỉm cười với cái hình ảnh của Duy nhiều hơn

là mỉm cười với bà mẹ chàng. Hùng cảm thấy rõ sự khác biệt giữa nụ cười của Duy và nụ cười của Minh, người bạn học đang ngồi trước mặt chàng.

Bà Quốc Anh nhăn mặt :

– Nhạc gì mà lộn xộn thế này ? Nghe chẳng êm tai gì cả.

– Nhạc Jazz đấy má ạ. Con thích loại nhạc này lắm.

– Không nghe nhạc thì đã làm sao ?

– Không nghe thì buồn chết được.

Hùng dịu dàng nói với bà Quốc Anh, như người nói với một cô gái nhỏ :

– Một nỗi buồn ghê gớm ... Buồn không thể nào tưởng tượng được...

Bà Quốc Anh cười như một con chim ... Bàn tay của bà mở cánh cửa phòng. Bà không hiểu gì về những lời Hùng vừa nói, và bà cũng không cần tìm hiểu. Bà nói lại với cậu con : “Con nói gì mà kỳ quá !” Khi ra khỏi phòng, bà tiếp :

– Để tôi đi lo cơm nước cho các cậu.

Khi cánh cửa phòng đã khép lại, Minh khẽ bảo bạn :

– Mà làm tàng ! Mà nói chuyện buồn với bà ấy làm chi thế ? Đồ khùng !

Hùng trả đũa ngay :

– Mà ngu như bò. Mà hiểu gì ?

Hai chàng xô đẩy nhau vài cái, như để làm cho cơ thể đỡ căng thẳng. Minh lùi ra, chàng hất mái tóc ra đằng sau, và dùng hai lòng bàn tay vuốt lại mái tóc.

Chàng thở ra một hơi dài. Tất cả những cử chỉ, những dáng điệu của Minh đều chứng tỏ chàng là một thiếu niên mới lớn, khỏe mạnh, có giáo dục và không thắc mắc gì cả.

✱

Hùng ra khỏi phòng rửa mặt, chàng nghe tiếng chuông điện thoại reo trong phòng khách. Chàng nghe tiếng bà Quốc Anh nói, giọng khổ sở :

– Sao, mình lại không về ăn cơm hả ? Em có chuyện cần nói với mình. Em mong mình suốt cả buổi trưa hôm nay ...

Bà buồn bã buông ống nói xuống vì bên kia, ông Quốc Anh đã cắt đứt câu chuyện. Ông Quốc Anh lại không về ăn

cơm nhà tối nay. Bữa ăn tối kéo dài trong tẻ nhạt mặc dầu bà Quốc Anh đã cố nói chuyện cho vui vẻ.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn bảy giờ tối, Hùng ăn qua loa vài miếng rồi vội vã ra khỏi nhà.

Nửa giờ sau, Hùng đã theo Duy bước vào vi-la của ông bà Ứng Lâm.

Tối “boum” đã bắt đầu sôi nổi. Trời mưa nên nhiều người mang theo áo ma, đến bỏ bừa bộn trong hành lang. Nhiều chiếc sắc tay cũng nằm lẫn lộn trong đám áo mưa.

Lúc đó, có hai anh chị lỏi lỉnh từ phòng nhảy qua chỗ để áo mưa và sắc tay. Như hai tên ăn trộm chính hiệu, anh lỏi soát túi và mở ví lục tiền nhanh như máy, trong lúc đó cô gái đứng ghếch ở cửa.

Duy thản nhiên hỏi vào :

– Lưu, kiếm được khá không mày ?

Gã móc túi bạn tên là Lưu nhìn ra.
Thấy người hỏi là Duy, gã nhún vai :

– Đội lắm. Chẳng có gì ...

Duy cười :

– Mày ngu lắm. Đến đây mà soát ví
thì thật là loạn. Bọn bạn của con Tuyết,
của Nicole, chúng nó có phải là gốc đầu
....

Hùng theo Duy vào căn phòng thiên
hạ đang nhảy đầm. Căn phòng đó khá
rộng, tất cả đồ đạc, bàn ghế đều được dẹp
vào sát tường. Theo tiếng nhạc cuồng
loạn phát ra từ một chiếc máy hát Stéreo
tối tân lớn bằng cả một cái tủ “búyp phê”,
chừng hơn một tá cặp trẻ tuổi đang nhảy

như những cái máy. Bọn ngồi chung quanh làm khán giả vỗ tay theo điệu nhạc.

Chừng một giờ sau, Hùng và Duy đã ngồi rũ trong một góc phòng. Hai chàng phải hét lớn lên khi muốn nói với nhau một câu, vì trong phòng ồn ào, náo động quá. Bọn con trai đã tuột hết ca-vát, các thiếu nữ liệng hết giày, dép để nhảy chân không. Những bàn chân thoăn thoắt đuổi nhau trên mặt sàn đá hoa trắng loáng.

Hùng bắt đầu say. Chàng trông thấy Tuyết lướt qua mặt chàng, trong tay một thiếu niên bận quần xanh. Tà váy trắng hoa mầu xanh của nàng xoay tròn rồi biến mất nơi cuối phòng tối. Chàng nghĩ thầm – “Con bé đẹp thật !” Trước mắt chàng như còn ẩn hiện đôi bàn chân thon nhỏ của Tuyết thoăn thoắt bước dưới tà váy. Chàng thấy khát khô cổ. Chàng muốn

uống nữa nhưng chiếc ly trong tay chàng đã cạn, và chàng mệt quá không muốn đứng dậy để đi lấy. Chàng xoay đầu nhìn quanh – “Ờ ... cái ghế phô-tôi này ở đâu ra đây ? Sao lúc này mình không trông thấy ?” Hùng thầm nghĩ như vậy khi trông thấy chiếc ghế quá rộng ở ngay sau lưng chàng. Trong ghế, một gã nằm dài, gác hai chân lên thành ghế. Một cô gái – có vẻ lai đậm đen – ngồi trên thành ghế đang xoa mái tóc bông của người nằm.

Sau chiếc ghế, Hùng trông thấy Kính. Gã này vẫn diện sang và chải chuốt như hồi sáng. Gã ngồi ngay ngắn, dựa lưng vào tường, đang hí hoáy viết vào cuốn sổ tay đặt trên đầu gối. Một thiếu niên khác ngồi chống tay bên Kính, đang lẩm nhẩm nói vào tai Kính.

Hùng bỗng giật mình vì một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng :

– Anh nhảy với em chứ ?

Chàng quay lại. Người hỏi chàng đó là Tuyết.

Chàng đứng dậy, ôm lấy Tuyết. Người nàng thon lả lướt, và mềm như một cành dây leo. Mềm một cách lạ lùng.

Ôm Tuyết trong tay, Hùng nghĩ đến chuyện đêm nay, Duy chưa biết về đâu ngủ.

Nếu chàng sống một mình, chắc hẳn chàng đã đưa Duy về cho Duy ngủ đêm nay. Nhưng rất tiếc, nhà chàng không phải là một nhà quen chứa người lạ.

Nhưng mùi thơm ngậy ngất bốc lên từ mái tóc của Tuyết làm cho chàng nghĩ ngay đến những chuyện khác. Người Tuyết thơm, hai cánh tay của nàng tròn và mát rượi. Nàng nhảy êm và đẹp như

một vũ nữ lành nghề. Hai cánh tay thơm mát này mà choàng lên cổ ... thì gọi cảm biết là chừng nào. Chàng nghĩ thầm – “Tuyệt nhảy đẹp quá. Hay là mình say ?”

Tuyệt hỏi chàng, tiếng nói dịu dàng :

– Anh thích nhảy lắm à ?

Phải mất đến vài giây đồng hồ, Hùng mới hiểu được ý nghĩa câu hỏi của Tuyệt.

Chàng lắc đầu :

– Không ...

Người nàng dính sát vào chàng.

– Thế anh thích gì ? Nói em nghe đi ... ?

Hùng có cảm giác như chàng là một anh nhà quê đang bị gái mồi chài. Vì vậy, chàng trở giọng :

– Đừng ngây thơ cụ nữa ... Phòng riêng của em ở đâu ?

Tuyết cũng không hy vọng là chàng nói đùa, nàng cũng không trốn tránh thực tại. Nàng dùng nháy, hai tay buông xuống.

Rồi nàng nắm lấy tay chàng :

– Đi với em ...

Bóng tối quanh họ đẩy những cặp trai gái chụm đầu hôn nhau và thì thầm. Chỉ còn vài ba cặp mê nháy nhất còn ôm nhau giữa phòng. Nhưng họ không còn nháy loạn nữa. Người họ mềm như bún, vật vờ như những thân cây theo gió cuốn.

Tuyết nắm tay Hùng. Nàng không quay lại :

– Cẩn thận kéo dầm phải thiên hạ nằm dưới sàn đấy.

Từ một cánh cửa tối, một cô gái phóng ra. Cô gái hãy còn trẻ lắm, có lẽ chỉ mới mười lăm tuổi : tóc bỏ dài, thẳng đuột kiểu Juliette Gréco, ngực áo lỏng lẻo. Vừa đi, nàng vừa vuốt lại mái tóc xõa :

– Không ... Tôi đã bảo tôi không thích như vậy mà ...

Giọng nàng the thé và chua như dấm.

Một gã con trai – mặt mũi, vóc dáng trông rõ ra vẻ con nhà phú gạo – từ trong bóng tối theo nàng đi ra.

Giọng gã nặng những bực tức :

– Người ta đã bảo trước. Không thích thế thì thích cái gì ? BỐ khỉ ?

Tuyết nhún vai như để chê cả hai người trẻ tuổi vừa đi qua trước mặt nàng. Khi đặt chân lên bậc thang đầu tiên, nàng mới quay lại bảo Hùng :

– Bọn con gái đó là bọn em ghét nhất đấy ...

Hùng hỏi lại :

– Bọn nào ?

– Bọn ngây thơ cụ. Bọn ... còn trình một nửa.

Chàng và nàng lên lầu. Hùng vòng một tay bên mình Tuyết, như để dìu nàng đi, nhưng sự thật, chàng như bị nàng cuốn theo như một thổi nam châm hút sắt. Cái quyến rũ của Tuyết lặng lẽ nhưng sôi nổi và bất khả kháng. Tuy vậy, chàng không cảm thấy say sưa hay bị kích thích quá. Chàng như một cậu học trò ngoan

để hết tâm trí theo lời giảng của giáo sư, để có thể sẵn sàng trả lời những câu hỏi bất ngờ..

Lên hết chiếc thang lầu rộng đến hai thước, Tuyết dừng lại trước một cánh cửa lớn màu nâu :

– Chúng mình vào đây ...

Nàng đẩy cửa. Trong phòng có một ngọn đèn mờ.

Hùng không thể chặn được một cái giạt mình ngạc nhiên. Chàng không trông thấy gì trong căn phòng ngoài một chiếc giường trắng tinh, và một cô gái, một thanh niên. Gã thanh niên tóc bông và quần quay lại nhìn họ.

Rất lịch sự, Tuyết lùi ra :

–Ồ xin lỗi ...

Nàng khép cửa lại.

Quay lại nhìn Hùng, nàng nở một nụ cười độ lượng :

– Em không thể sĩ vả gì được. Con bé đó là bạn thân nhất của em. Tên nó là Hạnh.

Nàng chỉ tay về phía phòng tắm trước mặt :

– Ấu thật, chúng nó làm loạn cả ở trong phòng tắm của em ...

Hùng nghiêng đầu nhìn.

Trong phòng tắm, một cô gái đang dìu đầu một gã con trai say rượu vào bồn nước. Gã này mặt non choẹt chỉ đáng tuổi em trai cô nọ.

Tuyết kéo Hùng sang phòng bên. Một căn phòng làm việc và đọc sách rất

rộng : bàn viết vĩ đại, bằng gỗ lúp đánh bóng rộng thênh thang, tủ sách cao lên tận trần nhà, máy điện thoại đen bóng. Chàng thấy Tuyết đi thẳng tới bàn viết, mở một chiếc ngăn kéo, lấy ra một vật sáng loáng giơ lên :

– Lần nào ba má em đi xa, ông bà cũng giấu vào chỗ này ...

– Cái gì ?

– Chìa khóa phòng ...

Hùng nhắc lại, giọng chàng như lạc đi :

– Chìa khóa phòng riêng của ba má em à ?

Tuyết đã cầm chiếc chìa khóa đến mở cánh cửa lớn cuối phòng. Nàng quay lại ngọt ngào :

– Anh không thích à ... ?

Hùng nghiêng hàm răng lại. Chàng ngừng cầm lên để cho Tuyết biết rằng chàng bất chấp.

Chàng chậm chậm theo nàng vào phòng.

Trên mặt chiếc bàn ngủ bên chiếc giường mềm bông rộng và cao, có bấy bức hình một bà trạc độ bốn mươi tuổi, vẻ mặt hiền và sang. Tuyết đến ngồi bên giường, việc làm đầu tiên của nàng là lật úp chiếc hình xuống.

Nàng với tay kéo Hùng ngồi xuống giường. Miệng nàng khẽ nói, những hàng mi dài của nàng chớp mau. Nàng giống như một cô học trò đọc bài :

– Anh đẹp trai ... Mặt thông minh, người nở nang, cân đối. Hai bàn tay anh

đẹp ... Đẹp lắm ... Đưa em coi ... Đàn ông cần nhất là hai bàn tay ... Đàn bà thường mê đàn ông có bàn tay đẹp ... Mà bàn tay đàn ông thường xấu ... Ồ ...

Hùng đã ôm ghì lấy nàng và làm nàng im tiếng bằng một chiếc hôn :

– Sao ? Em nói sao ?

Môi chàng rời miệng nàng.

Nàng thở mạnh :

– Không ... Em chẳng nói gì cả.

– Không nên nói gì cả ...

Giọng nói “lão luyện” và đầy “kinh nghiệm bản thân” của nàng làm cho Hùng khó chịu. Chàng nghĩ thầm – “Cho mê ly đến chết luôn một thể !” Chàng ngạc nhiên vì cái ý nghĩ gần như là tàn ác ấy của chàng.

Tuyết ngoan ngoãn hé miệng. Miệng nàng thơm và mát, thơm như mùi dâu chín dưới nắng ... Chàng làm cho nàng nghẹn thở. Lần này nàng phải ngửa đầu ra đằng sau để thở. Chàng thấy bụng nàng thót lại.

Trong khuôn mặt trái soan mỏng và trắng, đôi mắt mở lớn của Tuyết sáng như hai vì sao. Viên môi của nàng rung rung. Tình yêu không làm cho Tuyết đẹp thêm, nhưng những xúc cảm của tình yêu rất hợp với khuôn mặt của nàng. Khuôn mặt quyến rũ hơn, một vẻ quyến rũ gần như mê đắm.

Họ ôm chầm lấy nhau. Nàng ngã vật ra đằng sau, kéo chàng như một võ sĩ Nhu-đạo ghì mình địch thủ xuống thảm.

Chiếc giường êm và rộng như một tảng mây lớn chồm lên đôi người trẻ tuổi.

Tiếng người cười nói, cãi nhau, tiếng ly vỡ không vang lên được tới căn phòng có Tuyết và Hùng.

Trên chiếc ghế bên giường, tấm áo đầm trắng của Tuyết vắt ngang thành ghế. Chiếc áo đắt tiền, có điểm những hạt kim tuyến, sáng lấp lánh trong ánh đèn chiếu ra từ ngọn đèn nơi cuối phòng.

Hùng hút thuốc lá. Chàng lơ đãng nghịch những chiếc vòng bạc trên cổ tay của Tuyết. Những chiếc vòng cũng sáng óng ánh.

Nằm áp má trên ngực người yêu, Tuyết thở dài mơ màng :

– Má em ... Nếu anh biết má em ...

Lúc đó, Hùng không nghĩ gì đến mẹ chàng cả, vì vậy, chàng cũng không để ý gì đến những lời Tuyết nói.

Chàng chỉ cảm thấy rung động vì giọng nói trầm, nhẹ đang nói những câu vô nghĩa.

– Má em không hiểu gì về em hết
– Tuyết nói tiếp – Còn Ba em, ông làm lơ, giả vờ không biết gì về em nhưng sự thực, ông vẫn ngán em ...

Giọng nói của nàng trở nên sắc và lạnh :

– Còn em ? Em biết rằng trước sau cuộc sống hiện tại của em cũng phải chấm dứt. Vì vậy, em cố hết sức lợi dụng để sống thỏa thích. Nhưng một đôi khi, tỉnh lại ... em thấy tởm. Cuộc sống mà em hiện sống để lại trong miệng em một

cái gì đặng như thuốc. Còn anh ?

Hùng giật mình :

– Em nói gì ?

– À ... em nói gì anh không nghe hả ?

Nàng cười phá lên. Cái cười hơi gượng.

– Nhưng anh có lý. Anh không nghe em cũng phải. Em khùng mất rồi. Thì giờ đâu mà kể lễ vớ vẩn ? Thôi ... chúng mình đi ?

Lần này Hùng chú ý nghe nàng nói. Nhưng chàng chỉ hỏi lại được một câu :

– Đi đâu ?

– Đi xuống xem bọn chúng làm gì !

Nàng đứng dậy mặc áo và chải lại tóc trước tấm kiếng lớn.

Phần 2

Dưới nhà, bọn khách trẻ tuổi đã rời phòng nhẩy đầm kéo hết cả vào trong bếp lục thức ăn. Bọn người làm nhà Tuyết, y như là người làm nhà Tây, đã đi vắng hoặc lánh mặt hết.

Khi Tuyết vào bếp, các bạn nàng đã kéo nhau lên sân gác. Trong bếp, chỉ còn vài cặp hấu ăn đang lúi húi lục tủ lạnh. Có tiếng huyền nào trên sân gác vắng xuống. Tò mò, Tuyết đi lên :

– Cái gì thế ?

Một cô gái say rượu vừa liệng con mèo mun sang mái nhà bên cạnh. Con mèo đó là một con mèo nhỏ, hãy còn khờ dại. Mái nhà bên cạnh lại chằng chịt những dây điện. Nếu để con mèo ở đó thể nào nó cũng bị điện giật chết.

Tuyết đến nhìn sang mái nhà bên :

– Ô ... con mèo của chị bếp đấy. Chị ấy thương nó lắm ...

Duy nói :

– Phải có thằng nào liều mạng trèo sang bắt nó. Không để cho nó chết oan được..

Mọi người đều quay đầu lại nhìn Duy.

Một gã kêu ngạo :

– Mà nói hay lắm. Mà còn đợi gì mà không trèo sang cứu nó đi ?

Duy nở một nụ cười khinh mạn. Gã ưỡn ngực :

– Chúng mày tưởng tao ham sống lắm sao ?

– Hách lắm ...

Kính cười mũi, nói câu trên.

Tuyết can thiệp :

– Thôi đừng có làm trò khỉ. Té điện nó giựt chết. Báo hại người ta phải đi có bót ...

Duy cười khẩy :

– Thì các bạn lại có dịp đưa đám ma một thằng bạn chớ sao ?

Duy trèo ra cửa sổ, leo sang mái nhà bên, giữa những sợi dây điện thứ lớn.

Ngay trên đầu Duy là cửa sổ căn phòng tắm có ánh đèn chiếu sáng. Hùng vừa bước vào căn phòng tắm lịch sự ấy. Chàng dừng lại trên ngưỡng cửa. Trong phòng, một thiếu nữ bận đồ “Zazou” đang đứng chải lại tóc trong gương.

– Ô xin lỗi ...

Nàng quay lại :

– Anh giận em về chuyện hồi nãy hả ?

Nàng cười lên, tiếng cười lạnh lạnh, trong như tiếng pha lê.

Hùng nhìn nàng, cười cầu tài. Nàng đẹp và có duyên lắm. Người nàng thon, dài và có thể rắn chắc hơn người Tuyết.

Chợt một tia sáng nảy ra trong óc chàng.

Hùng nhớ lại rằng người thiếu nữ duyên dáng đang đứng trước mặt chàng đây chính là người mà hồi nãy chàng đã bắt gặp nằm trong phòng của Tuyết.

Bất giác chàng nói :

– À ... anh nhớ ra rồi, em là ...

Nàng gật đầu :

– Anh nhớ đúng ... Em là người hồi nãy nằm trong phòng Tuyết.

Hùng nhớ lại câu nói của Tuyết khi nàng đóng cửa phòng – “Nó là Hạnh, bạn thân nhất của em. Em không thể trách gì được nó”.

Hạnh trạc độ mười bảy tuổi. Nghĩa là cũng trạc tuổi Tuyết, nhưng trông trẻ và

nhanh nhẹn, sắc sảo hơn. Nước da nàng trắng hồng, đôi môi hơi trề ra, trông như môi Brigitte Bardo. Tóc nàng đen và dày, tóc sõa ngang vai nhưng không uốn. Hai cánh mũi nàng tròn, sống mũi cao trông như mũi đầm lai. Hai gò ngực tròn và nhọn nhô ra dưới làn vải áo làm cho nàng có thêm một vẻ đẹp dịu dàng đầy nữ tính.

– Anh tìm được chỗ làm ăn rồi chứ ?

Hạnh thản nhiên hỏi câu ấy, trong lúc tay nàng cầm bàn chải lướt nhẹ trên mái tóc.

Hùng đáp một tiếng “ừ” rất khẽ. Chàng cảm thấy khó chịu vì hai tiếng “làm ăn” quá sỗ sàng thốt ra từ làn môi hồng của người thiếu nữ quá đẹp này.

Nàng vẫn chưa chịu tha :

– Anh nói gì ? Hạnh không nghe rõ ?

Hùng đỏ mặt như một chàng trai mới nhón :

– Anh nói anh đã tìm ra được chỗ làm ăn rồi.

Hạnh mở nút một ve nước hoa loại đắt tiền, bình pha-lê trong tuyệt đẹp, để trên giá, đưa đi, đưa lại trước mặt để ngửi mùi thơm :

– Tuyệt nó mới đổi nước hoa ... Em khuyên nó đấy. Nó dùng thứ nước hoa này được lắm ...

Nàng tắm nước hoa vào hai cánh tay. Những cử động của nàng đều mềm mại, nhanh và êm như một con mèo.

Nàng hỏi tiếp, giọng tinh quái :

– Chắc anh mới ở tỉnh lên hả ?

Hùng cười trước vẻ quá ư sành sỏi của cô gái trông bề ngoài còn ngây thơ :

– Bộ anh trông nhà quê lắm sao ?

– Không nhà quê, nhưng hãy còn e lệ lắm.

Nàng quay lại, ngồi ghé lên thành bồn tắm, hai tay khoanh lại trước ngực. Càng đứng lâu với Hạnh, Hùng càng cảm thấy mến nàng. Chàng muốn được làm bạn, được thân với người thiếu nữ nhí nhảnh này. Chàng muốn được biết tâm sự của nàng, được tâm sự với nàng, được trêu chọc nàng.

Nàng tiếp :

– Ai đem anh tới đây ?

– Duy ...

– Duy ? Anh là bạn của Duy đấy à ?
Trông hai người khác nhau nhiều lắm.

Đến lượt Hùng đến trước gương chải lại tóc. Chải xong, chàng đang ngắm nghĩa bóng chàng trong gương thì Hạnh đã dơ tay ra xoa lên mái tóc chàng. Mái tóc Hùng lại rối bù.

– Em điên à ?

– Để em chải lại cho. Tóc anh chải vuông vẫn không hay, phải để bù trông mới hách.

– Anh chải chuốt trông cũng đâu đến nổi quỳnh ?

Có một cái gì ... nồng ấm, chan chứa dịu ngọt ... trôi như một dòng suối, một luồng điện, từ Hùng qua Hạnh rồi trở lại. Họ cùng cười những nụ cười giống nhau, cùng nói một giọng nói.

Giọng Hạnh dịu hơn :

– Rất tiếc ...

– Tiếc gì ?

– Tiếc rằng chúng ta gặp nhau quá muộn.

Hùng không chịu kém nàng :

– Lạ quá. Anh cũng vừa nghĩ y như là em vậy.

Tiếng cười trong của Hạnh lại vang lên trong căn phòng tắm sạch và trắng tinh không một hạt bụi :

– Làm ăn xong, bỗng có thấy đói bụng không ?

Không đợi Hùng trả lời, nàng đứng dậy nắm lấy tay chàng :

– Đi ... đớp !

Hùng đã bắt đầu quen với những câu nói táo tợn nhất thốt ra từ làn môi hồng của người thiếu nữ nhí nhảnh trước mặt chàng. Nhưng khi ra đến cửa phòng, chàng vẫn quen lùi lại nhường nàng ra trước.

Nàng mỉm cười :

– Số dách ... Bồ đúng là con nhà lành ...

Trong bếp chật những người. Bọn trẻ nhốn nháo chen lấn nhau chỗ cửa sổ nhìn sang mái nhà bên.

Nicole, một tay cầm chiếc đùi gà, kiễng chân tò mò nhìn. Lưu, gã tóc bù kiểu Marlon Brando, đứng ôm nàng. Vài em khác bị “suýt-păng” đứng há hốc mồm. Chỉ có Kính “Đĩ Đực” là điềm nhiên ngồi trên mặt bàn, vừa uống rượu

vừa dở cuốn sổ tay ra tính toán những món hàng của gã.

Bên ngoài, đứng dán lưng vào thành tường, Duy đã bắt được con mèo.

Cảnh gã thanh niên gầy cao ấy đứng men theo thành tường, trên một khoảng sâu nhằng nhịt những dây điện, làm cho tất cả mọi người đều rùng mình, kinh sợ.

Nhiều tiếng người ré lên :

- Cẩn thận đấy ...
- Coi chừng ...
- Đứng yên đấy đi ...
- Té bỏ mẹ ... Điện giựt chết tươi ...
- Ai bảo ra ? To đầu mà dại ...

Tuyết quay lại khi Hạnh tươi cười bước vào :

– Có còn cái gì cho bọn này đớp mí không ?

Tò mò, Hùng tiến lại cửa sổ. Trong lúc đó những tiếng lo sợ vẫn ré lên quanh chàng :

– Thế chó nào cũng nhào mất thôi

...

– Liệng con mèo xuống. Còn giữ nó làm gì nữa ... ?

– Nó không chịu bỏ đâu ...

Tuyệt tiếp :

– Hấn tự kiêu lắm ...

Đứng dán lưng vào tường ở góc nhà, Duy đang gặp nguy hiểm thật sự. Gã chỉ có thể men theo thành tường để về cửa sổ bằng cách đứng áp lưng và áp cả hai lòng bàn tay vào tường. Nhưng bây giờ,

một tay gã đã mắc cầm con mèo. Gã đứng đấy, người thẳng đuồn đuột như người gỗ. Hai mắt gã chớp lia. Có lẽ gã ngại không dám nhìn xuống những đường dây điện chằng chịt ở dưới.

– Sắp nhào mất ...

Hùng cời giấy. Chàng nói lớn ra ngoài :

– Duy, cứ đứng đấy. Tao ra đón mày.

Một thiếu nữ say rượu vỗ hai tay vào nhau rồi phá lên cười như người hóa dại :

– Hay lắm ... Cả hai thằng cùng ngã. Cả hai thằng cùng bị điện giật. Cho chết ...

Đến lượt Tuyết chạy ra cửa sổ để nhìn. Nàng đứng sát cạnh Hạnh. Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Hạnh tắc lưỡi :

– Trông thằng bạn mày mềm mại quá. Hay lắm. Tên nó là Hùng hả ?

Tuyết gật đầu :

– Một cây “Sì-Po” đấy ...

Hạnh thè đầu lưỡi hồng liếm môi :

– Nó ... sao ?

Tuyết mỉm cười :

– Hoàn toàn ...

Duy đưa cho Hùng con mèo nhỏ. Hùng quay lại chuyển con mèo nhỏ cho một gã đứng trong cửa sổ. Chàng đưa tay cho Duy nắm.

Cả bọn reo lên :

– Xong rồi ...

Màn men tường nguy hiểm đã hết, cả bọn lảng đi hết ngay trước khi Duy kịp trèo vào hẻm trong phòng.

“Đĩ đực” Kính tính toán xong, thản nhiên gập cuốn sổ tay bỏ vào túi. Như không hề có chuyện gì xảy ra cả, y đứng dậy bảo Tuyết :

– Moa biến ...

Hạnh hất hàm :

– Kính ? Toa có xe hả ? Chở moa về nhé ...

– Ô-kê !

Nàng đi theo Kính. Ra tới cửa nàng còn dừng lại nhìn về phía cửa sổ. Hùng vừa trèo vào nhà. Trông chàng vẫn lịch sự, đẹp trai và thanh nhã như thường.

Duy trèo vào theo Hùng. Đã làm bộ phớt tỉnh :

– Còn có đứa nào chê tao là nhát gan nữa không ?

Hùng đưa mắt tìm Hạnh. Khi chàng biết là nàng đã đi khỏi, chàng bỗng thấy muốn đi khỏi tòa nhà này như nàng.

– “Đêm nay nhiều chuyện quá !” – Ngồi một mình trong chiếc tắc-xi Hùng nghĩ thầm – “Mình có cảm giác như người vừa sống nhiều tháng trong một vài giờ. Sự thực, sống thế này cũng hay ...!”

✱

Xưởng sửa xe hơi trong giờ làm việc, tiếng máy nổ ròn, nhiều người bận y

phục xanh, đi lại rộn rịp như trong một tổ ong.

Anh tây đen lái chiếc Vespa lượn một vòng rồi mới tấp lại trước cửa vào ga-ra.

Ngồi trên đệm sau, Hạnh tung hai chân trước khi nhẩy xuống đường.

– Ta có cần phải chờ nàng không ?

Sắc, gã tây đen hất hàm hỏi.

Hạnh đáp :

– Không cần. Tối nay, gặp nhau ở Bar Lola ...

– Ô-Kê ! Tối nay ...

Hạnh bận áo sơ-mi xanh, quần tím, dép trắng. Nàng xách chiếc ví da xanh đi vào xưởng. Trên đường tiến về phía căn phòng kính, nàng gặp một cô thư ký. Cô

này trạc tuổi nàng, người tròn trĩnh, mặt bầu bĩnh, tóc vén lên gáy.

Thấy nàng, cô thư ký dừng lại :

– Kìa cô Hạnh ... Hồi này cô vẫn được mạnh chứ ?

– Như thường ... Anh tôi đâu ?

Giọng nói cấm cản của Hạnh không làm cho cô thư ký mất vẻ tươi tỉnh :

– Anh ấy chạy đâu đó. Để tôi tìm cho.

– Cám ơn ...

Đứng lại một mình, Hạnh xách ví đi đi, lại lại trước dãy xe hơi sắp thành một hàng dài.

Chợt nàng dừng lại trước một chiếc quầy mặt đá có đặt máy điện thoại. Nàng

mở ví tìm cuốn sổ tay ghi số điện thoại rồi nhanh nhẹn quay máy.

Đó là số điện thoại nhà Hùng. Hạnh vừa hỏi thăm được số điện thoại ấy hồi sáng nay.

– A-lô ? Phải anh Hùng đó không ?
Chào anh ...

Giọng vui vẻ của Hùng vẳng lại :

– Hùng đây. Ai gọi đấy ...

– Đoán xem ? Chịu à ... Hạnh đấy ... !

– Anh nghĩ ngay đến Hạnh ... nhưng không dám tin ... nên không dám nói ... Hạnh ở đâu gọi tôi đấy ?

Hạnh lấy giọng chán nản và lạnh nhạt :

– Hạnh đang ở ga-ra chờ ông anh. Chờ lâu quá không biết làm gì ... Hạnh gọi đây nói cho Hùng ... Hôm nay không đi học à ?

Giọng nói của Hùng cũng mất ngay linh động :

– À ... moa đang ở nhà gạo bài. Sắp thi rồi ... Chăm một chút không thì lòi thoi to. Hạnh nói gì thế ?

– Hạnh vừa kêu lên – “Đẹp quá ... cóc chịu được”.

Hùng ngạc nhiên hỏi lại :

– Hạnh nói gì ... cóc chịu được ?

– Cái xe đẹp ... cóc chịu được. Có chiếc Jaguar đẹp quá Hùng ạ ...

Một chiếc Jaguar kiểu thể thao sơn toàn trắng vừa lù lù tiến vào ga-ra. Một

anh thợ máy ngồi lái xe.

Hạnh trợn mắt nhìn chiếc xe. Nàng dậm chân, thốt lên những tiếng trầm trồ như một cô bé con trước một tủ kính đồ chơi Nô-En quá đẹp.

Giọng nàng trở nên nồng nàn :

– Ô ... anh không thể nào hiểu được. Anh chưa trông thấy chiếc xe này. Đây là chiếc ô-tô trong mơ của em. Thôi, tốp đi. Để em ra coi xe ... À ... đừng cúp vội, em bảo cái này ...

– Gì nữa ?

– Nếu anh rảnh, anh nên đến thăm em. Em ở 60 đường Công Trường Kiến Thiết. Phòng em có nhiều đĩa nhạc ngoại quốc khá lắm. Nếu anh buồn, hay không có chuyện gì làm, anh nên đến ...

Hùng chậm chạp tìm câu trả lời :

– Cũng được. Để hôm nào rồi, moa đến.

Hạnh đặt ống nghe lên máy. Nàng chạy ra đứng bên chiếc xe Jaguar :

– Trời ơi ... xe đẹp quá ... Tôi thích quá ... xe này của ai thế anh ?

Người thợ máy mỉm cười :

– Xe của một ông Tây, gửi bán đấy. Cô thích thì mua đi ...

– Bao nhiêu ?

– Một trăm hai chục ngàn thôi.

Hạnh lắc đầu. Tay nàng đặt lên thành xe, vuốt nhẹ với một vẻ thành kính:

– Một trăm hai chục ngàn ? – Nàng nhắc lại – Chiếc xe này phải để cho tôi đi

mới đúng. Để người khác mua mất, vô lý quá. Tồi vô lý ...

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nàng :

– Cô cứ nói thế chứ cô thì thiếu gì tiền ?

Hạnh quay phắt lại.

Đức, anh nàng, vừa bước tới. Chàng là một thanh niên cường tráng nhưng không vai u, thịt bắp, vẻ mặt lạnh lợi, sáng sủa. Chàng trạc độ ba mươi tuổi. Chàng bận sơ-mi xanh, và quần xanh vải dầy có túi ở ngực kiểu thợ máy. Dáng đi của chàng hơi gù.

Đức trêu cô em :

– Phải gói xe lại cho cô đem về hay là cô ... ăn ngay ở đây ?

Hạnh nhún vai tỏ cho Đức biết rằng nàng không ưa câu khôi hài của anh.

Đức đến gần nàng :

– Cám ơn cô hạ cố đến đây thăm tôi. Tôi xin thưa ngay để cô biết rằng tôi vẫn được bình an như thường ...

Rồi nhìn kỹ nét mặt cô em gái, giọng Đức chuyển sang trêu mếu :

– Sao trông em gầy và xanh thế ? Hồi này ít ngủ hả ?

Hạnh gật đầu thú nhận :

– Có lẽ ... !

– Tại em thức học nhiều quá chứ gì ?

Đức cười, nhưng giọng cười không tàn ác.

Hạnh cúi kính :

– Thôi em van anh. Anh đừng lên lớp em nữa đi.

Đức giơ tay lên bẹo má cô em.

Hạnh vội nghiêng đầu vì hai ngón tay của Đức đẩy dầu má.

Đức vẫn cười :

– Thì thôi vậy ... Thế em tìm anh làm gì ? Chắc lại cần tiền ? Bao nhiêu nào ?

– Em cần ... 5 ngàn ... !

Nụ cười nở trên làn môi Hạnh chứa chan hy vọng.

Ngạc nhiên, Đức kêu lên :

– Năm ngàn ? Em làm gì mà cần những năm ngàn ? Mà em muốn anh đào đâu ra những năm ngàn cho em chứ?

– Ba ngàn vậy !

Hai anh em đứng sững trước mặt nhau.

Hạnh sùi mặt năn nỉ, nhưng Đức không giận. Nét mặt chàng chỉ biểu lộ sự lo ngại :

– Khổ lắm, nếu anh có anh không tiếc em. Nhưng anh không có năm ngàn, ba ngàn cũng không, mà hai ngàn, một ngàn anh cũng không có nốt. Em muốn anh lấy tiền ở kết ra cho em sao ?

Hạnh lạnh lùng và tàn nhẫn quay ngoắt đi :

– Không có thì thôi ...

Đức nắm lấy khuỷu tay em gái, kéo lại :

– Em nghe anh nói đây ... Em biết lương anh ở đây bao nhiêu rồi chứ ? Anh

làm gì có tiền thừa ? Hai nữa, em đột ngột đến, bắt đưa tiền ngay ... anh chạy đâu ra ? Nhưng em cần tiền để làm gì đã nào ? Nói anh nghe ...

Đỡ cau có hơn, Hạnh quay lại, đáp :

– Em cần tiền trả tiền phòng. Em thiếu hai tháng rồi.

Yên lặng một lát, Đức bối rối đưa tay lên gãi đầu :

– Anh không có tiền ... Thật mà ...

Giọng chàng khấn khoản, khổ sở như người xin lỗi :

– Anh muốn cho em lắm, nhưng anh không có ...

Hạnh nhìn anh, nàng nhún vai. Nét mặt nàng rắn đanh lại :

– Không sao. Để em chạy chỗ khác.

Đức móc túi lấy ra một tờ giấy năm trăm, nhét vội vào tay cô em.

Chàng hổ thẹn :

– Anh buồn lắm ... Anh chỉ có thể giúp em thế này được thôi, trong khi chờ đợi ...

Hạnh không cần nhìn tờ giấy bạc, nàng chỉ mở sấp tay bỏ tờ giấy vào sấp. Nàng quay lại nhìn chiếc xe trắng bóng nằm trong ánh nắng. Đôi mắt nàng mơ màng.

Nàng thở dài :

– Trời ơi, cái xe đẹp quá.

Đức khó chịu vì giọng nói của Hạnh, chàng hỏi :

– Em nhất định mua à ? Em trả tiền mặt hay là ký “séc” ?

Hạnh bực tức :

– Nếu em xoay được tiền mua cái xe này thì anh nghĩ sao ? Hả ?

Đức nghiêm mặt :

– Em mà làm bậy để lấy tiền mua xe thì việc trước hết mà anh sẽ làm là ... tát cho em mấy cái. Sau đó, đừng nhìn nhau là anh em nữa.

Hạnh không nói gì cả.

Nàng quay gót đi ra khỏi xưởng.

Cô nữ thư ký bầu bĩnh hồi nãy trở lại, tay ôm một tập giấy. Trong cơn vội vã, thiếu chút nữa thì hai bộ ngực của hai nàng đâm vào nhau.

Đức không tỏ vẻ gì là hờn giận cả. Đôi mắt nhìn theo cô em gái của chàng nặng những buồn lo và chứa chan thương mến. Chàng thở dài. Quay lại thấy cô thư ký vẫn ôm tập giấy đứng gần đó, chàng hỏi :

– Hồng ... Cô có buồn khi thấy người ta đi chơi phây phây mà cô phải làm việc vất vả không ?

Hồng mỉm cười với Đức. Hai người thông cảm nhau qua nụ cười và mắt nhìn.

Nàng đáp :

– Đi chơi thì vẫn thú hơn, nhưng nếu mình nghèo, có việc để làm đã là may rồi. Không còn cách nào khác hơn. Chúng ta tự an ủi vậy ...

Đức gật đầu. Chàng đứng yên nhìn cô thư ký lương thiện đi khuất sau căn nhà kính. Sau đó, chàng quay về với chiếc xe đang chờ bàn tay công nhân của chàng sửa chữa.

✱

Mặc dầu trời chưa tối căn phòng hẹp của bà Ký đã phải bật đèn.

Bà Ký ngồi trước máy khâu ngay dưới ngọn đèn. Quanh bà, trên tường, treo nhiều chiếc áo dài may xong và đang may dở. Từ ngày ông Ký mất đến nay, bà Ký vẫn sống với nghề may thuê. Bà nhận áo của các tiệm may lớn về nhà may.

Bà Ký trạc năm mươi tuổi, mái tóc bà đã bạc hết. Nét mặt bà tràn đầy vẻ u buồn, cô đơn, nhưng vẫn thanh tú. Khu-

ôn mặt đẹp lão ấy chứng tỏ rằng trước kia, hồi còn thanh xuân, bà là một thiếu phụ nhan sắc và nền nếp.

Bà Ký dừng tay may để nhìn cô con gái. Khi bà nói làn môi bà run run :

– Con ở đây với Má cũng rộng chán ... Sao con lại cứ nhất định đi ở riêng làm chi ...?

Vẫn giận dữ, Hạnh đứng giữa căn phòng hẹp. Chiếc sắc tay của nàng đu đưa qua lại trên hai gối.

Nàng có vẻ như người thách thức hoặc đang chuẩn bị để cãi lộn với người khác.

Bà Ký tiếp :

– Con thích ở đây lắm sao ? Phòng con có đẹp không ?

– Rất bần ! – Hạnh đáp – Nhưng con thích, vì ở đó, con cảm thấy là con được sống ở nhà riêng của con.

Nàng tàn nhẫn kéo dài hai tiếng “nhà riêng” ...

Bà Ký kêu lên :

– Phòng bần mà chủ nhà dám lấy tiền thuê những 2 ngàn đồng sao ?

Hạnh cười khẩy :

– Phải cho người ta sống với chứ ? Sao Má ... có chịu cho con tiền không ?

Bà Ký giơ tay lên vuốt sợi tóc bạc sòa trên vầng trán răn nhiều nếp dài và sâu. Đột nhiên bà như người sắp khóc :

– Mẹ con ta mà sống như thế này thì thật là lạ lùng. Chắc mẹ chết mất con ạ ...

Hạnh khẽ nói như người nói một mình :

– Con cũng đến chết mất thôi.

Bà Ký đau đớn nhìn cô con :

– Sao con không chịu làm ăn gì cả ? Con không thấy mẹ làm việc suốt ngày thâu đêm đây sao ? Anh Đức con cũng chịu khó ...

Hạnh đứng khoanh hai tay trước ngực. Lúc đó trông nàng như một cô giáo sắp sửa rầy la một đứa trẻ con :

– Làm việc đâu tấy, mặt tối để làm gì nhỉ ? Ngồi khâu còm cộm như má suốt ngày đến nửa đêm như thế này cả tháng cũng chưa kiếm được hai ngàn đồng bạc. Làm như thế để mà mù mắt à ? Rẻ quá ...

Bà Ký buông hai bàn tay răn reo xuống lòng với một dáng điệu chán nản.

Bà đành tấn công cô con bằng tình cảm :

– Sao con lại nói thế ? Nhà ta là nhà gia giáo ... Ba con ...

Bà định nói ... “con nói như con là loại gái chơi bời ...” nhưng bà lại nể con, không dám.

Hạnh bấu môi :

– Ba con làm việc đến ho lao, chết non ... Chẳng ai thương tiếc mà chẳng để lại cho vợ con một đồng nào. Má nói đến ba con làm chi cho tủi vong hồn ba con ...

– Hạnh ...

Bà Ký kêu lên một tiếng đau đớn.
Hai giọt lệ từ từ ứa ra trên vành mắt rần
reo, mệt mỏi của bà.

Trước hai giọt lệ ấy, như sợ mình
sẽ xúc động, sẽ hối hận và thương tâm,
Hạnh cố lấy giọng lạnh lùng để nói tiếp :

– Còn má nữa ? Má làm việc chăm
chỉ, lương thiện suốt đời ... Má được
hưởng những gì nào ? Trong lúc bọn chơi
bời hạng bét nó chỉ phây phây một lúc là
nó thừa đủ tiền để trả công Má còm còm
may cho chúng nó mười cái áo dài. Má
cũng muốn con đi làm đầy tớ chúng nó
hay sao ? Vô lý ...

Bà Ký rên rĩ :

– Con không được phép nói như vậy
với Má ...

Bên ngoài, có một thiếu phụ xuống

xe ô-tô, bước vào nhà. Một bà khách quen : tuổi nà dòng, bụng to hơn ngực, mặt phèn phẹt, mồm miệng tõe lõe thô bỉ, nhưng tay đeo ba, bốn cái nhẫn mặt kim cương. Bà Ký vội vã lau nước mắt ra chào, miệng cố gắng nở một nụ cười xã giao.

Hạnh cúi mặt đi đi, lại lại trong căn phòng hẹp. Bà Ký theo bà khách ra hiên nhà để xem những mẫu hàng nylon mới về. Bỗng mắt Hạnh dừng lại trên ngăn tủ của bà Ký kê ở góc phòng ! Ngăn tủ hé mở ...

Nhanh như mèo, như lúc vung tay ra gạt mái tóc của Hùng, nàng thò tay vào tủ, rút vội một tập giấy bạc một trăm.

Khi nàng vừa mở sắc để dấu tập bạc vừa lấy cặp, Hạnh bỗng có cảm giác lạnh lạnh sau gáy.

Nàng quay lại. Bà Ký đứng ở cửa vừa tiếp chuyện bà khách vừa nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng bỏ tập bạc vào tủ, rồi yên lặng đứng chờ.

Bà khách đi khỏi. Bà Ký trở vào căn phòng hẹp. Bà chậm chạp đi đến chiếc máy may, lưng gù xuống, mắt nhìn nghiêng tránh chỗ con đứng chờ.

Yên lặng.

Hạnh bỗng gằn giọng :

– Má đã trông thấy con lấy cặp tiền của Má ! Má còn chờ gì nữa mà không chửi con đi ?

Bà già dịu giọng hỏi lại :

– Tại sao lần này Má lại chửi con ?
Thế những lần trước thì sao ?

Hạnh há hốc mồm :

– Má nói sao ? Má biết là con lấy cắp tiền của Má từ lâu mà Má không nói gì cả ??

Giọng bà Ký vẫn dịu dàng nhưng tràn đầy buồn đau :

– Mỗi lần con về đây thăm Má ... lúc con đi, Má lại thấy mất tiền ... Con tưởng Má không biết sao ? Má làm gì có nhiều tiền mà Má không biết rằng mất. Tiền đấy là tiền hàng, Má để dành trả cho người ta ...

Giọng nói của bà ghen lại :

– Má xấu hổ quá ... Má không còn biết nói sao ...

Bà quay đi để dấu đôi má tràn đầy nước mắt.

Hạnh ôm chầm lấy mẹ :

– Con van Má, Má đừng khóc ...

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau một lúc.

Điều đáng ngạc nhiên là nét mặt của Hạnh lại đau đớn và thê thảm hơn nét mặt của mẹ nàng. Đôi mắt Hạnh có một ý buồn thê lương, sâu xa, và gần như là huyền bí.

Nàng vỗ nhẹ lên vai bà mẹ :

– Con làm má buồn nhiều, con biết ... Nhưng con cũng không biết làm sao hơn. Lỗi tại con. Tại cuộc sống con nó như thế. Con không thể đổi khác được. Má tin tưởng nhiều thứ, con chẳng tin ở bất cứ một chuyện gì hết ...

Bà già ghen ngào :

– Con trở về sống với má. Mẹ con no đói có nhau ...

– Không được đâu Má ạ. Con xin Má, Má đừng bắt con trở về ...

– Má không làm phiền gì con hết. Về đây, con vẫn tự do, con muốn làm gì thì làm. Con muốn tiếp ai thì tiếp.

Một nụ cười mệt mỏi nở trên môi Hạnh :

– Các bạn con chúng nó sẽ sợ không dám đến ... Chúng nó sợ Má, vì Má hiền lành quá. Ở đây không được, ngăn nắp quá, lương thiện quá ...

– Con nói gì ? Má không hiểu ... ?

Hạnh vuốt tóc bà mẹ :

– Mẹ không thể nào hiểu được ... !

Chiếc máy hát được đặt ở giữa phòng. Quanh máy, nhiều đĩa hát nằm chồng lên nhau.

Trên chiếc đi-văng của Hạnh, Tuyết nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Một gã thanh niên tóc bông ngồi bên nàng. Hai người không hôn nhau, không nói với nhau, không cả nhìn nhau. Cả hai cùng thả hồn theo tiếng nhạc phát ra từ mũi kim đi dần vào lòng đĩa nhựa.

Ngồi trên sàn, bên cạnh máy hát, đầu ngả vào cánh tay đặt trên gối, Lưu có vẻ như một tù nhân ủ rũ ngồi trong khám. Sau lưng Lưu, Phong nằm co quắp ngủ.

Căn phòng ngủ của Hạnh chật vừa đủ chỗ cho 6 người nằm ngồi. Hạnh ngồi trên ghế bàn phấn, nàng đánh móng tay.

Duy ngời ngả lưng, dựa đầu vào tường,
miệng lẩm nhẩm nói một mình.

Cần kim điện tự động nhắc lên. Đĩa
nhựa ngừng lại ...

Tuyết khẽ nói :

– Cho chạy đĩa Gillespie ...

– Dừng ...

Sơn, gã thanh niên tóc bông ngời
gần nàng lên tiếng phản đối.

Tuyết há miệng ngáp :

– Tại sao lại không ?

– Cứ cho chạy lại đĩa vừa nghe. Nghe
mãi một điệu nhạc, mình có thể say như
người say rượu ...

Tuyết gối đầu lên đùi Sơn. Nàng
nhắm mắt :

– Anh đừng cựa quậy ... Tuyết đang nằm êm.

Duy dụi mắt thuốc lá vào chân tường. Gã lên tiếng :

– Sơn nó nói đúng. Nghe mãi một điệu nhạc có thể làm cho người ta say. Cho nghe lại đi ...

Lưu vặn chốt máy. Cây kim dịch vào đĩa nhựa. Tiếng nhạc trong, trầm theo nhau nổi lên, tràn đầy gian phòng.

Tô móng tay xong, Hạnh nhìn đồng hồ. Nàng có vẻ băn khoăn như đang chờ đón ai. Nàng ra đứng bên cửa sổ, nhìn xuống đường rồi lại trở vào.

Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hạnh lấy ngay dáng điệu mệt mỏi, thản nhiên trong lúc Lưu ra mở cửa.

Nàng tưởng người vào phòng đó là Hùng nên nàng cố tình không nhìn ra cửa. Nhưng tất cả mọi người quanh nàng đều tỏ vẻ ngạc nhiên, Tuyết hất hàm :

– Thăng cha nào đó ?

Người mà Hạnh yên trí là Hùng đó lại là ... Đức, anh nàng. Đức cũng ngạc nhiên đứng sững nhìn bọn trẻ nằm ngổ trong căn phòng tối lại vì khói thuốc. Hạnh bối rối giới thiệu :

– Anh tao đây !

Bọn trẻ có phản ứng ngay.

Tuyết ngồi bật dậy.

Sơn cũng vội lùi xa người thiếu nữ. Lưu lấy chân đá nhẹ vào lưng gã nằm ngủ co quắp dưới đất :

– Ê dậy mày. Chúng mình đi, đến giờ rồi ...

Đức nhìn những kẻ vội vã đổi chỗ và sửa soạn ra đi quanh chàng.

Chàng ngạc nhiên khẽ hỏi cô em :

– Bộ các bạn em tưởng anh là lính Rờ-xet hay sao ?

Hạnh cố dấu một nụ cười :

– Thấy một người không quen vào đây, các bạn em chúng nó ngại ...

Bọn Lưu, Tuyết kéo nhau ra khỏi phòng sau những tiếng chào – “Bai ! Bai !” Có tiếng cười đùa của họ vang lên từ khu vườn nhỏ dưới nhà. Lưu bắt chước tiếng chó sủa trên con chó bẹc-dê nhà bên.

Tuyết là người cuối cùng ra khỏi phòng. Nàng dừng lại trên ngưỡng cửa, nhìn Đức bằng một đôi mắt bạo tợn nhưng duyên dáng :

– Trông ông anh mày dễ thương quá
– Tuyết nói lớn – Anh ấy đã có vợ chưa mày ?

Hạnh vội nói :

– Thôi đi đi mày. Tối nay gặp nhau.

Đức lảng lạng đến ngồi xuống giường :

– Em vừa có chuyện gì lôi thôi với bà cụ thế ? Bà cụ có vẻ hốt hoảng lắm. Má viết giấy cho người đem đến sở bảo anh phải đi tìm em ngay ...

Hạnh nhún vai :

– Có gì đâu anh ? Má muốn em về ở

với Má. Em không chịu. Chỉ có thể thôi, vẫn là chuyện cũ ...

Đức lắc đầu :

– Cả hai chúng ta cùng bỏ Má sống một mình thì thật là bậy. Anh muốn hỏi em ... em bỏ nhà ra đi ... em sống như thế này để làm gì ?

Chàng giơ tay chỉ một vòng khắp phòng :

– Em giao du với những tên du đảng, những tên vô dụng, ăn hại ... em có biết cuộc sống bừa bãi, hỗn độn này rồi sẽ đưa em và chúng nó đến đâu không ... ?

– Đến đâu thì đến, em chẳng cần. Bây giờ, em chỉ cần sống cái đã ...

– Muốn sống, người ta phải làm việc. Em không thấy Má đó sao ? Như anh

đây chẳng hạn, anh làm thợ từ năm anh mười sáu tuổi ...

Hạnh nhìn Đức, thương hại :

– Cho đến năm nay – Nàng buông nhẹ – anh đã ba mươi tuổi, anh vẫn chưa xây dựng được một cái gì cả. Anh vẫn chưa đủ tiền để cưới vợ. Đó ... cái làm việc của anh đó ... Nhìn anh, nhiều khi em vẫn tự hỏi không biết có bao giờ anh trẻ không ?

– Thiếu gì người trẻ mà người ta vẫn chịu khó học ...

Bất giác, Hạnh nói lại nguyên văn một câu mà nàng vừa nghe được của Duy :

– Người ta chết đói vì không chịu làm việc, và người ta làm việc để rồi chịu chết đói. Giữa hai tình trạng ấy, em thấy

không làm việc vẫn hách hơn ...

– Em nói lạ quá. Thiếu gì người trẻ tuổi chịu khó học và làm việc để rồi thành công ? Em đã có bằng Trung Học, em có thể trở thành cô giáo, tại sao em lại bỏ hết đi để sống bừa bãi như thế này ? Có cái gì làm cho em buồn chán ...

Hạnh thở dài :

– Nỗi buồn của em, anh không thể nào hiểu được.

Nàng bối rối ra cửa sổ vén màn nhìn xuống đường.

Khi quay lại, nàng đổi giọng hiền dịu nói với anh :

– Em xin anh ... Em đang chờ một người bạn ...

Đức đứng dậy :

– Em muốn anh đi hả ? Được, để anh đi. Nếu anh làm phiền em ...

Đức nói câu đó với giọng nói bình thường. Chàng không giận cô em. Hùng đẩy cửa bước vào phòng vừa vặn lúc Đức ra tới nơi.

Làn môi trề ra, Hạnh giới thiệu :

– Anh Đức, anh của em ...

Rất lịch sự và lễ phép, Hùng đưa tay ra bắt tay Đức :

– Hân hạnh được gặp anh.

Đức làm bộ ngạc nhiên hỏi cô em :

– Sao cậu này lịch sự quá ? Cậu này có dính líu gì với bọn hồi nãy không ? Chắc cậu còn đi học ?

Hùng sốt sắng đáp :

– Vâng, sinh viên trường Thuốc ...

Hạnh vội đẩy ông anh ra khỏi phòng. Nàng đóng cửa lại rồi nhìn Hùng mỉm cười :

– Gia đình em lộn xộn quá ...

Chàng và nàng mỉm cười với nhau. Cả hai cùng không dấu nổi sự sung sướng vì được gặp nhau. Hạnh là người đầu tiên trấn tĩnh được sự xúc động. Nàng trở lại chiếc gương, sửa lại mái tóc :

– Anh đến hơi chậm. Hồi nãy, bọn chúng nó ngồi ở đây nghe nhạc hết. Có Tuyết, Lưu, Duy ... Vì ông anh của em đến nên bọn chúng nó chạy ...

– Tiếc nhỉ, anh đang muốn gặp Duy ...

– Nếu anh muốn gặp nó thì đến Bar Bonado, chắc Duy nó còn ở đấy ...

– Anh đưa em đi nhé ?

– Vội gì ... ?

Giữa đôi người trẻ tuổi bỗng có một sự yên lặng nặng nề. Hạnh ngồi lên đi-văng. Hùng ngồi xuống sàn, bên chiếc máy hát, dở chồng đĩa lên xem :

– Em có nhiều đĩa mới không ?

Hạnh với gói thuốc lá Craven-A trên đầu đi-văng, châm hút.

Điệu hút thuốc lá của nàng trông như điệu của những cô đào trên màn ảnh :

– Cũng khá ... anh chọn xem ...

Hùng chăm chú dờ từng bao đĩa lên coi. Ngồi như thế, chàng không nhìn thấy nét mặt dịu hiền, chan chứa cảm tình của Hạnh khi nàng nhìn chàng. Khi ngừng

đầu nhìn lên, Hùng chỉ còn thấy nét mặt lạnh lùng, chán chường của Hạnh.

Hai người trao đổi nhau vài câu về mấy đĩa nhạc mới. Sau đó, họ lại yên lặng. Cuối cùng, như người nói về những chuyện ăn phở, uống nước, Hạnh cất tiếng hỏi chàng trẻ tuổi :

– Anh nghĩ sao về vấn đề chán đời tự tử hờ anh ? Anh chống tự tử hay là anh cho rằng người ta có quyền chết khi người ta chán nản quá ?

Hùng ngạc nhiên :

– Lẽ cố nhiên là anh chống rồi. Nhưng tại sao em lại hỏi anh về chuyện ấy ?

– Chẳng tại sao cả. Chỉ tại hồi nãy Duy nó nói đến chuyện đó ở đây. Nó nói rằng người ta có quyền chết khi cảm thấy

mình không thiết sống nữa. Em đồng ý để cho nó khỏi mích lòng, nhưng chuyện đó không liên can tới em, vì em vẫn vui sống ...

Hạnh đứng dậy.

Nàng chậm chạp ngồi xuống sàn rồi nhích lại gần Hùng ...

Chàng nhìn ngậy ngực áo đầy và hai cánh tay tròn dài phơn phớt lông tơ của nàng.

– Anh chọn đĩa gì thế ?

Đôi mi nàng chớp nhanh.

– Đĩa “Smoke Gets In Your Eyes” của Platters ...

Hạnh nhích thêm chút nữa :

– Cổ rồi ...

Nàng đặt điều thuốc lá hút dở lên đĩa gạt tàn :

– Cổ như kiểu tóc của anh vậy. Em đã bảo là cổ mà ...

Bàn tay nàng bay lên như một cánh chim làm mái tóc của Hùng rối bù :

– Đây này ... tóc anh phải để như thế này mới đẹp. Như tóc của thằng Phúc, người yêu mới của con Tuyết ...

Hùng liệng đĩa nhạc ra sàn. Chàng không cần hỏi gì về Phúc, người tình mới của Tuyết là ai, chàng ôm ghì lấy Hạnh, đè ngửa nàng xuống đi-văng ... Nàng dẩy dựa để giả vờ chống cự. Hai bàn tay nàng nắm lại đấm lên ngực chàng trẻ tuổi :

– Buông người ta ra ... không thích bọn nhà quê ...

– Có thật là ... nhà quê không ?

Chàng và nàng sung sướng khi họ thấy họ không còn phải đóng kịch với nhau nữa.

– Hùng ... Em té xuống sàn nầy ...

✱

Hùng và Hạnh dắt tay nhau xuống cầu thang. Họ đi tung tăng như hai đứa trẻ. Khi ngồi lên sau chiếc xe Vespa, Hạnh quàng tay ra ôm lấy mình Hùng :

– Chạy thật mau, anh nhé. Em thích đi xe chạy mau ...

Chiếc xe rồ máy vù đi trên đường phố vắng. Bà chủ nhà – một bà chơi bời về già – nhìn ra cửa sổ, gằn giọng bảo bà bạn :

– Con bé đó thiếu tôi hai tháng tiền nhà rồi. Cuối tháng này, nó không chạy được tiền trả tôi, tôi tổng cổ nó đi ... Mới tí tuổi mà đã chơi bời ...

Hùng phóng xe như bay trên đường Tự Do. Chàng dừng xe trước cửa tiệm bán đĩa hát quen. Một anh thợ chụp hình dạo đứng bên gốc cây giờ máy lên chụp họ :

– Thầy cô khỏi cần phải trả tiền trước. Hôm nào rảnh đến lấy cũng được ...

Anh thợ chụp hình quen mặt đưa cho chàng và nàng một tấm thiệp. Hạnh bỏ tấm thiệp vào sách.

Hùng cười :

– Chụp ảnh thế này thì sống thế nào được ? Ai có thì giờ mà đi lấy ?

Hạnh nhún vai :

– Chúng mình không đi lấy nhưng thiếu gì người khác vẫn thích như thường.

Tới cửa tiệm đĩa nhạc, Hùng dừng lại :

– Anh vào xem có đĩa nào mới không ?

– Em đi chơi, lên trên kia thăm mấy con bạn ...

– Tối nay, chúng mình gặp nhau ở Bonado chứ ?

– Chưa biết. May ra ... em đến ...

Tuy Hạnh nói vậy, nhưng người thiếu nữ đầu tiên mà Hùng trông thấy buổi tối hôm ấy khi chàng đặt chân vào tiệm nhảy Bonado là Hạnh. Cả bọn Kính, Duy, Lưu

cùng ngồi trên chiếc ghế dài kê trong góc tường tối nhất với Hạnh.

Căn phòng tối, chật và đông người quá. Không khí trong phòng đầy đặc khói thuốc lá đến cay mắt. Khói thuốc, bóng tối và âm nhạc là thế giới quen thuộc của bọn trẻ tuổi ngồi vây quanh Hạnh.

Duy đi lại trong đám đông ấy với cái dáng điệu thản nhiên và lưng khùng đặc biệt của gã :

– Này em ... – gã hất hàm hỏi một em vũ nữ đang nhảy với một anh khách già trên “pít” – ... Đêm nay, anh về nhà em được không ... ?

Em vũ nữ ngoáy mông như người lắc đầu :

– Đêm nay chồng em nó về ...

– Hay lắm. Anh gửi lời hỏi thăm nó

...

Duy quay đi, nói một mình :

– Tiên sư nó ... sao nó lại về đúng vào đêm hôm nay ...

Bên quầy rượu chật ních những người. “Đĩ đực” Kính bị dồn vào góc chật nhất với chiếc máy điện thoại.

Kính ra gân cổ lên nói vào ống điện thoại :

– Tôi không tới được. Tôi có việc phải đi khỏi Sài Gòn ngay đêm nay. Phải, đi ngay đêm nay ... Vắng mặt ít lâu. Động ... phải biến ...

Đứng ngoài, Duy gọi vào :

– Ê Kính ... Tao hỏi mày cái này ...

Kính không nghe tiếng gọi vì tiếng nhạc ồn quá. Duy thò tay vào nắm tay áo Kính, giật mạnh.

– Ê mày ... tao đang nói chuyện ...

Kính giằng tay ra ...

– Chuyện của tao quan trọng hơn.
Đêm nay, tao về phòng mày ngủ nhé ...

Bực tức, Kính gắt lên :

– Mẹ kiếp ...

– Mẹ kiếp ... ừ ... hay là mẹ kiếp ...
không ?

– Mẹ kiếp ... ừ ! Bố khỉ ...

Kính đổi giọng nói vào ống điện thoại :

– Không ... Tôi không chửi anh, tôi chửi thằng bạn ... Được rồi, cứ thế đi ...

chuyện khác tính sau ...

Duy mỉm cười :

– Trước khi đi nhớ để chìa khóa lại cho tao đi nhé !

Hùng nhẩy với Nicole, Hạnh ngồi trên ghế, đôi lông mày nhíu lại, nàng nghe Lưu nói chuyện. Lưu bận áo sơ-mi ca-rô xanh, hai tay đang trịnh trọng nhồi “píp” thuốc:

– Moa không thấy mục nào có thể ra tiền ngay được. “Combin” thì cũng phải có thì giờ ... – Giọng có vẻ tiếc hận, Lưu tiếp – Mục chủ nhà của Toa quyết liệt lắm à ... ?

Hạnh gật đầu :

– Mục làm dữ lắm ...

Hạnh đưa ngón tay trở lên đặt trên môi :

– Lần này, nếu không có tiền trả mụ trong tuần này, mụ nhất định tổng mình ra cửa. Mình ở cái nhà ấy đang thú ...

Nàng lắc đầu :

– Phải khăn gói quả mướp về sống với bà cụ thì nẫu lắm. Thà chết còn hơn ...

Nhảy hết bản Cha-Cha, Hùng trở lại bàn. Chàng ngửa cổ uống hết ly nước.

– Anh về đấy à ?

Hạnh hỏi chàng với một nụ cười chứa chan triu mến.

– Tối nay anh có bài phải làm, không có sáng mai lôi thôi to ...

Duy cười khẩy, giọng chế nhạo :

– Nước Việt Nam ta chưa bị diệt vong là vì còn có những cậu rảnh niên lành mạnh, gương mẫu, con nhà giàu mà lại chăm học như cậu Hùng.

Hùng không giận, chàng cười vui.

Duy ngồi phịch xuống bên Hạnh. Gã thở dài như người gặp chuyện thất vọng nhất đời :

– Nó vẫn còn chăm học lắm ... Hồng thật ... Moa đã chịu khó lên lớp nó mấy lần rồi ... Nhưng rất tiếc nó vẫn còn ham học ...

Nhưng Hạnh không nghe những lời lảm nhảm của gã.

Nàng nhìn theo Hùng. Chàng đang đi xa dần nàng trong đám đông dập dềnh

như sóng biển bị dồn trong một cửa sông chật hẹp.

Khuôn mặt khả ái của nàng – trong giây phút đó – thắm đượm, chan hòa triu mến. Vẻ khác lạ, chân thành ấy của Hạnh làm cho Duy ngạc nhiên. Gã ngừng nói để nhìn nàng.

Hạnh đang mơ màng. Nàng không ngờ rằng nàng đang bị Duy nhìn. Nàng tưởng tượng lại căn phòng xinh xắn của nàng hồi chiều nay, khi nàng đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường chờ và mong Hùng đến. Nàng nhớ lại mái tóc bông của chàng khi nàng nói – “Em té này ... !” Giây phút ấy êm đẹp biết là chừng nào. Tại sao người ta lại có thể chán đời cho được, trong khi cuộc đời còn có tình yêu, còn có những phút giây hoan lạc ?

Tiếng nói của Duy làm vỡ tan cơn mơ mộng của Hạnh :

– Em xài nó rồi hả ?

Hạnh giật mình.

Một nỗi cay đắng dâng lên trong miệng nàng. Nàng lại phải giả vờ, phải đối phó, phải đóng vai trò khinh đời, ngạo mạn của nàng :

– Hùng nó chưa kể cho toa nghe à ?

Duy vẫn nhìn nàng đắm đắm :

– Bọn con nhà lành kín miệng lắm ... Nó không dám khoe đâu. Sao ... ?

Hạnh khẽ đáp :

– Xong rồi ... Nhưng việc ấy có gì là quan trọng đâu !

Hạnh cảm thấy nàng không thể ngồi lâu hơn nữa trước mặt Duy. Hai gò má nàng nóng bừng lên. Nàng ngượng vì nàng đã để cho tình cảm chế ngự tâm hồn. Nàng đứng dậy, đến gần Kính :

– Nhảy bản này với Moa chứ ?

Kính lắc đầu :

– Rất tiếc. Moa phải đi ngay.

Gã quay lại liệng cho Duy chiếc chìa khóa :

– Mà về ngủ đi – Kính hạ thấp giọng – Nếu sáng mai có người gõ cửa, mà nên giả vờ ngủ say. Đừng mở ...

– Tại sao ? Because ?

Kính do dự. Sau đó, gã nói nhanh :

– Có người báo cho tao biết ... rất có

thể là ngày mai có Phú Lít đến hỏi thăm sức khỏe của tao ...

Kính toan quay đi, nhưng Duy nắm quần gã giữ lại.

Duy giả vờ lo sợ :

– Phú Lít đến bắt mày à ? Có chuyện gì thế ? Tao nằm đây có sao không ?

Kính cười :

– Chuyện quan trọng lắm không thể cho mày biết được. Cho mày biết ... lỡ mày bị tra tấn, mày khai ra hết mất. Nếu mày sợ, mày cứ việc đi chỗ khác mà ngủ.

– Không, tao hỏi thật đấy mà. Chuyện quan trọng hả ?

Kính nghiêm mặt :

– Nếu tao ở lại Sài Gòn thì có thể là chuyện quan trọng. Nhưng mày thì không ăn thua gì cả, vì mày không dính líu gì hết trong vụ làm ăn của tao.

Kính đi vài bước, gã trở lại :

– Mày cứ yên trí ngủ kỹ đi. Các đàn anh ấy đến điều tra vợ vẫn thôi, không đến nổi phá cửa phòng vào bắt đầu mà sợ ...

Kính đi nhanh ra khỏi phòng, bỏ Duy ngồi lại đăm chiêu với chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay.

Nhảy hết bản, Hạnh trở lại bàn.

Hùng đứng chờ nàng :

– Hạnh, em có về không ? Anh đưa em về ?

Toàn thân Hạnh như chuyển động. Nàng đang sống để chờ câu hỏi đó của Hùng. Nhưng nàng dừng lại trước bộ mặt lạnh lùng của Duy.

Nàng trấn tĩnh ngay sự xúc động trong lòng nàng :

– Ô ... về làm gì vội ? – Nàng khẽ nói
– Hãy còn sớm ...

Nụ cười hồn nhiên tắt ngay trên môi Hùng.

Chàng trẻ tuổi quay đi :

– Moa về trước vậy. Chào ...

Hạnh nghiêng mặt nhìn Duy như hãnh diện về sự chiến thắng của nàng. Nhưng Duy không nhìn nàng, gã vẫn suy nghĩ, bàn tay cầm chiếc chìa khóa đưa lên môi.

Bỗng nhiên Hạnh cảm thấy muốn khóc. Nàng có cảm giác như người bị hiểu lầm ... Nàng đại dốt quá.

Phần 3

Cộp ... ! Cộp ... ! Cộp ... !

Những tiếng động ngắn và gọn, theo nhau vang lên ... Tiếng động nghe thật khó chịu. Cách vài giây đồng hồ, Duy lại nghe tiếng :

– Cộp ... ! Cộp ... ! Cộp ... !

Gã mơ rằng đó là tiếng búa đóng áo quan. Sau đó, gã mơ thấy ông già của gã đang cầm búa đứng đóng tấm bảng “Đóng cửa vì vỡ nợ” lên trước cửa tiệm

giày của ông. Cuối cùng, gã biết là gần chỗ gã nằm, người ta đang gõ cửa. Cửa nào ? Gã nghĩ thầm – “Cửa phòng thằng Kính” Gã bắt đầu thức giấc.

Hai ô cửa sổ trong phòng đều mở rộng nhìn ra hàng me ướt lướt thướt. Sáng nay, trời mưa. Duy ngủ trần nên cảm thấy lạnh. Trong vài phút, nhớ đến lời dặn của Kính – “Nếu có người đến gõ cửa, cứ giả vờ ngủ” ... Duy nằm yên. Gã đưa mắt nhìn quanh ...

Chiếc đi-văng Duy nằm làm theo kiểu mới : thấp gần như sát xuống sàn nhà. Trên tường treo nhiều hình đàn bà khỏa thân. Cả hình chụp lẫn tranh vẽ. Đồ đạc bày biện trong phòng – từ đĩa gạt tàn thuốc lá đến đôi dép Nhật – đều sang, đẹp và cầu kỳ, biểu lộ rõ ràng bản chất “làm đom” quá đàn bà của chủ nhân, tức Dĩ Đục Kính.

– Cộp ... ! Cộp ... ! Tiếng gõ cửa lại vang lên. Duy từ từ ngồi dậy rồi cẩn thận đứng xuống sàn. Gã cẩn thận bận quần áo để cho người đứng bên ngoài khỏi nghe tiếng. Lúc đó, gã chỉ muốn hắt hơi.

Bận quần áo xong, gã rón rén đi ra cửa. Áp tai vào cánh cửa, gã lắng tai nghe ...

Bên ngoài, gã chỉ nghe có tiếng người thở rồn, rồi có tiếng người thì thào nói với nhau ...

Bỗng, một tiếng sột soạt cho Duy biết rằng có một vật gì đó đang được người ta luồn vào khe cửa.

Gã nhìn xuống : một bì thư trắng hiện ra dưới chân gã.

Ý nghĩ đầu tiên của Duy là cúi xuống lượm bì thư ấy. Nhưng gã kịp nhận ra

rằng gã làm như vậy là dại : kẻ đứng bên ngoài sẽ biết là trong phòng có người.

Phong bì bỏ ngỏ, dây cộm. Đôi mắt sắc của Duy nhìn ra ngay trong bao thư có tiền : màu giấy 500 đỏ gạch của lò mờ hiện lên.

– Lôi thôi đây ...

Duy nghĩ thầm như vậy.

Đợi cho tiếng chân bên ngoài đi khuất nơi cầu thang, Duy nhanh nhẹn lượm bao thư lên. Đúng là bên trong đựng tiền. Duy lấy ra hai tập giấy bạc 500đ.

Gã thốt ra một tiếng suýt thích thú :

– Hai mươi ngàn đồng ? Đúng là của trời cho ... !

Gã đếm bạc. Như sợ ở lại lâu trong phòng chỉ thêm thắc mắc, gã bận vội áo, đút tập bạc vào túi, đi giày rồi biến ra khỏi phòng. Gã rảo bước xuống cầu thang, đi ăn sáng, rồi vào một tiệm thợ cạo ...

Một tiếng đồng hồ sau, mặt mũi tươi tỉnh, Duy đã ngồi kể cho Hạnh nghe câu chuyện gã bắt được tiền trong phòng Kính.

Lúc đó, Hùng cũng có mặt trong căn phòng nhỏ của Hạnh. Thấy Duy vào, Hạnh bối rối và ngượng ngùng nhìn Hùng ngồi bên máy hát.

Nhưng Duy đang bị xúc động vì cái vụ mà gã gọi là “Trời cho Tiền” nên không nói một câu nào về sự có mặt quá sớm của cậu con nhà lành trong phòng Hạnh cả.

– Em coi anh mua cái áo choàng này có hách không ?

Duy khoái chí giờ tay xoa nhẹ lên chiếc áo “Blou-son” da gã mới mua. Chiếc áo da thật mềm, nhập cảng từ Paris.

Hạnh và Hùng ngồi sát bên nhau trên chiếc đi-văng – trông như hai con chim non – ngây người nghe câu chuyện của Duy, như hai đứa trẻ nghe chuyện cổ tích.

Hùng nói :

– Lạ quá nhỉ ?

Hạnh tiếp :

– Thế là nghĩa lý gì ?

Không ai thèm nghe đĩa nhạc “Jamaica Farewell” đang chạy trên máy.

Hạnh trấn tĩnh lại. Nhớ đến bốn phận nữ chủ nhân, nàng đứng dậy đi rót cho Duy :

– Anh uống mừng chứ ? Uống xong hãy kể cho em nghe chuyện này nghĩa lý ra làm sao ?

Duy giơ ly rượu lên :

– Moa cóc cần tìm hiểu. Có tiền ... hãy tiêu đi.

Uống một ngụm hết nửa ly, gã tiếp :

– Chắc thằng khốn nạn còn được thâu nhiều tiền lắm !

Hạnh tò mò :

– Tờ giấy đâu ? Đưa Hạnh coi lại nào.

Nàng cầm lấy tờ giấy, đọc lớn :

– “Anh yên trí. Đừng làm bậy. 10 giờ

tối nay, anh đến khách sạn Kim Hậu lấy một số tiền, Ông Tám.”

Hùng nhú mảy :

– Y như là chuyện trình thám loại Série Noire ! Ông Tám là thằng cha nào kìa ?

Duy nhún vai :

– Ai mà biết được ? Moa chưa nghe thấy ai nói đến thằng cha nào tên là Tám.

– Lỡ ra chúng nó gài bẫy thì sao ?

Hạnh tiếp :

– Có thể là giấy bạc giả lắm ạ ...

Duy gạt tay :

– Bậy ! Đừng nói chuyện trẻ con ...
Bạc giả mình biết chứ ?

Gã tung bao thuốc lá Lucky lên rồi rút túi lấy tập giấy 500đ quật xuống sàn :

– Giấy bạc như thế này mà là giấy giả à ? Chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ, moa đã tiêu hết 8 sín !

Sau một phút suy nghĩ, Hùng nói :

– Vụ này thú thật, nhưng theo ý moa, có lẽ hơi ... nguy hiểm.

Duy cười khẩy :

– Mà ... con nhà lành ... lúc nào cũng sợ nguy hiểm. Nói thì bảnh lắm, nhưng lúc vào việc, bọn mày chỉ sợ Cảnh sát bắt ...

Hùng cũng cười khẩy :

– Mà bảnh tại sao tối nay mày không đến khách sạn Kim Hậu gặp thằng

cha đó mà lấy nốt tiền đi ... Nhờ bọn tao làm chi ?

– Vì tao không cần tiền mà Hạnh nó đang cần. Tao đớp số bạc 10 ngàn này đủ rồi. Tao đã nói với mày cả chục lần là tao sống không cần tiền mà ?

Đôi mắt của Hạnh mở rộng và sáng lên :

– Thế lấy được bao nhiêu tiền, toa để cho tụi moa tiêu hết chứ ?

– Lẽ cố nhiên ...

Hùng xen vào :

– Mày làm như tiền riêng của mày không bằng. Đây là tiền của thằng Kính. Phải chia phần cho nó với chứ ?

Hạnh nắm lấy tay Hùng :

– Kính nó đang đi vắng ... Mình không thể bỏ lỡ cơ hội này được. Cứ lấy tiền đã, mình sẽ chia cho nó sau ...

Nàng quay lại Duy, giọng quả quyết :

– Moa sẽ đến khách sạn Kim Hậu đúng 10 giờ đêm nay.

Duy, giọng thán phục :

– Khá lắm ! Hạnh mới đúng là gái thời đại ...

Hạnh cười phá lên :

– Gái thời đại phải có xế bốn bánh. Có tiền, Moa nhất định bắt cái xế này ...

Nàng sung sướng ôm ghì lấy Hùng :

– Cái xế hôm nọ em nói với anh đó ? Từ ngày trông thấy nó, em ăn không được, ngủ không được ...

Duy hỏi :

– Có thể cho kẻ hèn nầy biết qua loa được không ?

– Xe Jaguar 2 chỗ ngồi ... Kiểu mới nhất, sơn trắng, nệm đỏ ... Mê không thể tưởng tượng được ...

Tưởng tượng đến bộ mặt ngơ ngác của Đức khi anh được tin là cô em gái của anh đã làm chủ chiếc xe Jaguar, Hạnh lại khoái chí cười phá lên.

Nhìn nàng, Hùng dịu dàng :

– Em mừng hơi vội đấy ...

– Sao ?

– Em nên nhớ rằng lấy tiền của thiên hạ không dễ đâu. Anh sợ vụ này có những hậu quả đáng sợ ...

– Có thể mới thú chứ ? – Hạnh cãi lại – Anh sợ à ? Anh còn nhát hơn con gái nữa.

Có tiếng người đàn bà the the từ dưới vườn vọng lên :

– Cô Hạnh ... có khách ...

Hạnh chạy ra cửa sổ nhìn xuống đường.

Trong phòng chỉ còn Duy và Hùng ngồi đối diện nhau.

Duy nhìn Hùng với một đôi mắt gần như là thương hại :

– Bọn con nhà giàu chúng mày ngăn những chuyện làm ăn nguy hiểm lắm hả ?

Hùng đáp gọn :

– Bọn tao cũng ghét cả những đứa lấy tiền của người khác làm của mình.

Duy nhún vai :

– Lẽ cố nhiên. Nhà chúng mày sẵn tiền. Chúng mày đã có tiền của cha mẹ, còn cần gì nữa ?

Hạnh nhô nửa mình ra ngoài cửa sổ
– đôi mông tròn của nàng chống lên –
nói xuống đường :

– Tao đang bận “áp-phe”. Chưa đi được. Cái gì mà gấp thế ... ?

Hùng cầm chai rượu trên bàn rót vào ly. Chàng không thấy khát, chàng cũng không thèm uống rượu, nhưng chàng cần phải làm một cử động để che dấu sự bối rối của chàng, và để cho Duy tưởng lầm rằng chàng không chú ý gì đến những câu Hạnh đang nói.

– Tối nay tao có việc bận – Hạnh nói tiếp – Nhưng tao có thể gặp mày lúc 12 giờ đêm ở Bonado. Ô-Kê ??

Duy mỉm cười :

– Mày không để nó đi đến đây một mình chứ ?

Đôi lông mày hơi nhíu lại, Hùng đáp :

– Nó có phải vợ tao đâu mà tao giữ ?

– Mày hiểu lầm câu nói của tao. Tao muốn nói cái vụ đi lấy tì kia mà ?

Bàn tay cầm ly rượu của Hùng dừng lại nửa chừng. Chất rượu trong ly rung nhẹ nhẹ.

Hạnh trở vào đúng lúc Hùng đáp :

– Tao sẽ đi với Hạnh đến đó ...

Hạnh ngồi xuống bên chàng :

– Thế thì thú lắm. Em không còn lo gì cả. Nhất định là đến sáng mai, em sẽ được cầm lái cái Jaguar.

Hùng cầm lấy mảnh giấy nhỏ dơ lên đọc lại. Thản nhiên, chàng gấp mảnh giấy bỏ vào túi :

– Chưa biết trước khi giao tiền, người ta sẽ bắt chúng mình đưa cho họ những cái gì ? Không biết chúng mình sẽ nói năng với họ ra sao ? Chỉ có một điều chúng mình biết chắc là chúng mình chưa biết mặt thằng cha “Ông Tám” viết cái thư này ! Không biết mặt nó thì làm sao tìm ra nó ... ?

Ba người nhìn nhau.

Khách sạn Kim Hậu là một khách sạn Tàu Chợ Lớn. Cũng giống như nhiều khách sạn khác ở Chợ Lớn, tầng dưới của khách sạn Kim Hậu là hàng ăn. Giữa phòng có cầu thang lớn đi lên lầu ...

Vào lúc 10 giờ đêm, trong phòng ăn của khách sạn này cũng khá đông khách. Nhưng khách khứa ở đây đều có vẻ không lương thiện mấy : dân chạy “áp-phe”, bọn cờ bạc bịp, gái chơi, Tú Bà ... Quang cảnh và người ngợm của nơi hện này không làm cho Hạnh bối rối. Nàng bước vào nhìn quanh một lượt khắp phòng. Sau lưng nàng, Hùng nhìn vào một căn phòng nhỏ ở gần cầu thang.

Chàng khẽ nói :

– Tìm ra nó hơi khó ...

– Không khó lắm đâu. Nhìn em biểu diễn đây ...

Hạnh nở một nụ cười tự tin. Nàng đi thẳng tới chỗ đặt máy điện thoại ở chân cầu thang, nhấc ống nói lên giả vờ nghe. Vừa đúng lúc một anh bồi nhà hàng đi ngang, nàng thò đầu ra tay chỉ vào máy :

– Này anh, có người hỏi Ông Tám ... gọi dùm Ông Tám ra đây.

Anh bồi mắc mưu ngay. Anh đi vào phòng ăn, lớn tiếng rao :

– Ông Tám ... Ông nào là Ông Tám ... có điện thoại kêu gấp ...

Hùng nhìn Hạnh, thán phục. Chàng nắm nhẹ lấy cánh tay nàng :

– Em cù lắm !

Rồi chàng nhìn vào phòng ăn :

– Hy vọng là có nó ở đó.

– Anh yên trí. Nó phải có ở đó. Nó đang chờ thằng Kính mà.

Bên một chiếc bàn khuất trong một góc phòng, một người đàn ông đang ngồi đọc báo – tờ báo Pháp dơ lên che kín mặt gã – nghe tiếng kêu vội gập tờ báo đứng dậy.

Người đàn ông bỏ tờ báo xuống bàn, cạnh ly nước suối và chiếc cặp da đã cũ. Y trạc độ năm mươi tuổi, có râu mép, người cao và gầy, lưng hơi gù, mắt lại hơi lé.

Y đi thẳng tới phòng điện thoại, nhưng còn cách hai bước, y dừng lại ngạc nhiên khi thấy đôi người trẻ tuổi xuất hiện chặn đường :

– Chào ... ! – Hạnh dơ tay làm một cử chỉ thân mật, tự nhiên như một thiếu nữ trong Xi nê – Bọn chúng tôi đại diện cho Kính.

Người đàn ông – Ông Tám – nhìn nàng :

– Nó mắc cỡ không dám đến đây hay là nó sợ ??

Giọng y khàn khàn, khao khao như người ho hen.

Không nói gì thêm nữa, y quay gót trở về bàn ngồi.

Hai người trẻ tuổi đi theo sát.

– “Thằng cha này bẩn quá” – Hạnh nghĩ thầm – “Mắt nó trông như hai cục bi-ve”. Nàng nhìn xuống hai bàn tay Ông Tám : móng tay dài, đen, cáu sần những

ghét. Nàng lại nghĩ – “Mình hy vọng thắng được thằng già này. Thắng nó thì mới có tiền, chịu không nổi nó thì hỏng!

Có tiền, mình sẽ thay đổi cuộc sống. Mà cuộc sống mình đã thay đổi nhiều rồi, từ ngày mình gặp Hùng !” Nàng lắc đầu – “Không nên nghĩ đến Hùng ... Mình chỉ nên coi Hùng như một người bạn. Có thể mới làm ăn vố này được !”

Với một giọng nói hoàn toàn thiếu thiện chí và bộ mặt khó dăm dăm, Ông Tám mời :

– Cô cậu uống gì ?

Không đợi y phải mời đến lần thứ hai, Hạnh bảo ngay anh bồi :

– Hai cái Bi-Bi ...

Ông Tám cau đôi lông mày sâu róm nhìn Hạnh như muốn ăn tươi, nuốt sống nàng. Y cầm ly nước suối chậm chạp dơ lên, cố tình cho Hạnh thấy rằng y chỉ uống có nước suối.

Y mở đầu câu chuyện :

– Kính nó nhờ cô cậu đến đây hả ?

Đến lượt Hùng trả lời :

– Nếu nó không nhờ ... chúng tôi đến đây làm chi ?

– Cô cậu tán thành việc làm của nó ??

– Lẽ cố nhiên, chúng tôi đại diện cho nó.

– Thằng khốn nạn ...

Hùng trừng mắt :

– Ông không nên nói xấu bạn tôi lúc nó vắng mặt. Ông mà nói thêm một tiếng nữa ông sẽ hối hận ...

Ông Tám mím chặt môi lại. Bộ ria mép của y rung rung dưới hai lỗ mũi đen ngòm. Y nhìn sang bên cạnh, mấy ngón tay dài, khẳng khiu, cáu ghét, vàng khè, gõ nhẹ lên chiếc cặp da :

– Tôi thì tôi muốn tố cáo nó ... – Y nói – Nhưng ... người đó không muốn có chuyện lôi thôi ... nên người đó muốn điều đình ...

Hùng mỉm cười, thông cảm :

– “Người đó” khôn ... và biết điều lắm ... !

– Tôi hy vọng cô cậu cũng biết điều ...

Hùng nhún vai :

– Thời buổi này ... biết điều phải mua bằng tiền. Đừng nói miệng vô ích. Chúng tôi có phạm tội gì đâu mà chúng tôi cần biết điều ?

Bộ ria mép của Ông Tám càng rung rinh mạnh.

Hạnh ngồi yên nghe, đôi mắt nàng sáng long lanh. Những ngón tay xương xẩu đặt lên chiếc cặp da, kéo nhẹ lại :

– Tôi có mang theo tiền đây ...

Ông Tám hạ giọng như sợ những người ngồi quanh đấy nghe tiếng.

Hạnh buông nhẹ :

– Được lắm ... !

– Hai chục ngàn đã đưa sáng nay rồi. Còn một trăm ngàn đây ...

Bàn tay đen đũi thò vào ngăn cặp, nhưng Hạnh cao giọng :

– Chỉ có một trăm thôi à ?

Tập giấy bạc 500đ lại biến vào cặp.

Vàng trán nhiều nếp răn của Ông Tám lại càng rúm lại. Y ngạc nhiên nhìn người thiếu nữ :

– Một trăm hai chục ngàn là giá Kính nó đòi mà ?

Hạnh trề môi khinh mạn :

– Lấy một trăm ngàn mà làm gì ? Để mua kẹo “suynh-gum” ăn dần à ?

Hùng tiếp lời :

– Kính nó suy nghĩ lại rồi. Vì vậy, tối nay nó nhờ chúng tôi đại diện đến thanh toán vụ này.

Bộ mặt choắt của Ông Tám xám xịt lại. Đôi mắt lé nhìn Hạnh rồi lại nhìn Hùng :

– Nó làm thế là bậy. Cô cậu nên khuyên nó mới phải. Nếu lần này nó gặp chuyện rắc rối, không còn ai cứu nó nữa đâu ...

Ông Tám ngừng lại.

Anh bồi đem hai ly rượu đến. Cẩn thận, Ông Tám ôm chiếc cặp da vào lòng. Hùng cười khẩy :

– Cho nó chết. Thương nó làm chi ?

Hùng và Hạnh đưa mắt nhìn nhau. Hùng suy nghĩ rất nhanh. Đây là một ván bài mà cả hai bên cùng tháu cáy và biết rõ rằng địch thủ của mình cũng tháu cáy. Nhưng trong một lúc nào đó, cũng vẫn có một người thua, người được. Người

ta có thể dùng tất cả mọi mảnh khoe, thủ
đoạn để thắng địch thủ. Miễn là thắng
...

Hùng giơ ly rượu lên môi.

Hạnh tấn công :

– Đây là điều kiện của chúng tôi đây
... Chúng tôi tin rằng cái người mà ông
đại diện đó sẽ biết điều và sẽ chịu nhượng
bộ. Giá tiền cuối cùng của chúng tôi, tức
là của anh Kính là ... 200.000 đồng.

– Hai trăm ngàn đồng ?

Giọng Ông Tám run lên, y như là
người đang lên cơn sốt rét :

– Sao lại tăng lên những tám chục
ngàn ? Tiền chia của hai người hả ?

Hùng cắt ngang :

– Tiền gì ông không cần biết. Ông chỉ cần trả lời chúng tôi là ... chịu hay không. Thế thôi !

Ông Tám nổi giận. Con giận làm cho bộ mặt chuột của y càng xám xịt lại, trông như một miếng thịt trâu ôi :

– Khốn nạn thật ... Tham lam quá ... Tối nay hai trăm ngàn, đến mai bao nhiêu ?

Hạnh thản nhiên :

– Ngày mai cũng hai trăm ngàn, nhưng chỉ nội ngày mai thôi. Ngày mốt thì lại khác.

Hùng nghĩ thầm – “Hắn đang mặc cả. Hắn sẽ phải chịu điều kiện của mình”.

Cơn giận của ông Tám nổ bùng ra :

– Nếu tôi là người có quyền trong vụ này ... tôi sẽ cho cô vài cái tát, rồi tổng vào khám Chí Hòa nằm nghỉ mát ít lâu ...

Hùng nghiêm mặt đứng dậy :

– Thôi ... đi Em ... Nói chuyện vô ích.

Chàng uống hết ly rượu.

Hạnh cũng thản nhiên cầm ly uống hết :

– Bọn mình sẽ cho Kính nó biết ngay. Chắc nó sẽ không chịu “ở yên” đâu !

Ông Tám chịu thua :

– Khoan đã ... Cô cậu cũng biết tôi chỉ là người trung gian. Tôi không có quyền quyết định gì hết ...

– Càng hay ... Chúng tôi có đòi ông phải quyết định gì đâu ... ?

Ông Tám vội vã móc ví lấy ra một tấm danh thiếp :

– Văn phòng của tôi đây. Cô cậu khoan cho tôi đến trưa mai. Vào khoảng 11 giờ trưa, cô cậu gọi điện thoại đến. Tôi cần phải gặp “người ấy” để nói lại. Không chắc người ta đã chịu ...

Nhớ lại dáng điệu quen thuộc của ông già chàng khi ông kết thúc một cuộc thảo luận “áp-phe”, Hùng dơ tay :

– Ông yên trí. Tôi đánh cuộc với ông là người ta sẽ chịu. Vì cái đó có lợi cho người ta nhiều hơn ...

Hạnh ngược mắt nhìn Hùng một cách thán phục. Hùng còn đánh một đòn cuối cùng :

– Tôi tin rằng người ta sẽ cảm động vì chúng tôi đã dành thêm cho người ta những 24 tiếng đồng hồ nữa để quyết định.

Hai người trẻ tuổi dắt tay nhau đi ra khỏi phòng.

Ông Tám cầm thù chiếu cặp mắt lé nhìn theo họ.

Ra tới vỉa hè, Hạnh xiết nhẹ bàn tay người yêu :

– Anh cừ quá. Số dách ...

Hùng muốn cười phá lên. Như một anh lính mới tò te vừa dự trận bắn lộn đầu tiên, chàng thấy cần phải khoe cho hả :

– Em có trông thấy cái miệng của nó méo xệch đi lúc anh bảo em đi không ?

Hạnh reo lên :

– Thôi anh đừng nói nữa ... Em ngã
lăn ra đây em ngất đi bây giờ ...

Họ không trông thấy một thanh niên
bận áo “Blou-son” da đứng nấp sau một
gốc cây me gần đấy. Trời mưa, hàng me
rũ lá ướt lướt thướt.

Người đứng đó là Duy.

Thấy Hùng và Hạnh bước ra, Duy
định tiến lên. Nhưng gã lùi lại khi thấy
Hùng âu yếm quàng tay ra ôm lấy lưng
Hạnh, nét mặt Duy răn đanh lại. Gã càng
uất khi gã nghe rõ câu nói của Hùng :

– Em cũng cừ khôi lắm. Anh cũng
không ngờ em phớt tỉnh đến thế.

Họ dìu nhau đi xa.

Hùng nói tiếp :

– Có một chuyện anh chưa hiểu. Tại sao em đòi tới những 200 ngàn ?

– Có gì đâu mà khó hiểu ? Này nhé ? 120 ngàn mua xe; 10 ngàn để trả tiền nhà. Còn 50.000 đổ xăng, tiêu vặt, may quần áo cho xứng với cái xe chứ ?

– Anh không ngờ em tính toán giỏi thế. Chúng mình đi đâu bây giờ ?

Nét mặt đang vui tươi của Hùng chợt xịu xuống :

– À ... mà anh quên ... Tối nay em có hẹn với các bạn em mà ?

Đến lượt Hạnh mỉm cười ...

Hùng hồi hộp đợi chờ.

– Kệ chúng nó. Em đi với anh, đi đâu cũng được.

Tiếng máy xe Vespa nổ giòn. Từ trong bóng tối, Duy bước ra. Gã nhìn theo bóng đôi người trẻ tuổi lướt khuất nơi đầu phố, miệng lẩm bầm một câu chửi tục.

✱

– Duy, phải anh Duy không ?

Giọng nói ướt rượt, thông thượt, chua như dấm, từ sau lưng Duy vang lên, như tiếng nói của ngõ hẻm, của bóng tối.

Duy quay lại. Người kêu tên gã là Ánh, một cô gái trong bọn. Đêm nọ, Ánh cũng có mặt trong tối “Boum” tại nhà Tuyết.

– À ... em ? Em đi đâu mặt mũi trông nát thế ?

– Anh đi uống rượu với em không ?
Em đang có chuyện buồn ...

Ánh sụt sịt nửa khóc, nửa mếu.

– Đi uống rượu thì anh đồng ý lắm,
nhưng anh hết tiền rồi ...

– Em mời anh ...

– Thế thì được.

Duy toan bước qua đường sang
khách sạn Kim Hậu.

Ánh níu lại :

– Đừng vô đấy anh. Em vừa thấy
Quang nó vào đấy ...

Duy cười khẩy :

– Bộ em với thằng khốn nạn ấy bỏ
nhau rồi à ? Tại sao ?

– Em sẽ kể cho anh nghe sau.

– Chết chửa, bây giờ anh trở thành một thứ bà già giữ mục Hộp Thư Tâm Sự, chuyên sống để nghe những kẻ thất tình kể lể tâm sự lòng thòng hay sao đây ?

Gã nắm lấy cánh tay cô gái, đi dần ra phía đầu đường.

Ánh ngạc nhiên :

– Anh cũng buồn à ?

– Anh chỉ chán đời ... không bao giờ anh buồn.

*

Tiệm Bonado là một hộp đêm đúng nghĩa với hai tiếng “hộp đêm”. Căn phòng chật và dài, kín mít chỉ có mỗi một ô cửa ra vào. Khách khứa của Bo-

nado phần đông chỉ là khách quen. Sau chiếc quây dài, có đến 6 cô chiêu đãi viên mặc y phục đầm, mặt bụi phấn, ngồi nói chuyện với khách.

Ánh rút khăn tay ra hỉ mũi :

– Quang nó ... lấy em lần đầu tiên ở khách sạn Kim Hậu ... Với cô nào lần đầu, nó cũng đưa vào phòng ấy. Xong rồi nó mới bảo cho em biết ... Người đầu mà tàn nhẫn quá ...

Bực mình, Duy gất lên :

– Khổ lắm ... Cô kêu tôi đến đây để kể cho tôi nghe những chuyện phải gió của cô với thằng khốn nạn ấy hay sao đây ?

Khi quay lại nhìn Ánh, gã thấy những dòng lệ lã lã chảy trên khuôn mặt tiêu tụy, thê thảm của nàng :

– Duy ơi ... Em có thai rồi ...

– À ... Em có thai với thằng đểu ấy nó không chịu nhận nó là tác giả chứ gì ?

Ánh ghen ngào :

– Anh ấy giận lắm. Nhưng đâu có phải là lỗi tại em ... Lỗi tại Quang chứ ? Em đã bảo trước ...

Duy nhún vai :

– Chuyện thường quá. Bây giờ em muốn một địa chỉ ... và một số tiền chứ gì ?

Ánh lắc đầu :

– Không hẳn như thế. Em sợ lắm ...

– Bây giờ em muốn sao ?

– Em phân vân không biết em có nên làm vậy như thế hay không ?

Ánh không đẹp. Miệng nàng quá rộng, tóc nàng hơi thưa, và nàng là người con gái nhiều tuổi nhất trong bọn. Nhưng nàng hiền lành, thật thà. Vì vậy, cả bọn đều có cảm tình với nàng.

Duy đưa ly rượu Whisky lên môi. Ánh gọi một ly nước cam, nhưng nàng không uống. Nàng sụt sùi khóc.

Giọng nói của Duy dịu lại :

– Thôi em ... Chẳng nên khóc. Không ăn thua gì.

Ánh nức nở :

– Anh không thể hiểu được tâm trạng của em ...

– Anh không hiểu và anh cóc cần hiểu ... !

Hai người yên lặng một lát.

Duy châm thuốc lá hút :

– Khi em báo cho thằng Quang biết là em có thai, phản ứng của nó ra sao ?

– Anh ấy tông đầu em vào tường. Rồi anh ấy bóp cổ em ...

– Em có sợ không?

– Không, em không sợ. Vì lúc ấy, em biết là Quang sợ hơn em nhiều. Quang sợ trách nhiệm ... Bây giờ thì em hết giận Quang rồi, nhưng lúc đó em cũng điên lên. Em cầm kéo cắt hết ca-vát với áo sơ-mi của Quang. Lúc ra khỏi phòng, em khóa cửa vút chìa khóa xuống cống. Quang nó hà tiện và quý quần áo của nó lắm, cho nó tiếc đứt ruột ra mà chết phen này.

Duy phá lên cười. Tiếng cười quá lớn

của gã làm cho nhiều người phải quay lại nhìn.

Duy cười cho đến lúc chán mới thôi:

– Thật là một trò hề ...

Ánh nở một nụ cười méo mó :

– Anh tính sao ? Anh bảo em nên làm gì bây giờ ?

Duy lắc đầu :

– Anh không khuyên bảo gì em hết. Trong cuộc đời, tất cả mọi người đều có quyền tự do làm theo ý mình muốn.

Ánh giơ tay lên che miệng. Khuôn mặt nàng xanh xám :

– Em buồn nôn ...

Duy chỉ tay :

– Phòng W.C. kìa ...

Trong lúc chờ đợi Ánh trở ra, Duy đứng bên chiếc máy hát điện, nghe một bản nhạc.

Khi Ánh trở lại, mặt nàng không còn xanh nữa, nhưng mắt nàng đỏ hoe và hàm răng nàng nghiến chặt lại. Vài sợi tóc dính trên trán nàng.

Nàng cười gượng :

– Tội mình đi chứ ?

– Em đi đâu ?

– Em về Bin-đinh ngủ nhờ một con bạn. Bà chị em xui em đi kiện Quang ... nhưng em không muốn ...

Nàng vịn tay Duy, đi ra đến vỉa hè.

Trời vẫn mưa ...

– Em đã quyết định chưa ?

– Xong rồi.

Đứng lại một mình trên vỉa hè loáng ửng nhìn theo chiếc tắc-xi chở Ánh đi xa dần, Duy nói một mình :

– Ái tình ... ! Khốn nạn ... Như thế mà chúng nó dám gọi là yêu nhau.

✱

Hùng đi vội. Chàng có hẹn với Duy, vì Duy muốn được chứng kiến cuộc nói chuyện giữa chàng với “Ông Tám” qua máy điện thoại.

Tới giữa đường Tự Do, thiếu chút nữa thì Hùng cho xe phóng qua ngã tư lúc đèn bật đỏ. Nhưng chàng nghĩ kịp rằng nếu bây giờ chàng bị Cảnh sát gọi

lại biên phạt, chàng chỉ mất thêm thì giờ vô ích.

Vì vậy, chàng tốp xe. Nhưng khi đèn đường vừa sắp chuyển màu, chàng đã rồ máy vù qua đường. Xe chàng lướt qua mặt một chú bé chưa qua hết đường. Chú này nhảy vọt lên đường, mặt tái xanh.

Trước khuôn mặt trẻ còn sợ hãi ấy, Hùng cảm thấy hối hận, chàng tốp xe bên vỉa hè quay lại cười với chú bé.

– Đâu có sao phải không em ?

Một giọng nói vang lên :

– Chỉ giỏi dọa trẻ con thôi !

Tuyết từ trong Nhà Thuốc Tây bước ra.

Hùng thấy Tuyết trông thật là vô duyên khi nàng dơ tay cho chú bé con

vịn và dắt chú lên vỉa hè :

– Lên đây em. Đứng mãi đẩy người ta cán què chân bây giờ.

Hùng cười :

– Em mới trở thành nữ Cảnh sát chuyên dắt trẻ con qua đường từ hồi nào vậy Tuyết ?

– Thì đã sao ?

– Em có lên Bar Lola không ? Lên thì ngồi đây ... Mau lên ...

Tuyết lắc đầu :

– Không. Em lên nhà Nicole. Nó cần gấp em có chuyện gấp. Hình như chuyện con Ánh thì phải.

Ngoái nhìn Tuyết đi trên vỉa hè, Hùng nghĩ thầm – “Sáng hôm nay, trông

con bé râu rĩ làm sao ấy. Nhưng nó sang và lịch sự quá. Số dách. Ở Sài Gòn này, ít có em nào có dáng đi sang bằng nó” ! Giây phút ấy, Hùng có một cảm giác lạ lùng. Chàng đã được yêu người thiếu nữ ấy như vợ chồng, vậy mà giờ đây, chàng có thể nhìn người thiếu nữ ấy đi qua – nhìn với một cặp mắt bình tĩnh, khách quan, phê phán – y như nàng là một người qua đường mà chàng chưa bao giờ quen thuộc.

Bây giờ Hùng chỉ còn biết có Hạnh.

Hãy còn suy nghĩ, Hùng đã tới trước tiệm Lola.

Chàng dừng xe bên đường.

Duy đã đứng sẵn trên hè. Trông gã rõ ra là một tay anh chị với chiếc áo da mới tinh, màu da sáng loáng. Đôi mắt

gã sáng long lanh. Với mái tóc bù và hai tay thủ túi áo, hai chân đứng dạnh, trông gã như một tên khùng bố cuồng tín vẫn thường xuất hiện trên màn bạc.

– Sao mà đến muộn thế ?

– Sáng nay tao bận học. Phải “cúp” một “cua” để đến đây.

– Vào gọi giầy nói đi. Đến giờ rồi.

Hai người vào tiệm.

Đến góc phòng đặt máy điện thoại, Duy hất hàm bảo cô chiêu đãi :

– Này ... Moa gọi nhờ “tô-lô-phôn” ... gọi “gờ-ra-tuýt” đấy. Đừng biên “bông”. Không có đồng nào trả đâu.

Gã nhắc ống nói, tự tay quay số điện thoại ghi trên tấm danh thiếp. Nghe tiếng ổ máy quay, Hùng nghĩ thầm – “Thằng

này kẹo quá. Làm một “áp-phe” lấy của thiên hạ cả 200 ngàn đồng mà 5 đồng tiền gọi nhờ điện thoại nó cũng không chịu trả.”

– A-lô ... ?

Duy trao ống nói cho Hùng. Gã cầm ống nghe phụ, đưa lên tai.

Giọng nói của Ông Tám có vẻ sống sượng và gắt gỏng. Chắc y đang sốt ruột chờ đợi ...

– A-lô ? Ông Tám phải không ạ ? Tôi là người đại diện của Kính đây ...

– Chào cậu ...

Trong khoảng cách tiếp sau đó, Hùng nghe tiếng thở khò khè của người đang nói chuyện với chàng.

Duy mỉm cười. Nụ cười làm đôi môi của gã méo xệch qua một bên, gò má nổi cao. Trông gã thật là dễ sợ. Gã cùng chờ đợi.

Giọng nói khàn khàn tiếp :

– Tối nay, tôi gặp cậu ở Ô-Ten Kim Hậu như hôm qua. Đúng 10 giờ. Tôi sẽ đem đủ số cậu đòi hỏi.

Hùng cố nén một cử chỉ biểu lộ sự vui mừng của chàng :

– 10 giờ ? 11 giờ đêm được không ông ?

– Được ! Nhưng đừng đến chậm quá 11 giờ.

Bất mãn vì thấy mình đã tỏ ra quá lịch sự – gần như là ngoan ngoãn – trước mặt Duy, Hùng đáp :

– Ô Kê ... !

Ông Tám tiếp :

– Đúng hện, cậu phải đem đủ số thư của “người ấy” đến. Không có thư, không có tiền. Thiếu một cái thư cũng không được.

Hùng ngấn mặt ra.

Chàng ấp úng :

– Thư ... ? Thư ... ?

Duy toét miệng ra cười. Nhưng gã cười không ra tiếng. Hàm răng trắng, nhọn của gã hiện ra giữa hai vành môi dài.

Làn da mặt của Hùng – lúc thường đã trắng – đến lúc đó, gần như xanh ra.

Ông Tám cao giọng :

– Cậu nói gì ? Cậu có nghe rõ tôi nói không ?

– Rõ ... Rõ ...

– Tối nay, cậu phải mang đủ 32 cái thư đến. Tôi sẽ kiểm lại cẩn thận trước khi trao tiền. Thiếu một cái cũng không được.

Hùng đưa mắt nhìn Duy như để cầu cứu.

Duy ngồi, mặt lạnh như một phỗng đá.

Không biết nói sao, Hùng đành lắp bắp :

– Ông yên trí ... sẽ có thư ... Nhưng nếu ...

Cạch ! Chàng chưa kịp nói dứt câu, Ông Tám đã đặt ống nói xuống.

– Mẹ kiếp ...

Hùng thần thờ đặt ống nói xuống.

✱

Hùng uể oải theo Duy ra ngôi bàn.

Trán chàng lấm tấm mồ hôi. Cổ áo sơ-mi của chàng cũng dính mồ hôi làm cho chàng có một cảm giác dơ dáy, khó chịu.

Hùng buông rơi mình xuống ghế, giọng chán nản :

– Tội nghiệp Bé Hạnh ... Phen này, em lại tha hồ thất vọng ...

Giả vờ như không biết gì hết, Duy hỏi :

– Tại sao ?

Hùng hỏi lại :

– Tại sao ? Mà còn can đảm hỏi tao là tại sao nữa ? Hồi nãy, mà không nghe rõ nó nói gì à ? Mà điếc ... ?

Bô mặt gân guốc của Duy vẫn không có một nét thay đổi :

– Tao nghe rõ là nó hẹn mà tối nay đến khách sạn Kim Hậu lấy tiền. Nó bằng lòng trả đủ số tiền mà và Hạnh đòi hỏi ... Có gì trục trặc ...

– Đúng ...

Hùng bực tức gất lên :

– Nhưng còn 32 cái thư của con mẹ ngoại tình phải đưa trả nó để đổi lấy số bạc ? Mà bảo tao đào đâu ra 32 cái thư ấy bây giờ ? Không lẽ tao viết ra à ? Mẹ kiếp ... Chuyện này bẩn thỉu quá. Tao ngấy rồi ...

Duy nhún vai :

– Việc gì mà phải viết ...

Với một dáng điệu rất phờng tuồng, Duy rút trong túi áo ra một tập thư, quật xuống bàn.

Hùng kêu lên :

– Mà có thư à ?

Duy nhe răng ra cười.

Hùng giơ tay ra toan cầm tập thư, nhưng nhanh như mèo vồ chuột, Duy đã quơ tập thư lại, bỏ vào túi :

– Tao có tập thư này từ sáng qua ...

– Tại sao mà có ? Nói tao nghe ?

– Thằng Kính bỏ quên tập thư ở phòng nó. Đêm qua, nó gọi dây nói về,

chỉ cho tao chỗ nó giấu, nhờ tao lấy ra đốt dùm nó.

Hùng nắm lấy cánh tay Duy :

– Mà mày có tập thư ấy từ sáng hôm qua, mày biết là thằng cha Tám sẽ đòi tập thư ấy rồi mới chịu trả tiền, thế mà mày lảng lảng để cho tao đưa Hạnh đi gặp nó ? Mày không chịu nói gì cả. Lỡ lúc nói chuyện với thằng cha ấy, nó hỏi đến tập thư ... tao cũng hòng thì tiêu rồi ... !

Duy gạt gù cái đầu tóc bông :

– Trước khi giao thiệp với một thằng bạn – nhất là thằng đó lại là con nhà lành – tao cần phải thử xem vào việc, nó xoay xử ra sao. Đó cũng là một cách “thử Tết” mày.

Máy hát của tiệm chạy bản “Such a Kiss – Such a Night” của Elvis Presley.

Bản nhạc này mọi lần Hùng vẫn thích nghe. Nhưng hôm nay, chàng không chú ý thưởng thức.

Hùng lẩm bẩm nói một mình :

– Mày thâm hiểm thật ...

Một em bạn “blue-jeans” ông ẹo bước đến gần chỗ hai chàng ngồi. Em này – nước da nhơn nhợt – toan ngồi xà xuống :

– Tuyết nó đã tới đây chưa hai anh ?

Duy phẩy nàng đi như phẩy ruồi :

– Không biết. Đi ra chỗ khác, người ta đang nói chuyện. Không có thì giờ đấu hót với các em vớ vẩn.

Hùng mãi mê suy nghĩ, chàng không chú ý gì đến những chuyện xảy ra quanh chàng.

Sau cùng chàng hỏi một câu rất thừa:

– Tổng tiền ... ? Thằng Kính nó làm tiền một mẹ tình nhân của nó !

Duy gật đầu :

– Đúng ! Một vụ tổng tiền điển hình. Một vụ tổng tiền với tất cả những lớp lang cổ điển của nó.

Gã khoanh hai tay trước ngực và lên giọng kể, rành rọt như giáo sư giảng bài :

– Tao có tò mò coi qua tập thư này rồi. Em : gái nạ dòng, con nhà giàu, chồng có địa vị xã hội. Không, mày đừng tìm trong số đàn bà mày quen thuộc. Người ngoài giới mình ... Thoạt đầu, chuyện xảy ra thật “cờ-lát-sích”. Chồng em đi xa, em cần ... giải trí. Em nhờ đến Dĩ-đức

... Mỗi giờ hài lòng ... em chi 5 bò. Mà
hiếu tao muốn nói gì chứ ?

Đã bình tĩnh lại, Hùng nói :

– Hiếu ! Có gì mà không hiếu ?

Chàng đốt một điếu thuốc lá.

– Đồi bên tiền trao, cháo múc. Đối
xử với nhau rất đẹp. Nếu cứ thế rồi thôi
thì không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng
phiên một nổi là em nạ dòng lại bị một
cái bệnh lẩm cẩm mà người ta gọi là
Bệnh ... Ái-tình. Em mua đồng hồ, ca-
la-hoách cho Dĩ đực. Đến lúc bệnh bạo
phát, em mời Dĩ đực đi Đà Lạt sống mí
nhau, hoàn toàn mí nhau, chỉ có em mí
anh ... vân vân ...

– Chuyện đó Kính nó có nói cho tao
biết. Nó nói hôm đầu tiên tao gặp nó ...

– Chàng và nàng sống mí nhau thơ mộng quá, đến lúc chàng về, nàng ở lại ... Buồn quá, nhớ quá ... Nàng mới biên thư cho chàng. Ba mươi hai cái thư tình ra rít của nàng đây ...

Duy lại móc tập thư quăng ra bàn.

Không cần mời, Hùng chụp ngay tập thư bỏ vào túi.

– Trước khi đem đi nộp cho thằng cha Tám, mày cũng nên đọc qua để biết tâm lý bọn đàn bà có tiền, có chồng địa vị ...

– Có gì lạ lắm không ?

Duy hạ giọng :

– Đủ lạ ... để in thành một cuốn sách “poóc-nô”. Mày không thích đọc chuyện bản à ? Tao cũng không thích.

Hai người yên lặng.

Vài phút sau, Duy tiếp :

– Vụ “săng-ta” này sắp đem lại cho thằng Kính một số tiền thì nó lại bị dính líu vào một vụ làm bậy khác. Một vụ sửa ngân phiếu lấy tiền trong Ngân Hàng của một em già khác. Xui cho nó. Thành ra nó phải biến. Thằng ấy – cũng giống như một triệu thằng đi đực khác – rất sợ bị ở tù, sợ lòi thối với người khác, nhất là sợ bị những thằng chồng mọc sừng muốn du côn đem dao đến ... xẻo. Thế là vụ này lọt vào tay tao và Hạnh nó mua được cái xe Jaguar ! Đời là thế ... !

Hùng thở dài.

Chàng ngao ngán lắc đầu :

– Chuyện đời bẩn quá. Ít nhất, mày cũng phải công nhận với tao rằng đây là

một chuyện bản.

Duy giả vờ ngạc nhiên. Gã cau mặt, vung tay như một kép hát :

– Việc làm của chúng nó bản hay sạch cái đó tao với mày không cần biết tới. Nhưng việc làm của tao với mày, với Hạnh là một việc làm rất sạch, rất hợp luân lý. Con mẹ nà dòng đó làm bậy thì nó phải đền tội. Nó phải xì tiền ra để mua bằng một giá thật đắt những giây phút khoái lạc của nó. Như thế mới công bằng chứ ? Nếu không thế chẳng hóa ra những người đàn bà ngoan bị thiệt thòi lắm ru ... ?

Tuy không muốn, Hùng cũng phải phì cười. Chàng thấy Duy đóng kịch rất tài. Nếu chịu lên sân khấu, chắc gã sẽ trở thành một kịch sĩ hữu hạng. Kịch sĩ chớ không phải là kép hát.

Vừa cười, Hùng vừa dơ tay chào Sơn.
Gã này đến ngồi chiếc bàn kê bên cạnh,
theo sau là ba bốn tên nam nữ đồng bọn.

Sơn hát hàm về phía Duy :

– Ráo sư đang thuyết trình về vấn đề
gì mà hùng hồn thế ?

Không đợi trả lời, gã vớ lấy tờ báo
trên quầy dở ra đọc tiểu thuyết kiếm
hiệp.

Gã nói một mình :

– Thằng râu xồm này ụnh cú “phích
nhuyễn khí” ác quá. Mới lãnh một
chưởng, thằng béo ị đã ngã lộn tổng
phộc từ đỉnh núi Thái Sơn xuống biển.
Thế mà vẫn không chết. Mẹ kiếp ... Phìa
... !

Bỗng, Duy nghiêm mặt :

– Tao không nói đùa nữa đâu ...

Và gã hạ giọng :

– Sự thực, tao khinh bọn có tiền, bọn đạo đức giả, chúng nó chỉ có cái vỏ ngoài đẹp đẽ. Chúng nó dùng đồng tiền, dùng thế lực để che những cái xấu xa, nhơ bẩn của chúng. Nhưng sự thực, chúng nó là bọn bẩn thỉu nhất. Tao thù bọn chúng nó nói đến chuyện nhân nghĩa, chung thủy, đạo đức, yêu thương ... Bọn khốn nạn ...

Hùng – ngần ngừ – nhưng cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nói chuyện với Duy, với lối thay đổi lập trường đột ngột của Duy, Hùng thấy chàng chỉ nên tỏ ra ít nói và đồng ý là hay hơn hết.

Làn môi của Duy co lại y như lúc gã trông thấy Hạnh ngồi lên nệm chiếc xe

Vespa của Hùng, tối hôm qua, trước cửa khách sạn Kim Hậu.

Gã nhìn Hùng như Mật Thám Tây nhìn chính trị phạm :

– Còn mày ? Mày nghĩ sao về vấn đề ái tình ? Mày cũng đòi hỏi đàn bà phải hoàn toàn chung thủy với mày chứ ?

Sơn ngược mặt lên khỏi tờ báo :

– Thằng này điên rồi ! Thằng Hùng đâu có đến nỗi quỳnh lăm mà mày lại hỏi nó câu đó ?

Duy cất giọng như muốn nói cho cả tiệm nghe tiếng :

– Chúng ta sống tự do. Chỉ có tự do hoàn toàn để làm tất cả những việc chúng ta muốn làm mới là đáng sống.

Gã quay lại, giật giọng hỏi Hùng :

– Đồng ý không ?

Bị hỏi bất chợt, Hùng vô tình nhắc lại câu Sơn vừa nói :

– Bộ mày cho tao nhà quê lắm sao ?

Duy kéo dài giọng :

– Tao đang tự hỏi có thật mày không phải là nhà quê hay không đây ... !

Gã mơ màng dơ tay lên sờ cằm :

– Nếu bây giờ tao bảo là tao muốn ... với con Hạnh ... chắc chắn mày sẽ nhảy nhồm lên.

Khuôn mặt của Hùng tái xanh đi.

Một lần nữa, Sơn lại ngược mặt khỏi tờ báo.

Cũng như lần trước, gã hỏi trống không :

– Tại sao ? Bộ hai đứa là vợ chồng mí nhau đấy à ?

Hùng quay lại :

– Mà nói bậy. Tao với nó chỉ là bạn ... ?

Duy hất hàm :

– Thế thì ... ?

Hùng cười gượng.

Chàng dí mẩu thuốc lá vào đĩa gạt tàn :

– Thế thì ... Hạnh nó muốn làm gì ... là quyền của nó chứ ?

Thúy, cô gái tóc xõa ngồi cạnh Sơn xen vào :

– Anh Hùng nhớ nhé ? Anh nói câu đó cả làng nghe tiếng nhé. Để em nói lại

cho Hạnh nó nghe.

Sơn gập tờ báo lại :

– Nói thì làm cái gì ? Con Hạnh nó cần quái gì ? Em tưởng nó yêu thằng Hùng lắm sao ?

Duy đưa thêm một câu :

– Em có thể nói chuyện ấy cho Hạnh nó nghe được, nếu cậu Hùng đây không phản đối ... !

Hùng thấy đau nhói ở trái tim. Chàng nín thở. Trước những đôi mắt tò mò, xói móc, chế riễu của bọn trẻ tuổi chung quanh, chàng có cảm giác như chàng vừa lạc vào giữa một đám dân xa lạ : một đám mọi ăn thịt người sắp làm thịt chàng.

Hùng cười gượng :

– Mày khùng thật rồi. Tại sao tao lại buồn chứ ? Sơn nó nói đúng. Con Hạnh đâu phải là vợ tao ? Nó có quyền tự do làm tất cả những chuyện nó muốn, cũng như tao tự do làm những chuyện tao muốn vậy !

Vấn nhìn đăm đăm vào mặt Hùng, Duy cắt ngang :

– Thế thì xong rồi. Vấn đề đến đây là chấm dứt.

Hùng bối rối đứng dậy.

Chàng luống cuống nắn tập thư cộm cộm nằm trong túi quần. Trong một giây đồng hồ, chàng không hiểu cái vật nằm chật túi quần chàng đó là vật gì. Chàng càng luống cuống khi thấy rằng cặp mắt sắc của Duy vẫn theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất của chàng.

Đã quên với cái vụ mà gã coi là nhỏ nhặt không đáng nói đến vừa qua, Sơn dơ tờ báo lên :

– Hay quá ! Tin này mới là tin giật gân này ... !

Bọn trẻ nhao nhao :

– Cái gì thế ?

– Giết nhau hả mày ?

– Hiếp dân cả làng ?

Duy chỉ ly rượu còn đầy trên bàn. Gã bảo Hùng :

– Mày không uống hết đi ?

– Tao không khát !

Giọng nói của Duy trở nên dịu ngọt :

– Đêm nay, cả hai chúng mày cùng đến chỗ hẹn với thằng cha Tám chứ ?

Hùng cúi nhặt chùm chìa khóa xe.

Chàng đáp vội :

– Chưa biết. Để xem !

Chàng muốn cấp tốc đi ra khỏi cái hộp đêm chật hẹp này. Nơi đây không phải chỗ cho người như chàng lui tới. Tới đây, chàng chỉ gặp toàn cạm bẫy. Chàng nghĩ thầm – Mình lỗ bịch quá. Tại sao mình lại nói chuyện Hạnh với bọn nó ? Cái mặt thằng Duy mà ... ấy với Hạnh được sao ? Đời nào Hạnh chịu ? Vô lý ! Bậy ! Nhảm ! Toàn chuyện nhảm !

Sơn chỉ vào trang báo :

– Rebel without a cause chiếu tối nay rồi đây. James Dean ... ! Natalie Wood

... ! Số dách ... !

Năm bảy cái đầu chúi vào cả tờ báo.
Thúy rên lên :

– James Dean ! James Dean !

Hùng ra tới vĩa hè.

Trời mưa, chàng mở thùng xe lấy áo
mưa ra mặc. Duy bước ra theo. Gã đứng
sỏ hai tay vào túi áo da.

Vẫn nhìn đăm đăm vào mặt Hùng,
gã nói thật chậm :

– Bố khỉ ... ! Không hiểu tại sao ...
tao lại thấy thèm con Hạnh. Từ trước
đến giờ, tao có để ý gì đến nó đâu. Bỗng
nhiên tối qua ... tao thấy thèm ... kể
cũng lạ ...

Hùng cài mãi không xong mấy cái
nút áo. Chàng cũng trừng mắt nhìn lại

Duy.

Nhưng tên hành hạ Hùng vẫn chưa chịu tha chàng :

– Đêm qua, tao có đến Bonado gặp bọn con Tuyết nhưng không thấy Hạnh đâu cả. Tuyết nó có bảo con Hạnh có hẹn nó ra đây, nhưng không biết tại sao không thấy ... Hạnh nó đi đâu mất ...

Hùng cúi xuống mở khóa xe :

– Tao cũng không biết. Lúc ở khách sạn Kim Hậu ra, tao với nó chia tay. Thôi ... tao đi.

Hùng ngồi lên xe.

Duy giữ chàng lại :

– Có thật là mày không thiết gì đến nó không ? Hùng ?

Hùng đã bình tĩnh lại. Những kỷ niệm của đêm hôm qua – một đêm dài với Hạnh – vẫn còn nguyên trong óc chàng. Hùng nở một nụ cười tự mãn :

– Thật chớ sao lại không ? Nếu nó bằng lòng, mày cứ việc ... ! Mày cứ thử đi xem tao có nói gì không. Sao mày cứ hỏi mãi thế ?

Hùng vừa đi khỏi thì Tuyết đến. Duy đã trở vào tiệm. Bọn Sơn, Thúy đang bàn tán sôi nổi về James Dean :

– Tao phải mang “mề đay” James Dean đi le với chúng nó mí được.

– Tao cũng có “mề đay” James Dean ...

– Đồ khốn nạn ... Mày cướp của tao ... !

– Cuốn Album James Dean của tao thì bất hủ. Tao có 500 cái hình của Jimmy ... Hồi tao bị bà cô cúp lương, đói quá ... đói dài, đói dẹt ra ... vậy mà có đứa hỏi mua 2 xín tao cũng không chịu bán ...

– Con Marie nó có một miếng vải quần của Jimmy từ Hollywood gửi sang. Nó may vào cái gối của nó ...

– Tao sợ vải quần giả ...

– Không, có chứng thực của Luật Sư đảng hoàng kia mà !

Những tiếng lao xao tắt ngay khi Tuyết vào tiệm với bộ mặt thiếu nảo của nàng.

Tuyết có vẻ buồn thảm quá đến nỗi bọn họ đang nhe răng cười vội khép miệng lại. Tất cả đều chờ đợi câu nói của

nàng. Ngay cả Duy cũng phải nhích sang một bên nhường chỗ cho nàng ngồi.

Trong cái yên lặng khác lạ ấy, Tuyết buông mình xuống ghế.

Nàng rên lên như một bà cụ già :

– Tội quá ... !

Duy khẽ hỏi :

– Chuyện gì vậy em ?

Tuyết gục mặt vào hai lòng bàn tay :

– Anh nó sắp chết ở nhà thương.

✱

Hùng lái xe lướt vào trước cửa rạp hát bóng.

Hạnh ôm lưng chàng kêu lên :

– Vào đây làm gì thế này ?

Bọn Sơn, Thúy, Phan đứng đây trước lối vào phòng bán vé, trong số hàng trăm cô cậu trẻ tuổi khác.

Thấy Hùng dựng xe, Hạnh níu chàng lại :

– Anh làm gì thế ?

– Anh vào lấy giấy cho em coi phim

...

Đôi mắt trong của người thiếu nữ mở lớn :

– Thế còn việc đi vào Chợ Lớn gặp nó ... ?

Hùng cười :

– Để một mình anh đi cho. Em ở lại coi phim. Lấy tiền xong, anh về ngay đây đón em.

Hạnh đẩy lên :

– Không được đâu. Em cũng đi ...

– Anh muốn em ở lại coi phim, để anh đi một mình ...

– Không ...

Hai người đứng trên hiên rạp, quắc mắt nhìn nhau. Hạnh cao giọng :

– Tại sao anh lại cấm không cho tôi đi ? Nghĩa lý gì thế ? Tại sao anh lại không ở lại đây coi xi-nê để tôi đi một mình ? Tôi muốn đi ... Tôi muốn lấy tiền mua cái xe ... Hay là anh muốn tranh số tiền ấy thì anh nói đi ...

– Khổ lắm. Tiền của em hết. Anh không lấy một đồng nào cả. Anh chỉ xin em một điều : Em để anh đi thanh toán vụ này một mình ... Em phải tin anh.

Vành môi dưới của Hạnh trề ra :

– Tin anh à ? Tôi còn không tin cả tôi nữa, đừng nói gì đến tin người khác. Ở đời này, tin ai được ?

Đôi lông mày của Hùng nhú lại. Giọng chàng tràn đầy khổ sở :

– Em nghi anh lừa em à ?

– Không, tôi không nghi ngờ gì anh hết. Nhưng tôi ghét cái thái độ của anh. Anh làm như anh là anh ruột tôi không bằng. Tôi đã có một ông anh gàn rồi. Tôi không muốn bị ai săn sóc cho tôi nữa. Cứ cái đà này, rồi đến tôi qua đường anh cũng đòi dắt qua ... Không được ... Anh đưa tập thư đây cho tôi đi gặp nó. Anh muốn đi theo tôi thì đi. Không thì tùy ý. Nhưng tôi thì tôi phải đi ...

– Em nhất định trở lại cái chỗ tồi tàn ấy để gặp thằng khốn nạn đó ... ?

– Nhất định ...

– Em không thích coi James Dean ư?

– Chẳng có Đin ... Đin ... gì hết. Đến mai đi coi thì đã chết ai chưa ? Tôi không phải là bọn con nhà giàu lúc nào cũng chỉ nói chuyện xi-nê ...

– Cô chửi tôi đó hả ?

Hùng cũng bắt đầu nổi nóng.

Hạnh vẫn sửng cồ :

– Đúng !

– Cô lịch sự quá !

– Tôi không có máu lịch sự. Này ... tôi hỏi thật anh, anh có chịu đưa tập thư cho tôi không ? Anh run hả ?

– Không, tôi không run. Nhưng việc này làm cho tôi ... tím !

– Anh nói gì ... ?

– Tôi nói tôi ... ghê tím !

Chàng và nàng lặng yên, gườm gườm nhìn nhau vài giây. Lúc đó có một bọn trẻ tuổi xô đẩy nhau đến gần họ.

Khi bọn trẻ đã đi ra chỗ khác, họ bắt đầu :

– Đưa tập thư đây !

Hạnh nắm lấy cánh tay Hùng.

– Đưa đây. Tôi đi một mình.

Hùng khổ sở kêu lên :

– Hạnh ... Em điên à ? Em không thấy vụ này bẩn thỉu đến như thế nào ư ?

Hạnh cười lên mấy tiếng ngạo mạn. Nàng đứng thẳng người trước mặt Hùng, hai tay chống vào cạnh sườn, đầu hơi ngửa ra đằng sau :

– Bần ? Thế còn con mẹ bốn mươi năm tuổi ngủ với một thằng mới hai mươi như thằng Kính thì sao ?

– Cái đó cũng bần .. nhưng ...

Hạnh cắt ngang :

– Thế thì đã sao ? Con mẹ ấy nó đã hưởng thụ thì nó phải trả tiền. Ai bảo nó đã già via mà nó còn thích con trai ? Ở đời này, làm gì có ai hưởng sung sướng mà lại không phải chi tiền. Lấy “gờ-ra-tuyt” đâu có được ? Chị via ấy sẵn tiền mà ? Chị ấy chi được mà ? Tiền đó cũng là tiền bố mẹ chị ấy để lại, đâu có phải tiền do mồ hôi, nước mắt của chị ấy ...

Đứng ngây ra nghe nàng nói, Hùng nghĩ thầm – “Nó nói đúng giọng thằng Duy !”

Và chàng gất lên :

– Em nói nhiều rồi. Bây giờ đến lượt tôi nói. Em không thể hiểu được, vì em chưa đọc những bức thư ấy. Còn tôi, tôi đọc rồi ...

Hạnh cười mũi :

– À ... anh đọc ... và anh cảm động chớ gì ? Vì thế anh mới muốn đến gặp thằng cha đó một mình ... để trả thư lại con mẹ đó. Trả mà không lấy tiền ... Anh tội nghiệp nó phải không ?

Trước mắt Hùng có những hàng chữ lung linh nhẩy múa. Nét chữ mềm , cò lả, như những bông hoa trước gió.

Những nét chữ đàn bà lịch sự, học thức, sang và đẹp.

– “Anh yêu của em, anh có còn nhớ những ngày chúng ta sống bên nhau trên núi ? Trời trong và đẹp biết là chừng nào ? Đôi ta sống với nhau thần tiên như sống ở Thiên Đường. Em còn nhớ đôi má anh hồng như má những Thiên Thần. Giọng nói của anh trong như tiếng chim mùa xuân buổi sáng.

Anh nhìn em với đôi mắt trong như hai mặt nước hồ thu những chiều trăng sớm. Vào một phút giây đẹp nhất của đời em, anh cầm tay em, khẽ nói – “Em yêu của anh, chúng ta yêu nhau”. Anh còn nhớ cái tổ uyên ương của chúng ta không ? Căn nhà ở trên triền núi, nhìn xuống hồ Than Thở của em ? Hồ riêng của em – của em và anh – không phải hồ Than Thở của những người ở Đà Lạt. Anh

còn nhớ không ? Mặt sàn gác trải toàn hoa hồng. Chúng ta đốt lửa sưởi ấm thân thể nhau. Củi gỗ thông reo lách tách như những tiếng kêu sung sướng của trái tim em khi thổn thức. Em không bao giờ quên được đôi mắt đẹp của anh phản chiếu ánh lửa. Em cũng không bao giờ quên được bầu không khí mát lạnh của Đà Lạt, nước trong của Đà Lạt, hương rừng Đà Lạt và trời xanh, mây trắng của những ngày chúng ta yêu nhau.

Trước khi được gặp anh và trước khi yêu anh, em đã sống ở Đà Lạt. Em đã được nhìn trời Đà Lạt, uống nước Đà Lạt, và thở khí trời Đà Lạt. Nhưng đến nay, em mới biết những cái đó là đẹp, là quý. Cuộc đời em trước khi gặp anh chỉ là một chuỗi ngày dài sông nhạt, tẻ lạnh nối tiếp nhau. Em hối tiếc đã không được gặp anh sớm hơn nhiều nữa.

Bàn tay trắng, đẹp, bàn tay nghệ sĩ của anh lùa trong mái tóc em, vuốt nhẹ trên má em, trên vai em, trên da thịt em ... Trời ơi, giây phút này đây ... dư cảm của những sung sướng ấy vẫn còn làm cho em ngây ngất cả tâm hồn. Ánh lửa hồng tô vàng thân thể chúng ta trở thành đôi người đầu tiên của trái đất yêu nhau trong vườn Địa-đàng trước những ngày hồng thủy. Anh yêu của em ơi ! Em yêu anh quá !”

Hạnh khẽ hỏi :

– Anh không thấy xấu hổ à ?

Hùng nhìn nàng. Chàng thắc mắc :

– Xấu hổ gì ? Vì anh đọc thư của tụi nó sao ?

Hạnh lắc đầu :

– Không ... xấu hổ vì anh mềm yếu như một thằng con nít. Anh nên thú thực là anh thương hại con mẹ đó đi !

– Có lẽ !

Hạnh nhún vai :

– Đi thương một con mẹ nạ dòng ngoại tình, một con mẹ giàu tiền nhưng có tâm hồn “Ma-ri-sén”. Anh có biết không ? Con mẹ đó bằng tuổi bà cụ nhà anh đó. Con mẹ đó nó cũng giàu tiền như má anh. Biết đâu nó lại chẳng quen biết bà cụ anh ?

Hùng nghĩ đến chuyện Kính và bà nạ dòng “Yêu nhau như đôi người đầu tiên của trái đất”. Chàng mỉm cười :

– Có lẽ ... !

Cơn giận của Hạnh càng bốc lên ngùn ngụt :

– A ... con mẹ ấy quen với má anh à ? Nó vẫn đến nhà anh luôn phải không ? Anh gọi nó bằng gì ? Bác hay là bà ... ?

Vấn không giận, Hùng chỉ đáp :

– Em đừng nói thế. Hạnh ... Tại sao em lại cố tình tỏ ra tàn nhẫn và vô nhân đạo như thế ? Anh biết em không phải là hạng người xấu mà ?

– Tôi đấy à ?

Hạnh xanh mặt đi như nàng vừa bị Hùng chửi một câu thật nặng. Rất chậm, nàng dần từng tiếng một :

– Anh chưa biết tôi. Tôi còn đểu hơn thế nhiều.

Giọng nói của nàng làm cho Hùng rùng mình. Chàng thấy bỗng nhiên, Hạnh giống hệt như Tuyết hôm Tuyết

cho chàng yêu. Nàng có một vẻ đe dọa dễ sợ.

– Tôi muốn có xe hơi – Hạnh tiếp, hai tay khoanh lại trước ngực – Nhất định tôi phải có tiền mua xe hơi ấy. Anh đừng dở trò lôi thôi ...

– Em muốn có xe bằng cái cách kiếm tiền bẩn thỉu ấy ư ?

– Anh bảo tôi kiếm tiền bằng cách nào cho sạch bây giờ ?

Nàng cười ngặt nghêo :

– Anh muốn tôi kiếm tiền bằng cách ... lấy của một thằng già bằng tuổi bố tôi ? Hay bằng cách mỗi chài lấy một cậu con nhà giàu ?

Chàng nắm lấy cánh tay nàng, nhưng nàng giật mạnh tay ra :

– Tôi không còn cách nào khác. Tôi không có quyền lựa chọn. Việc gì mau, chóng, dễ ra tiền thì tôi làm. Việc lấy tiền của con mẹ nhân tình thằng Kính là việc làm tương đối sạch sẽ nhất. Nó ... bà già mà còn yêu con trai, bây giờ nó không muốn cho chồng nó biết, nó phải xì tiền ra ... Hai trăm ngàn đồng thấm tháp gì với nó ...

Nàng nhìn thẳng vào mặt Hùng :

– Thôi bỏ ... Đừng dở trò khỉ nữa. Tôi ... ngồi xổm lên cái lòng thương người con nít của anh. Đưa tập thư đây ...

Gã Tây-đen chạy xe Mô-tô Harley ầm ầm phóng tới. Gã tắt máy, gạt chân ngã cây cần sắt dựng xe y như một cảnh sát viên công lộ vô địch về môn chạy xe máy dầu. Gã nhe hàm răng trắng bóng,

hất hàm chào Hùng và Hạnh ...

Nhưng gã không được ai chào lại. Gã nhún vai đi vào rạp, vừa đi vừa nghĩ thầm – “Bố khỉ ! Hai anh chị lại cãi nhau rồi. Cứ yêu nhau là lắm cẩu. Ái tình đúng là một cái bệnh ! Khoa học cần phát minh ra một thứ thuốc bài trừ ái tình gọi là thuốc ... Ăn-tì A-Mor ... !”

Hạnh chìa tay ra :

– Đưa thư đây. Đừng lắm chuyện ...

Hùng do dự vài giây.

Nhưng sau đó, chàng lắc đầu ...
Chàng ngược mặt lên nhìn nàng, dáng điệu quả quyết như một kẻ sẵn sàng chờ đợi cuộc thử sức :

– Không !

– Tại sao không ?

– Anh cấm em, không được làm việc ấy !

Khuôn mặt của Hạnh – vừa hồng lên lại tái xanh đi – Nàng hỏi lại như người nghe không rõ :

– Anh nói gì ?

Hùng lặng yên. Chàng chỉ lắc đầu.

Hạnh trừng mắt :

– Anh nhất định không chịu đưa ?

– Không !

Cơn tức dâng lên cổ làm cho nàng nghẹn lời :

– Bọn con nhà giàu ... chuyên môn phá đám. Cứ đụng đến bọn con nhà giàu là hỏng việc. Có bố mẹ nuôi, cơm ăn áo mặc đầy đủ ... Bọn con nhà giàu vô tích sự ...

Hùng kêu lên :

– Em nói y như là thằng Duy ...

Chàng đã tự hứa là nhất quyết không nói gì với Hạnh về cuộc nói chuyện giữa chàng và Duy. Nhưng chàng không thể đừng ...

Hạnh vẫn dần từng tiếng một :

– Vì Duy nó có lý ...

Gần như điên lên vì ghen, Hùng lùi lại vài bước :

– Nếu cô thích nó ... đi mà tìm nó đi ... Nó đang muốn cô đấy ... Sáng nay, nó vừa mới nói ...

Hạnh ấp úng :

– Duy ? Nó nói gì ?

– Thằng Duy nó nói nó mê cô ... Nó hỏi tôi nghĩ sao ... ? Tôi bảo nó là tôi cóc cần ...

Chàng quay đi.

Hạnh chạy theo ra chỗ để xe Vespa, níu chàng lại :

– Này ... anh đừng có lãng chuyện ... Đưa trả tập thư đây ...

Nàng nắm ngực áo chàng, giật mạnh như người đòi nợ :

– Đưa ... !

Hùng quát lên :

– Tôi đốt hết rồi ...

Hạnh trợn mắt :

– Anh nói láo !

– Đốt thật rồi ... ! Cháy tiêu thành tro ... Không có tiền mua xe hơi đâu mà mong ...

Nước mắt ứa ra trên mí mắt Hạnh.
Nàng gào lên :

– Đồ khốn nạn ... ! Đồ hèn nhát ...
Tôi không bao giờ thèm nhìn mặt anh nữa ...

Phản ứng hung bạo của Hạnh, cùng những giọt nước mắt ứa ra trên mắt nàng, làm cho Hùng kinh ngạc. Chàng níu nàng lại :

– Hạnh ... em nghe anh nói đây ...

– Buông người ta ra ... Tôi với anh không còn tình nghĩa gì nữa. Anh làm tôi tổn ! Tôi thù anh ... Tôi sẽ trả thù cho anh coi. Rồi anh sẽ biết tôi.

Nàng chạy ra vỉa hè. Một chiếc xe tắc-xi trở tới đón nàng đi mất.

Hùng toan đạp xe đuổi theo nàng, nhưng sau đó, chàng dừng lại.

Chàng cúi đầu cúi thủ đi vào rạp hát bóng. Không tìm ghế ngồi, chàng đứng một mình trong xó tối. Nhưng chàng không trông thấy gì cả, ngoài một khung sáng mờ mờ nơi cuối phòng. Chàng nhìn đồng hồ ... Thời gian hình như đã trôi qua rất lâu ... Vậy mà kim đồng hồ của chàng mới chỉ có 10 giờ. Hay là đồng hồ chết ? Chàng giơ cổ tay lên nghe ... Không, đồng hồ vẫn chạy đều. Chàng chỉ mới xa Hạnh chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Hùng ra khỏi phòng chiếu bóng. Chàng phóng xe ra bờ sông. Trời mưa, mặt sông như mờ sương. Những ánh

điện loáng nước vẽ thành những cột sáng dài trên mặt nhựa. Hàng cây vắng tanh. Nhưng dưới hàng cây ấy, Hùng tưởng như có bóng nàng thiếu nữ mà chàng yêu thương.

Nàng ở đâu bây giờ ? Ở Bar Lola, tiệm Bonado ... ? Chắc chắn nàng đang ngồi đâu đó với bọn trẻ tuổi bạn thân của nàng ... Chắc nàng đang uất ức trước ly rượu, đang nói những câu tục tĩu, đang dùng những danh từ nặng nề nhất để chửi bới chàng.

Chàng muốn tới tiệm khiêu vũ Bonado tìm nàng. Chắc nàng đang ngồi với Duy ... Nghĩ đến Duy, Hùng bỏ ngay ý định tới Bonado.

Trời đổ mưa nặng hạt. Hùng khóa xe bỏ lại bên đường vẫy tắc-xi :

– Cho vào Chợ Lớn.

Ngồi trong xe, Hùng móc túi lấy ra một lá thư, dở đọc.

Vài nét chữ trên tờ giấy đã phai màu mực. Có lẽ khi viết bức thư này, người viết – bà “via”, theo danh từ của Hạnh – đã khóc, và nước mắt đã rỏ xuống trang thư. Khi yêu ai, người ta rất dễ khóc, và có thể khóc về đủ mọi thứ chuyện.

– “Anh yêu của em, tại sao anh không viết thư cho em ? Anh chán em rồi phải không ? Chiều hôm nay, em buồn quá. Em nghĩ đến anh. Không một giây, một phút nào em không nghĩ đến anh. Có bao giờ em còn được anh yêu trong căn nhà vắng ven sườn núi của chúng ta nữa không anh ? Anh viết cho em đi. Em mong thư anh. Anh ơi, anh là người em yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời ...”

Cầm lá thư trong tay, Hùng nghĩ thầm – “Nhảm nhí thật ! Thư viết như thế này mà chồng nó bắt được thì sống mà ăn sắn ! Đọc tiểu thuyết tình cho nhiều vào ! Bà “via” này ngây thơ quá. Không ngờ đêm nay, mình lại đóng một vai lưu manh. Cũng không sao, miễn là Hạnh đừng dính gì tới những việc bẩn thỉu, đốn mạt này. Mình sẽ làm những việc bẩn thay cho nàng. Đó cũng là tình yêu.” Bỏ lá thư vào tập thư, chàng lắc đầu – “Không được ... Tình yêu không thể như vậy được. Thôi, chuyện đó tính sau. Bây giờ, mình hãy lo làm sao lấy được số tiền đem về cho Hạnh đã”.

– TỐp đây. Bao nhiêu tiền ông ?

Chiếc xe tắc-xi dừng lại trước cửa Ô-Ten Kim Hậu. Hùng xuống xe. Đến lúc đó, chàng hãy còn một chút hy vọng : May ra người đàn bà tội lỗi đó đã đổi

ý. Nghĩa là tập thư của Dĩ đực sẽ không được mua bằng tiền và ông Tám sẽ không có mặt trong cái khách sạn dơ dáy này.

Hùng đi rất chậm vào phòng.. Nhưng người mà chàng trông thấy trước tiên chính là Ông Tám. Bộ mặt dài với đôi mắt lé đang khó đăm đăm hướng về phía cửa.

Hùng tiến lại gần và cúi đầu chào. Một cái chào rất lễ độ.

Ông Tám cũng gật đầu.

Ông ta hỏi ngay :

– Cậu có mang thư theo đấy chứ ?

Và chỉ tay vào chiếc cặp da :

– Tiền đây.

Không ngồi xuống ghế, Hùng móc túi vớt tập thư lên bàn. Ông Tám cầm lấy, đếm vội.

Sau đó, ông ngừng đầu lên :

– Đủ rồi. Bây giờ đến lượt cậu.

Ông Tám mở cặp đưa cho chàng chiếc phong bì cỡ lớn, giấy vàng.

– Cậu không đếm lại à ?

Hùng lắc đầu :

– Khỏi cần. Tôi tin ở ông.

Ngạc nhiên, ông Tám chú ý chàng :

– Tôi trông cậu có vẻ là con nhà tử tế. Sao cậu lại làm cái việc đê tiện này ? Tôi chắc cậu ... lấy làm hãnh diện lắm ?

Hùng mỉm cười :

– Ông nói có lý. Tôi cảm thấy hãnh diện thật ... nhưng ông không thể nào hiểu được tại sao ... !

Ông Tám xách cặp đi khỏi. Hùng cũng bước ra theo. Chàng đứng trên vỉa hè, cầm chiếc phong bì màu vàng khổ lớn trong tay như một cậu học trò cầm cặp sách.

*

Tuyết đưa khăn tay lên thấm nước mắt :

– Ánh nó khó sống được hết đêm nay đâu. Nicole nó ở lại nhà thương chờ ... Ánh vừa nhắm mắt, nó sẽ gọi dậy nói lại đây cho chúng mình.

Trong cái im lặng nặng nề của cử tọa, giọng nói của Thúy ré lên :

– Cái nhà thương ấy cứu hay lắm. Năm ngoái, khi moa bị ... moa cũng nằm ở đấy ... !

Sơn trừng mắt :

– Làm cái gì mà nói to thế. Khai hết cả ra cho cả làng biết đi.

Duy, mặt hầy còn xanh, nhưng vẫn còn nói cứng – gã nhún vai :

– Trước sau gì, cũng có một ngày chết. Chẳng thà chết ngay lúc trẻ, càng nhẹ nợ.

Đúng lúc ấy, Hạnh đẩy cửa bước vào. Nàng đi thẳng đến bàn Tuyết :

– Thằng khốn nạn ... ! Thằng đó không xài được ... !

Thúy hỏi :

– Mà nói ai khốn nạn ? Thăng Quang ấy à ?

– Không, tao nói thằng Hùng kia ...!

Duy ngừng đầu dậy. Gã nhích sát vào tường nhường chỗ cho Hạnh ngồi :

– Kể nghe nào ... ?

Đôi mắt gã sáng lên. Gã đánh hơi thấy ngay là giữa Hùng và Hạnh vừa có chuyện xích mích, và chuyện ấy nhất định có dính líu tới vụ dùng 32 bức thư của Dĩ đực Kính đi tố tụng.

Gã thè lưỡi ra liếm môi, đợi chờ.

Hạnh vẫn tắt kể lại câu chuyện xảy ra trước cửa rạp hát bóng hồi nãy và sau cùng đến chuyện Hùng thủ tiêu hết 32 bức thư trị giá 200.000đ.

Nghe Hạnh kể xong, cả bọn sững sờ nhìn nhau :

– Thế là tiêu cái xế Jaguar của Kiều nữ rồi.

– Thằng Hùng nó điên à ? Tại sao nó lại làm thế chứ ?

– Đều thật ...

Không còn ai nghĩ đến chuyện Ánh đang nằm ở nhà thương chờ chết. Chỉ có Tuyết tỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía góc phòng đặt máy điện thoại.

Lưu đập mạnh tay xuống bàn :

– Vô lý ... ! Nó dám đốt thư thực sao?

Hạnh rên rĩ :

– Thực mà ... Moa nói dối làm chi ?

- Thằng con nhà ấy dã man quá.
- Nói nó là đều mặt thì đúng hơn ...!

Hạnh uất ức nhìn Duy :

– Chỉ tại anh hết cả. Anh đưa thằng đó vào bọn mình, anh giao tập thư cho nó. Vì anh mới hỏng chuyện. Anh không biết dùng người ... Chỉ huy như anh là thứ chỉ huy hạng bét ... !

Duy nghiêng người về phía nàng :

– Anh nhìn nhận là anh lầm ... Ai cũng có thể lầm được, kể cả các ông Thánh ... Nhưng anh, anh không ... thương nó.

Câu nói của Lưu như một ngọn roi quất vào mặt :

– Ai ... yêu ?

Duy nhìn thẳng vào mắt Hạnh :

– Em chứ còn ai nữa ? Em yêu nó !
Em nên thú thực đi. Đừng chối ...

Hạnh chỉ biểu lộ sự bức tức của nàng bằng một cái nhún vai.

Duy lại dịu ngọt :

– Yêu nhau có gì xấu đâu mà phải chối ? Yêu nhau đẹp lắm chứ ? Có những người con gái được trời sinh ra để mà yêu ... !

Hạnh cười khẩy :

– Không có tôi trong cái vụ ấy rồi ạ. Tôi sống hoàn toàn tự do. Tôi chỉ yêu có một mình tôi thôi. Ngoài ra, tôi không yêu ai hết ...

Thúy bỗng cười rinh rích :

– Này Hạnh ...

– Cái gì ?

Hạnh giật mình nhìn cô bạn đang cười ngặt nghẽo :

– Mà y vô duyên vừa vừa chứ ? Chưa nói đã cười ...

– Duy ... muốn mà y đấy. Anh ấy nhờ tao làm phúc nói với mà y dùm anh ấy như thế ...

Đã được Hùng nói cho biết trước chuyện ấy, Hạnh không ngạc nhiên lắm. Nàng chỉ nhếch mép :

– Cám ơn ... !

Và nàng khẽ hỏi Duy :

– Tại sao anh lại nói thế ?

Gã thanh niên giả vờ ngây thơ :

– Có lẽ moa bị ái tình nó quật ...

Hạnh cố nhận xét xem trên mặt Duy có những nét gì để nàng có thể kết luận được rằng gã ... muốn yêu nàng thật, hay gã chỉ muốn trêu nàng :

– Anh giỡn với tôi hả ?

Cả bọn cười ruồi. Cả Tuyết cũng mỉm cười, nàng tạm quên chiếc máy điện thoại.

Duy cao giọng :

– Nếu em cho phép ... ! Hùng nó cũng bằng lòng. Nó không phản đối gì cả. Chính nó nói thế, phải không Thúy ?

Thúy gật đầu :

– Đúng ! Hùng có nói là nó đồng ý ... ! Nó nói trước mặt cả bọn ...

Lưu đẩy nhẹ một câu :

– Hùng nó nói thế mà em không dám ... tức là em yêu nó rồi.

Hạnh ngồi ngây. Nàng nhớ lại cái cảnh xảy ra trước cửa rạp hát bóng : dưới tấm bảng quảng cáo vẽ hình James Dean.

Duy hỏi :

– Em nghĩ sao ?

Hạnh đỏ mặt :

– Nhưng tôi không ... yêu anh.

Đôi lông mày của Duy nhíu lại :

– Em nói gì ? Nhắc lại dùm coi nào.

Hạnh lảng chuyện :

– Ô ... cho rơi chuyện này đi ...

Nhưng Duy không chịu tha nàng :

– Em vừa nói một câu rất lạ nghe như là giọng bà già của thằng Kính.

Hạnh gượng cười :

– Nói là ... em không thú anh thì đúng hơn.

– Chẳng thà là em nói thế.

Bàn tay Duy đưa ra nắm lấy cổ tay thon nhỏ của Hạnh. Nàng không dám rút tay lại.

– Chưa bao giờ em ... ấy với thằng nào mà em không thú à ?

Hạnh đốt một điếu thuốc lá. Lúc đó, nàng không thấy thèm khói thuốc, nhưng việc châm thuốc làm cho nàng đỡ ngượng :

– Có ! Nhưng những lần ấy, em say rượu.

Lưu lớn tiếng :

– Sao mà ? Nàng không chịu hả ?

Cả bọn cười ồ lên.

Duy đáp :

– Nàng còn trung thành với một kỷ niệm.

Gã lại hạ giọng nói với Hạnh :

– Em đừng lo về mực rượu. Thằng Kính nó còn để lại một tủ rượu đầy đang cần người thưởng thức.

Hạnh nói, giọng run run :

– Chịu thua anh rồi. Anh dẫn tôi vào đường cùng.

Nàng dụi mắt thuốc lá dờ vào đĩa gạt tàn :

– Nếu vậy thì được lắm ...

Nàng quay lại nhìn bọn đang dò xét từng cử chỉ của nàng. Nét mặt nàng rắn đanh lại.

Nàng cầm lấy chiếc sắc tay, đứng dậy :

– Ô Kê ... !

Duy đứng theo nàng :

– Em đi à ?

– Đi ! Đi với anh !

Hạnh đứng thẳng, nét mặt nàng dại đi. Nàng nói lớn cốt để cả làng nghe tiếng :

– Anh còn muốn không ? Hay là chán rồi !

Duy gần như không tin rằng Hạnh lại có thể nói được câu ấy. Bây giờ chính gã lại ngượng :

– Đi ngay bây giờ à ?

– Chứ sao ?

Trước vẻ trầm tĩnh của Hạnh, cả bọn vỗ tay hoan hô :

– Hay lắm ...

Duy đã bình tĩnh lại, gã cầm lấy tay Hạnh, đưa nàng ra cửa.

Cánh cửa hộp đêm đóng lại.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại reo vang. Anh bồi bàn nhắc ống nói nghe rồi gọi to :

– Cô Tuyết. Có điện thoại !

Trong lúc Tuyết chạy ra vô lấy ống nói, cả bọn bàn tán về chuyện vừa xảy ra:

– Không biết thằng Hùng nó nghĩ sao về chuyện này ? Chắc nó uất lắm ...

– Đáng kiếp. Thằng con nhà ấy không thương được.

Tuyết đặt ống nói xuống.

Mặt nàng tái nhợt :

– Xong rồi các bạn ạ ... Ánh nó ... chết rồi..

Nàng đứng vịn tay vào thành quầy. Cánh cửa lại mở : Hùng hiện ra trên ngưỡng cửa.

Hùng bước vào, hai vai chàng co lại như một kẻ vừa đi ngoài trời giá lạnh bước vào một căn phòng ấm :

– Chào cả làng.

Chàng vui vẻ lên tiếng.

Nhưng tất cả bọn, thấy Hùng vào, đều đứng dậy lạng lẽ đi ra khỏi tiệm. Chỉ có Phúc là quay lại bên Tuyết. Nàng vẫn đứng vịn tay vào quây rượu. Phúc gọi một ly “rum”, đưa lên môi Tuyết :

– Uống đi em. Tỉnh ngay đấy mà ...

Ngạc nhiên vì sự tiếp đón lạnh nhạt khác lạ ấy, Hùng đứng ngây nhìn bọn trẻ theo nhau đi ra cửa.

Chàng hỏi Thúy :

– Thúy có thấy Hạnh đâu không ?

Thúy cố tình quay mặt đi không đáp,
Hùng lại hỏi Lưu :

– Từ tối đến giờ, mà có thấy Hạnh
nó đến đây không ?

Cũng không đáp, Lưu vỗ vai Sơn :

– Ngồi mãi ở tiệm khốn nạn này tao
ngấy rồi. Bọn mình đến phải cấp tốc tìm
một chỗ khác thôi.

Sơn mỉm cười :

– Mà nói đúng. Ở đây có nhiều
thằng nhà quê lui tới quá.

Hùng ngơ ngác đến gần Tuyết :

– Sao đêm nay chúng nó lại quái lạ
vậy Tuyết ?

Tuyết nói như người rên rỉ :

– Anh đừng để ý đến chúng nó. Đêm nay, chúng tưởng chúng nó là Sĩ-Cút ... !

Hùng càng sửng sốt khi thấy khuôn mặt xanh xao và đôi mắt mòng mọng của Tuyết. Trong một phút, chàng tạm quên Hạnh và bực tiền chàng cầm trong tay :

– Sao vậy Tuyết ? Có chuyện gì vậy ?

Phúc giải thích :

– Một chuyện buồn ... Rất buồn ...
Mày còn nhớ con Ánh, con bé đi chung với thằng Quang “Pi-Lốt” đó ? Ánh nó vừa biểu diễn một màn ... thở hơi cuối cùng ở nhà thương. Bọn tao đang lo tiền đi mua cho nó một cái ... sơ-mi gối.

Hùng vẫn ngơ ngác. Phúc tiếp :

– Ánh nó vừa chết ở nhà thương.
Nicole đang ở cạnh xác nó.

– Sao thế ?

Phúc yên lặng, chỉ tay vào bụng, rồi lắc đầu, nhún vai.

Hùng quay lại nhìn Tuyết. Người con gái nghiêng đầu nói nhỏ vào tai chàng :

– Ánh nó ... có thai ba tháng. Em đã khuyên nó đừng bậy bạ đại đột ... Em tưởng nó nghe em chứ. Không ngờ ... Không biết thằng khốn nạn nào xui nó thế ...

Đột nhiên, nàng đổi giọng hờn giận:

– Đây, kết quả của một vụ yêu nhau ra rít đấy. Chỉ một phút vô ý ... Một chút xíu quá tin ở người mình yêu ... thế là phình bụng ra và ... đời tàn. Mê thế nào được !

Phúc vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán Tuyết ra đằng sau :

– Em say rồi. Chúng ta về thôi.

Nàng gạt tay Phúc ra :

– Về làm gì ? Về để làm cái trò Hạnh nó đang làm à ?

Hùng vội hỏi :

– Hạnh nó đang làm gì ... ?

Tuyết đáp gọn :

– Nó đang ... ngủ với thằng Duy !

Hùng như người chết đứng.

Nhưng Tuyết không chú ý gì đến Hùng, nàng quay lại Phúc, than thở :

– Khổ thế chứ ... Chắc có thằng khốn nạn nào xui đại con Ánh làm cho nó chết ... Tội nghiệp ...

– Thôi đi về ... Em uống nhiều quá rồi ...

Phúc cầm tay người thiếu nữ kéo ra khỏi tiệm.

Hùng đứng ngây như một pho tượng giữa phòng. Cảnh tượng quanh chàng mờ đi. Chàng chỉ còn trông thấy khuôn mặt của Hạnh và làn da trắng ngần của nàng. Hình ảnh Hạnh nằm trong tay Duy.

Ra đến cửa, Tuyết quay lại. Lúc ấy, nàng mới nhận thấy những nét đau khổ in hằn trên mặt Hùng.

Nàng nhú mày nói với Phúc :

– Khổ quá ! Giá em đừng nói gì về chuyện con Hạnh cho Hùng nó nghe thì phải. Đến có chuyện lôi thôi xảy ra mất ...

Phúc quàng tay ngang vai nàng :

– Kệ chúng nó. Thằng nào ghen cứ việc giết nhau. Không ăn nhậu gì đến mình.

Chàng thần thờ ra khỏi tiệm. Chàng đi bộ trên đường. Qua một cửa hàng bật đèn sáng, Hùng giật mình khi thấy bóng thanh niên hiện ra trên khung kính. Chàng nghĩ thầm – “Chết chửa, mình trông như thằng điên ... !”

Chàng gọi xe tắc-xi đến nhà Hạnh. Vừa đẩy cửa vào, bà chủ nhà mặt phị đã thò đầu ra :

– Cô ấy chưa về đâu ... !

Bà ta quay ngoắt đi. Như một ông già, Hùng cúi đầu lủi thủi đi ra.

Phần 4

– Hạnh, em không khát à ?

Không có tiếng trả lời.

Nhưng có lẽ Duy cho rằng, với một người con gái – dù người đó có là gái “đợt sóng mới” đến thế nào đi chăng nữa – yên lặng cũng vẫn là bằng lòng. Vì vậy, gã ra khỏi giường, thản nhiên. Rồi gã xỏ tay vào áo, nhưng không gài nút, để trần ngực, đi ra tìm chai rượu.

Hạnh – nằm quay mặt vào tường –

không làm một cử động.

Căn phòng lịch sự, ngăn nắp, sạch sẽ của Dĩ đực Kính đã trở thành một cái “chuồng heo” kể từ buổi sáng Ông Tám đến gõ cửa và nhét qua khe cửa một cái phong bì trong đựng 20.000đ. Ba bốn đĩa gạt tàn thuốc lá trong phòng đều đầy có ngọn. Chỗ nào cũng có tàn thuốc lá và mẩu thuốc lá. Nhiều mẩu thuốc tàn được dụi vào tường và thành tủ. Trên mặt bàn ngủ, lửa thuốc cháy để lại nhiều vết đen dài. Ly chén, chai rượu bỏ nằm la liệt, ngổn ngang trên sàn.

Duy đến gần chiếc bàn nhỏ kê bên cửa sổ, lựa một chai rượu mạnh rót ra hai ly. Gã lấy thuốc lá châm hút. Tất cả những cử chỉ của gã đều biểu lộ một sự tự tin và điềm đạm khác lạ.

Gã quay lại nhìn bên giường.

Hạnh vẫn nằm im.

– Hạnh, em ngủ đấy à ?

Đứng ở chỗ Duy, gã trông thấy chiếc lưng trắng ngần, thon tròn của người thiếu nữ lộ trên mầu vải hoa trái giường. Hạnh nằm nghiêng, làn vải chùng lên tới nách nàng. Một tay nàng để xuôi trên mình, tay kia gấp lại dưới chiếc gối. Mái tóc nàng xõa trong vầng ánh sáng xanh xanh, huyền ảo chiếu ra từ ngọn đèn ngủ.

Nàng vẫn không đáp, nhưng một cái rùng mình thoáng nhẹ của nàng cho Duy thấy rằng nàng có nghe rõ câu hỏi của gã.

– Lẽ ra, em phải cảm ơn anh mới phải ...

Gã cầm hai ly rượu trở lại giường. Hạnh quay lại, nàng giơ tay ra đỡ lấy một

ly. Làn vải mỏng tuột xuống để lộ một phần bộ ngực còn “chanh cốm” :

– Cám ơn anh vì cái gì ?

– Vì cái chuyện mà anh vừa làm với em. Em nên nhớ rằng anh vừa đưa em vượt qua một tình trạng rất nguy hiểm. Nếu không có anh ...

Gã đưa ly rượu lên chạm vào ly rượu của Hạnh :

– Uống cho những mối tình của đôi ta.

Hạnh muốn kêu lên một tiếng kinh sợ. Nàng nhìn Duy đắm đắm và nghĩ thầm – “Có thể nào mình lại hôn được cái miệng kia ... ?” – Nàng có cái cảm giác của một cô gái giàu tình cảm phải bước chân vào nghề làm dĩ lần đầu tiên đi khách. Nàng dơ ly rượu lên môi,

nhưng biết chắc rằng hàm răng của nàng sẽ chạm vào ly.

Duy tiếp :

– Sao em lại phải che ngực thế ? Em lạnh à ?

Hạnh bỏ làn vải rơi xuống.

Nàng hỏi lại :

– Em làm gì mà anh lại nói rằng em đang ở trong một tình trạng nguy hiểm ?

Duy giơ một ngón tay lên :

– Em đừng giả vờ không hiểu. Em đang yêu ... Em đang sẵn sàng trở thành một cái máy để kiêm máy giặt quần áo, máy đi chợ. Có phải không nào ? Nếu không có anh, em có thể nên vợ thằng Hùng ...

Gã ngựa cổ uống hết ly rượu.

Hạnh ngồi yên nhìn gã. Đôi mắt nàng thâm quầng.

Nàng khẽ nói :

– Nếu anh tưởng rằng ...

– Tưởng gì ?

– Thôi ... quên chuyện đó đi ... !

– Không, em cứ nói, em nên nói hết. Em sợ phải nhắc đến một cái tên chứ gì ? Em uống đi ... Chất rượu này sẽ làm cho em tỉnh lại ...

Gã thao thao nói về tình yêu. Luận điệu chính của gã là đả kích tình trạng ràng buộc giữa người nam và người nữ. Gã cho rằng yêu nhau và ràng buộc nhau là tàn phá cả đàn ông lẫn đàn bà, và con người sinh ra phải được sống hoàn toàn

tự do, không lệ thuộc vào bất cứ một ai, bất cứ một chuyện gì ...

Hạnh ngắt lời :

– Anh tin rằng em sẽ trở thành một cái máy đẻ à ?

– Anh tin như thế !

Nàng ngáp :

– Có thể anh đúng – Nàng cố lấy giọng thản nhiên để nói – Nhưng nghe triết lý lắm cảm chán lắm. Ngấy đến mang tai ... Cho xin một liều thuốc lá đây ... Cho máy hát chạy đi ...

– Em nói nghe được lắm ... !

Duy liệng cho nàng bao thuốc lá rồi cúi xuống mở máy hát. Tiếng nhạc ấm, rộn rã bỗng tràn đầy gian phòng. Bất giác, Hạnh rùng mình. Đĩa nhạc máy

chạy đầu tiên lại là đĩa “Jamaica Farewell” do Harry Belafonte hát. Bản này là bản nhạc đầu tiên nàng và Hùng cùng nghe với nhau.

Như biết rằng nàng đang xúc động, Duy ngọt ngào :

– Em không thích bản này à ?

Nếu nàng chối, Duy sẽ biết. Nghĩ vậy, Hạnh chỉ đáp :

– Thích chứ !

– Hạnh !

– Gì nữa ...

– Yêu nhau có “miu-zích”, có ... nhạc đệm cũng thú chứ ?

Nhanh như chớp, Duy lật tấm mền, lần này, không thể tự chủ được nữa, Hạnh la lên :

– Thôi mà ... Đừng !

– Em tắm anh hả ?

Hạnh không dẫn được cơn giận :

– Đúng ... ! Anh cũng cần phải biết rằng có những lúc tôi không muốn làm gì hết, không muốn suy nghĩ gì hết ... Anh đã thỏa mãn rồi, anh còn muốn gì nữa ?

Tiếng chuông điện gán trên cửa bỗng reo vang.

Hạnh giật mình nhìn ra.

Duy và Hạnh nhìn nhau :

– Mẹ kiếp ! Thằng nào giờ này mà còn gọi nữa ?

Tiếng chuông lại reo.

Hạnh cố lấy vẻ thản nhiên :

– Thì ra mở cửa xem ai.

Duy thở dài :

– Thằng khốn nạn nào đến phá rối những giây phút hạnh phúc của chúng ta như thế này ... ?

Gã ra khỏi giường, lớn tiếng :

– Ai đó ?

Gã nghiêng đầu lắng nghe.

Tiếng người bên ngoài vọng vào :

– Tao ! Hùng đây !

Giọng nói của Hùng rất trầm tĩnh.

Nét mặt Duy bỗng biểu lộ một sự sợ hãi, bồn loạn. Gã quay lại nhìn Hạnh, như để hỏi ý kiến nàng.

Hạnh ngồi trên giường. Môi nàng vẫn nở nụ cười lạnh và bất động.

Hai tay thủ trong túi áo mưa, Hùng nhìn quanh gian phòng. Sau cùng, đôi mắt chàng dừng lại trên mặt Hạnh.

Như trong một giấc mơ, Hùng nói :

– Tôi đến chắc làm phiền hai người ... ?

– Anh muốn gì ? – Hạnh trừng mắt
– Tôi với anh không còn gì để nói với nhau nữa.

Hùng tiến vào phòng.

Tự nhiên, Hạnh lùi vào góc giường.

Duy bước lại gần Hùng, chăm chú dò chừng từng cử động của Hùng.

Gã cười khẩy :

– Sau cái việc điên khùng mày vừa làm ... mày còn dám vác mặt đến đây nữa thì thật là loạn ...

– Việc gì ... ?

– Việc mày thủ tiêu tập thư của thằng Kính đó ...

Đến lượt Hùng cười khẩy :

– Mày không biết thế nào là ... bịp để cho chúng mày vào xiếc à ?

Hùng rút tay trong túi áo mưa ra ... Bất giác Duy lùi lại ... Nhưng tay Hùng không cầm súng, không cầm dao ... mà chỉ cầm một chiếc phong bì dây cộm, màu vàng.

Hùng liệng phong bì lên giường.

Hạnh ngồi yên, đôi mắt nàng hết nhìn chiếc phong bì lại nhìn mặt Hùng.

– Đây ... Tiền mua xe Jaguar của em đây ...

Hạnh kinh ngạc :

– Hùng ...

Cả Duy cũng không dấu được sự sốt. Gã trợn tròn mắt :

– Sao ? Mày bảo mày đốt tập thư của bà via rồi kia mà ?

Hùng vẫn đứng yên. Chàng nói, với một giọng đều đều, bình thản, nhưng vô hồn, một giọng nói rất kịch :

– Tiền mua xe, trả tiền nhà ... tiền ét-xăng, tiền may quần áo ... Đủ 200.000 đồng đấy. Đếm lại đi ...

Chợt, chàng sống giọng :

– Đếm đi chứ ? Còn chờ gì nữa ?

Như một cái máy, Hạnh thò tay ra mở phong bì. Nhiều tập giấy 500 theo nhau trôi từ trong lòng phong bì ra giường.

Nàng ghen ngào :

– Hùng ... Sao anh lại xô đẩy em ...
đến chỗ ... đến chỗ ...

Giọng nàng ghen đi vì nước mắt.

Duy chạm nhẹ lên vai Hùng :

– Mà khá lắm ... Tao không ngờ.
Tao thú thực ... mà cừ lắm ...

Hùng gạt tay Duy ra :

– Còn mà ... Tao không khen mà
được ... Vì mà kém quá ... Bất cứ ai nói
gì mà cũng tin ngay là thật ...

Chàng toan quay ra. Duy chặn lại :

– Tao biết mà bất mãn lắm ...

Nhưng bất mãn mà làm gì ? Ai mà chẳng có lúc lằm lẩn ...

Hùng nhún vai :

– Tao mà bất mãn à ? Tao bất mãn vì cái gì chứ ? Chúng mày cho tao là một thằng đểu, một thằng hèn ... Tao cải chính sự lằm lẩn ấy của chúng mày bằng việc làm của tao. Thế thôi ... Có mày bất mãn vì bị tao bịp thì có ... Thôi, tao đi ...

Duy bối rối như một cậu con trai phải nói chuyện với người lớn :

– Mày có việc bận à ? Ở lại uống với tụi tao ly rượu được không ?

– Cám ơn. Tao uống ở Ô-Ten Kim Hậu ... với thằng cha Tám rồi.

Hùng đi ra cửa.

Không thể chờ được nữa, Hạnh thốt ra một tiếng gọi đau đớn :

– Anh ...

Hùng quay lại. Chàng nhìn rõ những giọt nước mắt ròn ròn chảy trên má nàng. Những giọt nước mắt mà chàng không muốn thấy.

Nàng nức nở :

– Anh tha lỗi cho em ...

Chàng gượng cười :

– Em có làm gì lỗi đâu ... Em xin lỗi vì hồi nãy em chửi anh à ? Lỗi tại anh chứ ? Vì lúc đó, anh nói dối em ...

Và chàng nghẹn lời :

– Em bận áo vào, kéo lạnh đấy ...

Hùng cúi đầu đi ra khỏi phòng như người đi trốn.

✱

Đi đưa đám Ánh trở về, Hùng cảm thấy chàng cần uống rượu cho thật say. Đây là lần thứ hai – kể từ phút chàng vất tập giấy bạc trên giường Hạnh nằm – chàng thấy cần được say.

Trong lúc hạ huyết Ánh trong một góc nghĩa địa cỏ úa nghèo nàn, Hạnh đến “ga-ra” mua chiếc xe Jaguar trong mộng của nàng.

Việc mua chiếc xe không xảy ra dễ dàng và vui vẻ như Hạnh tưởng.

Thoạt tiên, nàng gặp bộ mặt khó khăn của cô thư ký “ga-ra”. Cô này

cầm chiếc chùm khóa xe đưa cho nàng với cái điệu bộ của một người bắt buộc phải cầm một con rắn độc.

Hạnh phản ứng ngay. Nàng khiêu khích :

– Bộ cô không bằng lòng khi thấy tôi mua cái xe này à ? Cô khó chịu cái gì, cứ nói ra đi. Tôi nghe ...

– Tôi không được chủ trả lương để phê bình việc làm của khách ...

Đáp xong, cô thư ký quay ngoắt đi.

Có giọng nói của Đức từ trong xưởng máy vọng ra :

– Thế nào ... ? Bán được cái Jaguar rồi à ?

Ông thợ máy già đang chùi xe cho Hạnh nghênh cổ đáp :

– Bán rồi ... Cô em của anh mua đấy !

Đức bước ra. Đôi lông mày của anh cau lại. Nhìn nét mặt cau có bức tức của ông anh, Hạnh nghĩ thầm – “Cẩn thận đấy. Cơn giận của đàn anh sắp nổ ...” Hạnh không chờ đợi sự bùng nổ ấy, nàng tấn công trước.

Nàng tiến đến trước mặt Đức đứng thẳng người, một tay chống vào cạnh sườn, hỏi bằng một giọng ngạo mạn :

– Tôi mua xe rồi đó ... Lời hứa trước của anh đâu ? Sao không thực hiện đi ?

Đức có vẻ không hiểu. Hạnh tiếp :

– Anh hứa nếu tôi mua chiếc xe này anh sẽ tặng cho tôi ... hai cái tát nẩy lửa mà ?

Người công nhân nhún vai. Vẻ lạnh nhạt của anh che đậy một nỗi buồn tê tái:

– Ở đây có nhiều ... dĩ đến mua xe lắm. Hơi đâu tát cho hết ...

Hạnh quắc mắt :

– Anh không được nghĩ bậy ... Anh tưởng em làm ... điếm để lấy tiền mua xe ô-tô sao ?

Đức lắc đầu :

– Tôi không tưởng gì hết. Cô làm tôi xấu hổ. Thế thôi ... Tôi không kiêu hãnh được làm anh cô một chút nào. Tôi cũng hèn ... Tôi muốn đá cho cô mấy cái ... nhưng cô là khách của ông chủ tôi, tôi không dám ...

Vài anh phụ việc con trai, thấy hai anh em Đức cãi lộn, xán đến gần để nghe.

Hạnh giận dữ :

– Thật không ? Anh có giỏi thì đá đi, tôi coi thử ...

Đức trả lời bằng một giọng mệt mỏi :

– Đá cô thì ích lợi gì ? Chỉ tổ làm cho tôi mất sở làm. Tôi cần cái sở làm này lắm. Không phải bất cứ ai cũng giàu tiền hoặc sống vô trách nhiệm ...

Ông chủ hãng xuất hiện trên cửa văn phòng. Chắc ông ta vừa được bọn đàn em phi báo về vụ lời thôi xảy ra giữa anh em Đức. Vì vậy, ông gọi, giọng hơi sảng :

– Anh Đức, làm ơn vô đây tôi có chuyện nhờ ...

– Dạ ... !

Hạnh – hãy còn run lên vì giận –
cười khẩy :

– Mau lên, ông chủ gọi. Không vầy
đuôi chạy vô lệ lệ ... ông chủ mắng cho
năm bảy mắng bi giờ ...

Đức lặng lẽ quay đi.

Hạnh ngồi vào chiếc xe Jaguar. Ông
thợ máy già đứng bên chỉ cho nàng biết
mọi chốt điện trong xe. Khi chiếc xe rồ
máy vù ra khỏi ga-ra, Hạnh đã mở ra-
đi-ô. Tiếng nhạc Nam Mỹ khuất dần nơi
góc phố.

Đức từ trong văn phòng giám đốc
bước ra. Tay chàng cầm một tập giấy.
Chàng nhìn quanh. Chiếc xe sơn màu
trắng sữa không còn ở đấy nữa. Hồng –
cô thư ký – ra đứng bên chàng.

Nàng khẽ nói :

– Anh đừng buồn. Các cô gái “Nu-Ven-Va” trước sau gì ... rồi cũng thế cả ...

Đức thở dài :

– Anh còn ức một chuyện nữa là ... cái xe đó không đáng giá năm chục ngàn mà nó mua tới hơn một trăm ... Không biết nó lấy tiền ở đâu ra ? Con bé đáng sợ thật ... ?

✱

Thấy Hùng lão đảo đứng dậy, anh râu xồm sốt sắng hỏi :

– Toa say quá rồi. Moa đưa toa về nhé ?

Hùng lắc đầu :

– Cám ơn. Tao còn đi được ...

Chàng vào phòng rửa mặt lần thứ ba để nôn mửa. Khi trở ra chàng rút khăn tay chấm những giọt mồ hôi lấm tấm toát ra trên trán.

– Mấy thằng kia đâu cả rồi ?

Gã râu xồm chỉ ra cửa :

– Biến cả rồi ...

Hùng vừa mở miệng toan nói – “Tao cũng biến !” Nhưng vừa lúc ấy, qua khung cửa kính, chàng trông thấy một chiếc xe ô-tô kiểu đua sơn màu trắng sữa vừa lướt êm tới và dừng lại bên vỉa hè.

Trên chiếc xe mui trần, một thiếu nữ bận “blue-jeans” ngồi cầm lái, nàng ngoảnh mặt nhìn vào tiệm rượu.

Nét mặt của Hùng sứt đánh lại. Nhét vội chiếc khăn tay vào túi quần, dơ tay vuốt lại mái tóc, chàng đẩy mạnh cánh cửa, bước ra đường, rào bước đi như chạy về phía bờ sông.

Như một tên ăn cắp, chàng đi sát vào các cửa hàng.

Chiếc xe hơi từ từ chạy theo. Ánh đèn soi rõ những bước chân đi của Hùng, như ánh đèn rọi theo một diễn viên điện ảnh lúc đang đóng trò trên sân quay.

Một tiếng gọi khẽ, e ngại, vang lên từ lòng chiếc xe màu trắng :

– Hùng ...

Gã râu xồm thò đầu ra cửa nhìn theo, lẩm bẩm :

– Thằng con nhà này hách quá. Em

xinh thế, lại có tu-bin nữa ... mà nó cứ làm cao phốt đi như không có gì cả ...

Nước mưa lướt thướt rơi từ hàng cây cao xuống vỉa hè. Đường phố vắng tanh chỉ còn vài tiệm rượu cho khách ngoại quốc là mở cửa. Tiếng nhạc máy hát từ trong tiệm vẳng ra eo éo.

Hạnh lái xe vượt qua mặt Hùng. Nàng ngừng xe ở ngã tư đầu phố, xuống xe chạy lại phía Hùng.

Chàng vẫn đi thẳng, hai mắt mở trừng trừng nhìn ra trước.

– Anh ... em đi tìm anh khắp nơi, sao anh lại trốn em ? Anh giận em điều gì ... anh cứ chửi em đi ... Nhưng anh cho em gặp ...

Hai tay thả vào túi áo mưa, Hùng đứng nhìn người thiếu nữ từ đầu đến

chân. Hai mắt chàng đỏ ngầu vì men rượu, nhưng giọng nói của chàng vẫn lạnh và tỉnh :

– Cô muốn gì ?

– Em ... Em ... muốn được nói chuyện với anh ...

– Cô còn cần gì nữa ? Cô đã có xe hơi, có tiền ... Hay là bây giờ ... cô lại muốn có một cái xe Mercedes ?

Hạnh khổ sở :

– Anh đừng nói thế ! Tại anh đẩy em vào đường cùng. Anh thù em vì chuyện em với thằng Duy ...

Hai người yên lặng vài giây.

Hạnh hạ giọng :

– Em có lỗi ... Em xin lỗi anh ... Anh nên ...

Hùng gạt nàng ra để tiến lên :

– Xong rồi ... Cô khỏi lo ... Đừng nhắc cái chuyện khỉ ấy nữa ... !

– Anh không chịu nghe em ...

– Cô có xe đẹp ... cứ việc lái đi chơi ... Cần gì đến tôi ?

Chàng rảo bước. Nàng chạy theo sau, sợ hãi, bối rối ... Đế giày mỏng của nàng trơn tuột trên mặt hè loáng bóng. Chối với suýt ngã, nàng toan níu lấy chàng, nhưng không kịp, nàng đành ngã chúi vào gốc cây.

Khi chạy theo kịp chàng, nàng gằn giọng :

– Em không cần xe ... Em chỉ cần anh ... Em chỉ cần được anh yêu ...

Hình như Hùng không nghe rõ câu nói ấy. Chàng vẫn rảo bước, Hạnh dừng lại để thở, rồi nàng lại tất tả chạy theo.

Nàng hôn hển :

– Anh không biết là em yêu anh ...
hay anh cố tình không chịu biết ... ?

– Biết cái gì ?

– Biết là ... em yêu anh ...

– Tôi cóc cần biết ...

Hạnh chưa khóc. Nhưng cổ họng nàng nghẹn lại như có một vật gì chặn cứng. Họ đã đi tới trước cửa Cảnh sát cuộc. Bên kia là bờ sông. Những ngọn đèn điện trên chiếc tàu chiến vừa cập bến hồi chiều sáng rực một góc sông tối có những hàng dừa cao.

Nàng kêu lên, thê thảm :

– Hùng ... !

Chàng quay lại. Dưới ánh đèn “nê-ông” chiếu ra từ cửa Cảnh sát cuộc, đôi mắt chàng như rực lửa :

– Hùng ? Hùng cái gì ? Sao cô bám sát quá vậy ? Con gái cần phải tự trọng một chút chứ ? Người như cô mà tự nhận là gái “Nu-Ven-Va” thì nhảm thật ... Cô vẫn chưa hiểu gì hết à ?

– Anh bảo em hiểu gì ?

– Về vụ “com-bin” của tôi với thằng Duy ? Khi chán, tôi “pát-xê” cho nó ... Nó có món bỏ nó lại “pát-xê” cho tôi. Đó là cái bí quyết thanh toán tình yêu dễ nhất ... Cô về hỏi thằng Duy xem tôi nói có đúng không ?

Chàng cười một mình, khật khùng như một thằng điên, rồi bước đi. Bóng

chàng nhòa dưới bóng hàng cây ven đường. Hạnh lão đảo đi trở lại chiếc xe Jaguar.

*

Hùng chậm chậm lái xe Vespa chạy trên con đường ướn. Nhà chàng ở vào một phố vắng, quá vắng. Từ đầu phố đến cuối phố không một chiếc xe nào đi lại. Dãy phố vắng đó là nơi hò hẹn của các anh bồi, chị sen. Hùng thấy vài cặp đứng trò chuyện, hoặc nắm tay nhau dưới gốc cây.

Tòa nhà lầu của ông Quốc Anh hiện ra sau hàng cây. Dừng xe trước cửa, Hùng nhìn lên lầu. Căn phòng làm việc ông Quốc Anh vẫn còn sáng đèn. Ánh đèn đó cho Hùng biết rằng ba chàng vẫn

chưa ngủ và có lẽ ông đang chờ chàng về.

Hùng sợ không dám để ông Quốc Anh trông thấy bộ mặt thiếu ngủ, thâm của chàng trong lúc đó. Chàng lái xe qua phố bên cạnh vào một quán cà-phê.

Anh bồi đang dọn ghế bảo chàng :

– Đóng cửa rồi thầy ...

– Còn cà-phê cho tôi một ly ...

Cà-phê mang ra, Hùng uống ngay một hớp hết nửa ly. Chàng nhăn mặt, hồi hận. Ly cà-phê cuối cùng của quán này đặc và đắng quá. Chàng muốn uống cà-phê cho tỉnh, nhưng chất nước đắng này chỉ làm cho chàng thêm nôn nao, cồn cào. Chưa đêm nào đi chơi về nhà mà chàng lại thấy khó chịu như đêm nay.

Thấy chàng về, hai con chó bẹc-dê sồ ra nhảy mừng quanh chàng. Hùng cho xe vào nhà sau, chàng lên lầu. Tuy chóng mặt và hoa mắt chàng vẫn cố đi cho thật thẳng thắn, nghiêm chỉnh.

Cửa phòng làm việc của ông Quốc Anh xịch mở. Ông Quốc Anh từ trong phòng bước ra :

– Hùng ... hồi này con đi chơi đâu mà đêm nào cũng về muộn thế ? Má con lo lắm đấy.

– Đến mai ... con không đi nữa ... !

– Sắp đến kỳ thi rồi ...

Ông Quốc Anh dừng lại. Ông nhìn mặt cậu con kỹ hơn nữa rồi nắm lấy cánh tay con :

– Chết chưa ... Con say rượu đấy à ?

Hùng cúi đầu – cái cúi đầu thú nhận – Chàng giơ tay chặn lên ngực. Ly cà phê đậm chàng vừa uống đang xung đột dữ dội với chất rượu mạnh trong bao tử của chàng. Hùng còn đủ sáng suốt để nghĩ thầm – “Mình mà nôn thốc trước mặt ông Cụ thì ồm đòn ... !” Chàng cố kìm giữ. Nước mắt chàng ứa ra. Cổ họng chàng như có một cục đá chặn lại.

– Con vào đây. Ba có chuyện muốn hỏi con ... !

Trong giây phút này, Hùng sợ nhất là bị ông Quốc Anh “thăm vấn”. Chàng nhăn nhó :

– Ba cho con xin phép ... đến mai ...

Giọng Hùng có những âm thanh eo éo đến nỗi chính chàng cũng phải buồn cười.

Nhưng ông Quốc Anh đã quay vào phòng. Hùng thở dài rồi ngoan ngoãn vào theo.

*

Hồng – cô thư ký garage Mekong – đứng trước tấm gương trong căn phòng nhỏ của người yêu, sửa lại mái tóc. Nàng quay lại nói với Đức :

– Thôi, em về nhé !

Hồng ra đến cửa phòng thì gặp Hạnh thần thờ đi vào. Khuôn mặt tươi trẻ, vui vẻ, khỏe mạnh của Hồng trái ngược hẳn với khuôn mặt rầu rĩ xanh mét mét mỗi của Hạnh. Đôi mắt thâm quầng của Hạnh vẫn còn ngấn lệ.

Hồng dừng lại giơ tay tát yêu lên má Hạnh :

– Sao thế ? Lại buồn chuyện tình duyên nên tìm đến than thở với ông anh chú gì ?

Đức không cười sau câu nói ra “đầy đủ thẩm quyền” của người yêu, anh lo lắng nhìn cô em gái. Hạnh đứng gần như không vững ở giữa phòng. Đức bước tới dìu nàng đến ngồi trên đi-văng. Bằng một giọng nói yếu ớt, buồn rầu khác hẳn với giọng nói khiêu khích thường lệ của nàng, Hạnh sụt sịt :

– Em đến có làm phiền anh và chị Hồng không ?

Đức lắc đầu :

– Không ! Em có chuyện gì buồn thế? Hồng vừa nói rằng em buồn chuyện

tình duyên ? Có đúng không ?

Hạnh mở sắc tìm chiếc khăn tay đưa lên chấm nước mắt. Nàng nghẹn ngào :

– Chị ấy nói đúng.

– Anh giúp gì được em bây giờ ?

Đức bối rối đưa gói thuốc lá ra mời cô em gái. Anh tiếp :

– Anh đâu có biết gì nhiều về những vấn đề ái tình ?

Hạnh cười như mếu :

– Anh tưởng em biết nhiều ư ?

– Người hôm nọ anh gặp ở nhà em phải không ?

Hạnh thở ra một hơi thuốc lá và gạt đầu.

Đức cẩn thận buông một câu vô thưởng vô phạt :

– Trông nó có vẻ tử tế đấy chứ ?

Hạnh thở dài :

– Anh ấy tử tế quá. Thế mới chết em

...

Nàng ngồi yên hút thuốc lá. Đôi mắt đỏ hoe và sống mũi bóng loáng của nàng làm nàng giống như một cô học trò vừa thi trượt.

Đức thắc mắc :

– Nếu nó là người tử tế, anh không hiểu tại sao ?

– Em cũng không hiểu nốt ... !

Đức nhú mày :

– Em với nó cãi lộn hả ?

Hạnh gật đầu.

– Rồi nó giận, nó cho em rơi ?

Hạnh lại thiếu não gật đầu.

– Hai đứa cãi nhau về chuyện gì thế ? Có quan trọng lắm không ?

Hạnh không hút thuốc lá nữa. Đôi mắt nàng lại chớp chớp, rồi những giọt nước mắt lại theo nhau ứa ra. Nàng ngẹn ngào :

– Em dại quá ...

Và nàng thú tội trong một tiếng thở :

– Em ... “trót dại” với người khác ...

Đức hoảng hốt :

– Em nói sao ?

– Em yêu anh ấy nhưng ... đêm hôm

chúng em cãi nhau, lúc em đang giận Hùng ... em về phòng một gã ... Em không yêu thằng đó và nó cũng không yêu em ... chỉ vì em giận Hùng ... Hùng đến nơi ...

– Nó có thấy em và thằng kia không?

– Có ! Thằng kia còn mời anh ấy ở lại uống rượu ...

– Thế nó không đấm cho thằng kia một trận à ?

– Không ! Anh ấy chẳng thèm làm gì cả. Anh ấy bỏ đi ... Có lẽ vì anh ấy khinh em quá nên không còn giận nữa ...

Hạnh bật ra tiếng khóc nức nở. Đức trở mắt nhìn cô em gái :

– Tại sao em lại làm thế ? Em thích thế à ?

– Không, em không thích.

– Nếu vậy ... em điên mất rồi. Không thích mà lại làm thế ? Anh không hiểu ...

Hạnh đứng bật dậy. Nàng đi đi, lại lại trong căn phòng hẹp. Mặt nàng lúc cúi gằm xuống, lúc ngửa lên trần nhà. Làn môi của nàng mím chặt lại. Nhìn nét mặt và làn môi ấy Đức tưởng như nàng sắp thét lên. Nhưng khi Hạnh nói, giọng nói của nàng lại rất trầm, chỉ nghẹn ngào:

– Tại sao ? Tại sao ... ? Đó là cả một vấn đề của bọn chúng em. Nếu anh biết rằng tại sao chúng em lại làm thế ... chúng em chán tất cả ... phải lao vào để mà quên ... vì chúng em muốn sống thật tự do, không bị ràng buộc vì bất cứ một cái gì hết, nhất là không bị ràng buộc bởi tình yêu ...

Sau cùng, Đức cũng đặt vào cuộc được một câu hỏi :

– Nhưng có cái gì ở cuộc đời này làm cho em chán chú ?

Giọng nói của Đức chỉ làm cho Hạnh thêm thất vọng. Nàng biết rằng Đức không thể nào hiểu được nỗi khổ tâm cùng tâm sự của nàng.

Đức ngồi trên mép giường, trong bộ áo ngủ sọc nâu, hai vai xuôi xuống, lưng hơi gù ... Trông Đức rõ ra là một người vừa làm việc mệt nhọc trong suốt một ngày và bây giờ ước vọng cao đẹp nhất chỉ là một giấc ngủ say sưa lấy lại sức để ngày mai lại đi làm việc.

Thấy đôi môi Hạnh run run, Đức kéo nàng ngồi xuống ghế. Anh vuốt tóc cô em :

– Anh không hiểu gì về tâm trạng của em hết nhưng anh biết rằng em đang buồn, đang khổ ! Phải không ?

– Đau khổ như là ...

Hạnh thốt ra một câu cay đắng :

– Như là một em nữ thư ký đánh máy bị bỏ rơi ...

Đức dịu dàng :

– Nữ thư ký đánh máy cũng là người. Khi họ thất tình họ cũng biết buồn khổ như em chứ ?

Hạnh cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đặt trên lòng. Nước mắt nàng thánh thót rỏ lên hai bàn tay ấy.

– Em yêu nó ... sao em không nói thẳng cho nó biết ?

Hạnh chấm nước mắt :

– Anh tưởng nói câu ấy dễ ư ? Bây giờ Hùng không thèm nhìn mặt em nữa. Không lẽ em đến nhà Hùng, bấm chuông ... đợi Hùng ra rồi nói rằng – “em yêu anh ...” thế là xong ư ?

– Còn thằng kia ? Phải nó là thằng ... mua xe Jaguar đó không ?

Hạnh ngược mắt nhìn, trách móc :

– Anh có thể nghĩ rằng ... em làm tiền ... để mua xe sao ?

– Em khỏi cần phải cãi chính. Anh không bao giờ tin rằng em có thể làm như thế ! Nhưng thôi, anh không hỏi gì về chuyện chiếc xe nữa đâu. Bây giờ ... chúng ta trở lại chuyện Hùng ... Nếu em hỏi ý kiến anh, anh sẽ khuyên em rằng ... tại sao em không gọi dây nói đến nhà

cho Hùng ? Chắc nhà nó có dây nói.

Hạnh gật đầu.

– Để anh thay quần áo đưa em đến
sở cho em gọi !

*

Giọng nói của ông Quốc Anh vang
lên rộn ràng trong căn phòng vắng. Bên
ngoài có tiếng mưa rơi. Qua khung cửa
sổ có cửa kính sau lưng ông Quốc Anh,
Hùng trông thấy những ánh đèn xa thấp
thoáng trong bóng đêm mưa nhòa :

– Nếu con cho rằng ba là một ông
già không hiểu gì hết về những vấn đề
của tuổi trẻ thì con lầm. Ba đã qua tất
cả những nỗi thắc mắc của con bây giờ.
Ba mươi năm trước, ba hai mươi năm

tuổi, ba còn chơi bời hơn con nhiều. Nhưng không bao giờ ba xao lãng việc xây dựng tương lai của ba. Còn con ... chỉ vì một đứa con gái chẳng quý báu gì mà con chán nản tất cả. Đây là lúc con cần phải cố gắng để rèn luyện con trở thành một người hữu ích cho xã hội. Sau này, con sẽ là một ông chủ chỉ huy cả một xí nghiệp, hàng ngàn người sống nhờ tài năng của con. Con đừng làm cho họ phải thất vọng. Con là người có trách nhiệm. Xưởng máy nhà ta sẽ là của con ...

Máy điện thoại trên bàn reo chuông khi ông Quốc Anh nhấn mạnh ở hai chữ “trách nhiệm”. Ông nhanh nhẹn giơ tay nhắc ống nói.

Một giọng con gái run run vắng lại :

– Thưa ông, tôi muốn nói chuyện với anh Hùng. Anh đã về chưa ạ ? Tôi là Hạnh ...

– Có nó đây, cô làm ơn chờ một chút ...

Hùng đang ngồi ủ rũ bỗng ngừng đầu lên. Ông Quốc Anh mỉm cười, đưa ống nói cho chàng :

– Có cô tên Hạnh muốn nói chuyện với con.

Hùng tưởng như nụ cười của ba chàng muốn nói – “Thử xem con có bản lĩnh không nào ... ?”

Hùng hết nhìn ông Quốc Anh lại nhìn ống nói.

Ông Quốc Anh sốt ruột :

– Sao ? Con quyết định đi chứ ?

Hùng ấp úng nói sang chuyện khác :

– Con sẽ thay đổi, ba ạ. Con phải cắt đứt với tất cả những liên lạc cũ ... Ba nói cho nó biết là con không có nhà ...

Ông Quốc Anh chặn tay lên ống nghe :

– Nhưng ba vừa nói rằng con có nhà ...

– Cũng chẳng sao ... ! Với bọn con gái này ... khỏi cần phải lịch sự.

Chàng vội vã đi ra khỏi phòng, trong lúc ông Quốc Anh nói vào điện thoại :

– Xin lỗi cô ... Tôi lầm, nó chưa về cô ạ.

Ông đặt ống nói xuống và lo lắng nhìn theo cậu con. Ông nghĩ thầm – “Chắc nó có chuyện gì buồn thật” ...

Trước cửa trường, Duy đứng thọc hai tay vào túi áo da, dựa lưng vào gốc cây, miệng phì phèo điếu thuốc lá.

Hùng đến gần Duy :

– Mày hết chỗ rồi nên mới tới đây để thốt ra những lời tục tĩu ấy sao ?

Duy cười, mồm ngoác ra đến tận mang tai :

– Đó là một câu thần chú tao thường dùng mỗi lần tao thấy quanh tao xuất hiện nhiều Cả Thộn, Cả Quỷnh quá ...

– Có ai bắt mày phải tới đây đâu ?

Hai người đi bên nhau trên vỉa hè, Hùng tiếp :

– Mày có chuyện gì cần nói với tao không ?

– Mày biến đâu mất từ 8 ngày hôm nay ? Không thấy mày xuất hiện đâu cả ? Sao thế ?

– Chẳng tại sao cả. Tao bận học.

Duy liếc mắt nhìn Hùng :

– Nếu không hiểu mày nhiều tao có thể nghĩ lầm rằng vì ... tao với Hạnh ... mà mày bỏ chúng tao.

Hùng nhún vai :

– Chuyện đó mà ăn thua gì !

Hùng không đỏ mặt, chàng cũng không lạc giọng khi nói câu đó.

Duy cười khẩy :

– Tao cũng nghĩ thế. Vì vậy, hôm nay

tao mới đến tìm mày. Tuyết nó nhờ tao nhắn với mày một tin : tối thứ bảy này, Tuyết nó mở một cái “suýt-pe bum” ở villa của nhà nó ngoài Vũng Tàu. Nó muốn mày ra dự ...

Đây là phút đầu tiên từ lúc gặp Duy, Hùng lộ vẻ bối rối :

– Không biết tao có đi được không !
Tao bận học, sắp thi đến nơi rồi.

– Chắc mày không muốn gặp một vài đứa chứ gì ? Mày không muốn gặp thằng Quang phải không ? Mày yên trí. Từ ngày xảy ra vụ con Ánh bọn mình không còn đứa nào chơi với thằng khốn nạn ấy nữa.

Hùng xanh mặt :

– Ai bảo mày là tao không muốn gặp một vài đứa ?

– Tao đoán vậy thôi ... !

Một cặp sinh viên đứng bên hàng cây vẩy Hùng tới.

Hùng quay lại, ngần ngại rồi giơ tay ra bắt tay Duy :

– Thôi tao đi ...

– Thế tao nói lại với Tuyết là yên trí ... có mày đến nhé ?

– Để coi ...

Đứng lại nhìn Hùng rảo bước về phía đôi bạn, Duy nghĩ thầm – “Ăn chết rồi. Thế nào nó cũng tới”.

★

Duy bước vào tiệm cà-phê. Gã thanh niên đang ngồi dựa lưng vào ghế, đọc

cuốn tiểu thuyết Série-Noire, bỏ cuốn truyện xuống. Người đó là Lưu.

Lưu hát hàm :

– Sao ?

– Nó chịu rồi.

Duy ngồi xuống ghế :

– Đói quá ! Mà có tì cho tao đớp nhé ?

Lưu gật đầu :

– Ăn gì gọi đi. Hồi này mà rách đến thế kia à ?

– Rách mạnh chớ sao lại không rách

...

Lưu chắc lưỡi :

– Tao không hiểu mà nghĩ ngợi ra

làm sao ? Mà y là người có đủ tư cách ăn giải trong vụ “săng-ta” của thằng Kính với em bà già ... Nếu mà y đừng giở trò công tử Tàu cho hết tiền để con Hạnh nó mua cái xe Jaguar thổ tả thì bây giờ mà y sống như ông Hoàng ... Ít nhất cũng ông Hoàng được ba tháng ...

Duy nhún vai :

– Tao không hối hận gì về việc ấy cả.
Tao không cần tiền ...

– Nhưng tại sao ... mà y lại không chịu tha bọn chúng nó ?

– Bọn nào ?

– Bọn thằng Hùng với con Hạnh.
Mà y đã chia rẽ chúng nó, bây giờ mà y lại cho chúng nó gặp nhau. Mà y muốn làm gì chúng nó chứ ... ?

Duy cười :

– Mày lắm. Con Tuyết nó mời cả hai
đứa đến chơi chứ ? Đâu phải tao ?

Nét mặt Duy trở nên nghiêm trọng :

– Có nhiều chuyện tao không thể
nào chịu được. Những đứa nào tao
thương, tao lại càng hành hạ kỹ. Thằng
Hùng thì tao không thương lắm. Tao chỉ
có cảm tình với nó sau vụ nó thắng được
thằng cha Tám. Nhưng con Hạnh thì tao
thương ... Tao không muốn nó bị ràng
buộc ...

Hai gã ngồi yên, hút thuốc lá, suy
nghĩ một lát, Lưu hỏi :

– Mày có biết hồi này Tuyết nó có gì
thay đổi không ?

– Nó có một cái xe Simca ... !

– Mày đừng giả vờ ngờ ngẩn. Tao muốn nói là hồi này, không biết tại sao ... con Tuyết nó có vẻ thay đổi nhiều ... Trước kia nó vẫn liều, nhưng bây giờ ... tao có cảm giác như nó sắp đi quá trớn ...

Duy lạnh lùng :

– Tao không cần biết gì về đời tư của nó hết ...

– Tại sao nó lại nhất định tổ chức vui tối thứ bảy này và bắt tất cả bọn mình cùng đi ?

– Mày thắc mắc mà làm gì ? Đợi đến tối hôm đó khắc biết.

Vi-la Hoàng-Cúc nằm ven biển. Một chiếc vi-la xinh xắn, kín đáo, êm tĩnh, một từng, chung quanh có vườn cây khá rộng. Vườn sau có sân quần vợt.

Tân khách của Tuyết theo nhau đến từ ba giờ chiều. Ba chiếc xe hơi và cả chục chiếc Scooter dựng đầy trên lối sỏi. Giữa những chiếc xe ấy, chiếc Jaguar của hạnh sáng bóng, lộng lẫy như một cô dâu áo trắng giữa tiệc cưới.

Hùng dừng lại trên lối vào phòng khách. Chàng thấy Hạnh đang ngồi cạnh Phúc. Mặt Phúc áp vào mái tóc xõa trên gáy Hạnh. Hạnh nhìn lên, đôi mí mắt nặng như mắt người buồn ngủ ... Nàng giơ tay phác một cử chỉ chào Hùng, một cái chào rất lạnh.

Hùng chỉ nghiêng đầu. Mặt chàng không có một nét thay đổi. Đôi môi

Hạnh – đôi môi vừa trẻ con, vừa kêu gọi – hé mở :

– Chào anh ...

– Chào ...

Thấy Hùng đến, Tuyết chạy ngay đến nắm lấy tay chàng :

– Hùng ... em đang chờ anh ...

Hùng ngạc nhiên :

– Chuyện gì vậy ?

– Có chuyện quan trọng lắm. Vào đây em nói ...

Tuyết kéo Hùng vào căn phòng bên. Hạnh bước ra nhảy một bản với Phúc. Nhưng chưa hết bản, nàng đã buông tay:

– Xin lỗi. Moa mệt lắm ...

Căn phòng Tuyết đưa Hùng vào đó là căn phòng đọc sách có hai cửa sổ rộng nhìn ra vườn cây. Bàn ghế, đồ đạc bày biện rất lịch sự. Hàng ngàn cuốn sách bìa da, chữ vàng xếp trong các tủ kính gỗ mun. Hùng đứng khoanh tay trước ngực, nhìn quanh phòng.

Tuyết đến mở một ngăn tủ nhỏ nơi góc phòng :

– Anh uống Scotch ?

Hùng gật đầu. Chàng đỡ lấy ly rượu trong tay người thiếu nữ :

– Chuyện gì ?

Nàng gượng cười :

– Chuyện gì à ? ... Chuyện em sắp ... có con !

Không hiểu vì làn ánh sáng có vẻ mờ ảo phát ra từ những ngọn đèn hắt lên trần nhà nơi góc phòng hay vì một lý do nào khác Hùng thấy khuôn mặt của Tuyết lúc đó trắng bệch, nhợt nhạt như mặt xác chết.

Chàng lạnh lùng :

– Hay lắm ... Xin có lời chia mừng

...

Chàng uống một chút rượu :

– Kẻ nào có cái hân hạnh là tác giả ?

Tuyết nhún vai :

– Hỏi mà làm gì ? Cần gì biết kẻ nào ? Có thể kẻ đó là ...

Hùng chỉ tay vào ngực :

– Là ... anh ?

Tuyết cười ngặt nghẽo :

– Không phải anh đâu. Anh đừng ngại ...

– Tại em nói rằng ... có thể là ...

Hai người yên lặng. Hùng tiếp :

– Bây giờ em tính sao ?

– Tính đi nằm nhà hộ sinh, và trước đó ... tính chuyện lấy một tấm chồng cho xứng đáng.

– Ba má em biết rồi chứ ?

Nàng gật đầu.

– Phản ứng của ông bà ra sao ?

– Rùng rợn lắm ... em được quyền 15 ngày để kén ... chồng. Sau thời hạn đó, em bắt buộc phải lấy người mà gia đình em chọn cho em ...

Nàng nhìn đắm đắm vào mắt Hùng.
Chàng trẻ tuổi chợt hiểu :

– Và ... anh là người chồng mà em chọn ?

Nàng gật đầu, khẽ nói :

– Anh là người có đủ điều kiện để làm chồng em. Chúng ta là bạn. Chúng ta thông cảm nhau. Nhà em có danh vị, nhà anh có tiền bạc. Anh và em “môn đăng hộ đối” theo một lối mới. Trong bọn mình, chỉ có anh là người đủ điều kiện nhất.

Hùng nở một nụ cười gằn như nhăn nhúm :

– Anh cũng nghĩ thế.

– Nếu chúng ta thành vợ chồng ... em sẽ thay đổi ... em hứa với anh là em

sẽ thay đổi. Em sẽ để anh được hoàn toàn tự do, em sẽ không bao giờ sử dụng quyền làm vợ của em, nhưng em cũng sẽ không bao giờ làm cho anh trở thành lỗ bịch ...

Một lát sau, giọng nói của Tuyết trầm hẳn xuống :

– Anh ... nghĩ sao ?

Không lấy gì làm khó khăn lắm, Hùng lắc đầu :

– Không được đâu Tuyết ạ. Anh rất buồn ... nhưng anh không thể giúp em được.

Tuyết chờ đợi vài giây đồng hồ trôi qua. Sau đó, nàng cười phá lên :

– Em cũng nghi như thế. Nhưng không sao ... Vụ của em thế là được giải

quyết êm. Em sẽ không bao giờ còn phải hối hận vì đã ngậm miệng không đề nghị với anh. Anh cũng đừng lo cho số phận em ... em sẽ có một đám cưới rất lớn, rất đẹp ... làm cho tất cả những cô gái chưa chồng ở Sài Gòn đều phải thèm thuồng ... em sẽ nhận lời làm vợ một anh chàng đồ cao ... Anh đó và cả gia đình hẳn ... có thể làm đủ mọi chuyện để được kết thân với gia đình em, để được lợi dụng gia đình em ... lấy hẳn, em sẽ có lý do để khỏi bị hối hận ...

Hùng chống đối một cách yếu ớt :

– Em làm thế không được. Em sẽ không tìm thấy hạnh phúc bên một người chồng mà em khinh. Rồi em sẽ khổ ... em nên nghĩ rằng em còn cả một cuộc sống dài, rất dài ...

Tuyết thở dài, ngao ngán :

– Anh tưởng em không nghĩ đến chuyện ấy ư ? Anh nhìn mắt em đây khắc biết. Cả tháng nay, đêm nào em cũng thức trắng đêm. Em suy nghĩ nhiều ... đôi khi em tính chuyện bỏ đi sống một cuộc đời tự lập, trong sạch ... nhưng em làm gì được bây giờ ... ? Sức học của em chỉ đủ để cho em đi làm chiêu đãi viên. Thôi ... chúng ta ra nhảy với bọn nó đi.

✱

– Hay lắm ! Các bạn nên vui đi. Đây là tối vui cuối cùng của đời tôi. Từ sáng mai tôi sẽ trở thành một người khác ...

Cả bọn đang ồn ào cười nói bỗng im bật. Vừa vắn lúc đó, tiếng nhạc máy cũng tắt.

Những giọt lệ ròn ròn chảy trên má Tuyết. Nàng ghen ngào :

– Tôi sắp lấy chồng. Tôi sắp làm vợ và làm mẹ ... Cuộc đời con gái của tôi chấm dứt sau đêm nay ...

Sau phút ngạc nhiên, cả bọn tíu tít :

– Thật không ? Bao giờ cưới ? Lấy ai thế ? Nói đi ... ?

Tuyết đứng dựa lưng vào tường. Nàng như một nữ tội phạm đang bị thẩm vấn. Nàng không thể rời bức tường ra được. Không được dựa vào tường, nàng sẽ ngã sấp mặt xuống đất ...

Nàng nói như gào lên :

– Chồng tôi là một cậu đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi ... Một người rất đáng hoàng. Ba má tôi mến anh ấy lắm ... tôi sẽ sung sướng ... sung sướng ...

Cả bọn nhao nhao :

– Thằng nào ? Thằng nào ? Nói tên đi ... !

Hùng cầm ly rượu đến gần Tuyết :

– Tôi !

Tiếng ồn ào nổi lên quanh hai người. Căn phòng lúc đó rộn rịp như một tổ ong. Tuyết đứng há miệng ra nhìn Hùng. Vài giọt nước mắt còn đọng trên môi nàng. Hùng lớn tiếng :

– Em nói cho các bạn biết đi ... anh là chồng sắp cưới của em ...

Tuyết ôm chầm lấy Hùng. Hai cánh tay nàng vòng lên cổ chàng siết chặt. Nàng khóc nức lên ... Hùng tay đỡ ngang lưng nàng, một tay dơ lên nâng cằm nàng.

Chàng quay lại nói với cả bọn :

– Chúng mày ngạc nhiên lắm hả ? Những đứa con gái trong bọn mình đây đứa nào cũng ... thế cả. Đứa nào cũng khốn nạn ... Tương đối Tuyết nó là đứa khá nhất. Với Tuyết, ít nhất tao cũng không bị những đòn bất ngờ ...

Cả bọn reo âm lên hoan hô câu nói của Hùng. Giữa cái hỗn độn hội chợ ấy, Lưu nhanh trí đặt ngay lên máy hát đĩa “Bing ! Bing Boong !” Nhiều tên nhảy cẫng lên như bọn hóa dại.

Chỉ có mình Duy để ý thấy Hạnh ngửa cổ uống hết ly rượu mạnh rồi loạng choạng chạy ra khỏi phòng. Duy không làm qua một cử chỉ gì để giữ nàng lại.

Người thứ hai nhận thấy Hạnh chạy ra khỏi phòng là Hùng.

Hùng và Duy nhìn nhau. Chỉ trong một giây, hai người hiểu tất cả lòng nhau. Lúc đó, họ không còn giả dối nữa ...

Hùng hoảng hốt :

– Nó đi đâu thế ?

Nét mặt của Duy lúc đó giống y như mặt một ông phù thủy lúc bắt ấn !

– Đi rồi ... Biến rồi ... ! Nó chỉ là một ... nhóc bịp. Khi vào việc nó không chịu nổi ... !

Hùng choáng váng lùi lại. Rồi giờ hai tay, chàng xô bọn đứng chung quanh để chạy ra khỏi nhà. Tới vườn, chàng chỉ còn trông thấy chiếc xe Jaguar trắng tinh chạy ra đường, đèn pha mở sáng chói quét mạnh trên hàng cây.

– Hạnh ... ! Hạnh ... !

Hùng lấy hết gân cổ gào vào bóng tối:

– Anh nói dối em ... Hạnh ... Anh yêu em ...

Tiếng xe tắt dần ven biển.

✱

Chiếc xe Jaguar lao đi vun vút trên con đường tối có những căn nhà say ngủ nằm dưới hai hàng cây. Đột nhiên xe xoay mình – tiếng bánh nhựa rít lên ken két trên mặt đường – quẹo vào một con đường lớn. Xe đã chạy ra khỏi thành phố. Ánh đèn pha quét sáng rực những ngọn cây.

Một chiếc xe khác phóng theo. Đó là chiếc xe Simca của Tuyết, do Hùng cầm lái. Sau phút choáng váng vì hành động

của người yêu, Hùng đã nhảy từ trên thêm xuống vườn, ngồi vào chiếc xe này mở máy đuổi theo. Chàng nhấn còi inh ỏi. Nhưng khoảng cách giữa hai chiếc xe vẫn không được thâu ngắn lại một chút nào. Hai chiếc xe theo nhau chạy ra khỏi thành phố. Hạnh lái xe trên con đường về Sài Gòn. Nàng lái xe như người chạy trốn một cái gì.

Hùng cúi ngực trên tay lái. Khoảng cách giữa chàng và Hạnh hình như thâu ngắn lại. Qua mỗi khúc quanh, chàng lại thấy ngọn đèn đỏ sau chiếc Jaguar hiện ra lớn hơn, rõ hơn. Trong óc chàng, quanh người chàng hình như có một bản nhạc “Jazz” hỗn loạn vang lên.

Có một cái gì đó hoa lên trước mắt chàng, trên tấm kính chắn gió, hình ảnh khuôn mặt của Hạnh nổi lên. Nhưng không phải khuôn mặt diễm kiều của

Hạnh khi nàng yêu đương mà là những khuôn mặt đau thương kế tiếp nhau. Những khuôn mặt mà tới đêm nay, Hùng mới trông thấy.

Hai chiếc xe gầm rú theo nhau qua những xóm vắng, nghe như hai tiếng sét.

Hùng kêu lên :

– Hạnh ... em điên à ?

Chàng bật đèn pha ra hiệu cho nàng ngừng lại, nhưng chiếc Jaguar lại càng phóng nhanh.

– “Hạnh ! Hạnh ! Anh yêu em !” Có những tiếng nói từ một nơi vô hình nào vẳng tới, vang lên bên tai Hùng. Nhiều giọt mồ hôi toát ra trên trán, đọng lại, chảy dài xuống má chàng ...

Bỗng ... Hùng thấy có một cái gì

khác lạ vừa đến thay đổi cảnh hoang vu bất động của con đường vắng giữa đêm sương. Có hai luồng ánh sáng khác vừa hiện ra sau hàng cây xa. Một khối đen lù lù như một trái núi lao tới. Hùng nhấn còi thét lên – “Hạnh ... Hạnh ... Coi chừng có xe tới ...”

Một tiếng âm vang lên lẫn với tiếng bánh xe thẳng gấp rít lên xẹt lửa ...

Anh tài xế chiếc xe vận tải hạng nặng mở cửa xe nhảy xuống mặt đường loáng ướt :

– Nó lao vào xe tôi ... Khổ quá ...

Hùng lái xe đến nơi vừa vận lúc anh tài mở cửa chiếc Jaguar. Lúc ấy, chiếc xe Jaguar chỉ còn là một đồng sắt vụn méo mó. Xác một thiếu nữ ẻo lả tử nệm xe ngã xuống đường ...

Anh tài kêu lên :

– Chết chưa ... cô này hãy còn nhỏ quá ...

Hùng gục đầu vào gốc cây. Chàng vừa khóc, vừa nôn mửa.

✱

Trước cửa Ty Cảnh sát, Tuyết dừng lại vài phút trước chiếc xe Jaguar vừa được kéo về. Đầu nàng cúi xuống ...

Có tiếng người nói quanh nàng :

– Lúc xe Hồng-thập-tự đến, cô ấy chỉ còn ngáp được hai cái ...

Trong nhà thương bên kia đường, Hùng – đầu bù tóc rối, mắt đỏ ngầu – ngồi trước một cái bàn nhỏ. Một viên

cảnh sát viên ngồi bên kia bàn. Một cảnh sát viên khác đứng bên cửa.

Giọng viên cảnh sát điều tra trầm trầm và nghiêm nghị :

– Người tài xế xe vận tải nói rằng nạn nhân cố ý lao vào xe ảnh. Theo cậu, nạn nhân ... – cô ... Hạnh ... có lý do gì để ... để ...

Hùng thần thờ :

– Ông muốn nói là ... để ... tự tử ? ?

Chàng lắc đầu :

– Không bao giờ nàng làm thế. Ông đừng nghi oan cho nàng.

Ngạc nhiên vì giọng nói nồng nàn gần như là dữ dội của chàng trẻ tuổi, hai viên cảnh sát cùng chú ý nhìn chàng.

Hùng tiếp, giọng nhỏ hơn :

– Nàng rất yêu đời. Nàng chống lại chuyện tự tử.

Đức đứng dựa vào thành cửa sổ. Anh đang hút thuốc lá và nhìn ra ánh nắng ban mai chan hòa ngoài vườn cây :

– Đúng ... Nó khinh bỉ bọn tự tử. Chính nó nói với tôi thế.

Hùng gục đầu vào hai bàn tay.

Viên cảnh sát viên nhìn Hùng, rồi đưa mắt nhìn Đức, dò hỏi. Đức lắc đầu :

– Tôi không biết gì về cậu ấy cả ...

Viên cảnh sát viên đứng dậy. Ông gấp cuốn sổ tay bỏ vào túi áo. Ông kết luận :

– Nếu vậy ... không chừng máy xe bị trục trặc ...

Trong phòng đợi chỉ còn Hùng và Đức.

– Nó say rượu phải không ?

Câu hỏi đột ngột của Đức làm cho Hùng đứng bật dậy :

– Tôi đã khai với cảnh sát ...

Đức trừng mắt. Anh nắm lấy tay chàng trẻ tuổi :

– Chú đừng hòng qua mặt tôi. Nói thật đi ...

Anh nhắc lại :

– Nó say rượu ?

Hai người yên lặng nhìn nhau. Bên ngoài ánh nắng trở nên gay gắt. Có tiếng ve sầu bắt đầu kêu trong lùm cây xanh.

Hùng quay mặt đi để thú nhận :

– Cả tôi cũng say ... sợ thật ...

– Sợ gì ... ?

– Sợ ... những việc chúng tôi làm trong đêm hôm ấy. Anh không thể nào tưởng tượng được ... Tại sao chúng tôi lại có thể tàn nhẫn với nhau đến thế ? Tôi không bao giờ quên được những câu Hạnh nói với tôi. Không bao giờ quên ... Tại sao Hạnh lại làm thế ? Nàng đâu có yêu tôi ?

– Chú ngốc lắm ... Nếu nó không yêu chú, tại sao nó lại khổ ? Chú muốn có bằng chứng ? Đây ...

– Nếu nó không yêu mày, tại sao nó lại giữ hình của mày trong sắc dây ?

– Anh nói gì ? Đời nào Hạnh nó thèm giữ hình của tôi ? Nó vẫn cho rằng chuyện giữ hình kỷ niệm là quỳnh ...

– Thằng này không phải là chú ư ?

Đức rút trong túi ra một tấm hình cỡ “carte-postale” dí vào mũi Hùng.

Trong hình : Hùng và Hạnh cập tay nhau đi trên đường Tự Do. Hai người cùng mặt tươi, mắt sáng, miệng cười. Quanh họ có nắng vàng ban mai loang trên thảm cỏ. Hạnh bận áo sơ-mi xanh kẻ trắng quần cao-bồi xanh : cái quần thật gọn và đẹp. Nàng đi dép trắng, tóc choàng một tấm voan. Mắt nàng nhìn thẳng vào ống ảnh.

Bàn tay Hùng run run cầm lấy bức hình :

– Hạnh đi lấy hình một mình không cho tôi biết ...

Chàng còn nhớ rõ buổi sáng hôm ấy, khi Hạnh bỏ tấm phiếu chụp hình vào sắc chàng nói – “Chụp ảnh thế này thì sống thế nào được ? Ai có thì giờ mà đi lấy ?” Và nàng nhún vai – “Chúng mình không đi lấy nhưng thiếu gì người khác vẫn thích như thường ?” Chàng hỏi tiếp – “Còn em, có bao giờ chịu khó đi lấy những tấm hình như thế này không ?” Nàng đáp – “Không bao giờ ... !”

Mắt Hùng không thể rời được tấm hình. Đối với chàng, đó không còn là một tấm hình nữa mà là một vật kỳ diệu. Có một sức quyến rũ kỳ-bí toát ra từ tờ giấy ấy. Đây là ngày đầu tiên ... ! Đúng đây là ngày đầu tiên hồi ấy mới yêu nhau. Sáng hôm ấy, nàng ngồi lên xe Vespa, ôm ngang lưng chàng. Nàng nói – “Anh chạy lẹ lên. Em thích đi xe chạy lẹ lắm !”

✱

– Hạnh yêu tôi ? Tại sao nàng lại không nói cho tôi biết ? Tại sao ? Tại sao chứ ?

Hùng gục mặt vào tấm ảnh, thốn thức, nghẹn ngào như một đứa trẻ. Giọng nói của chàng van vãn, rên rỉ ...

Đức đứng khoanh tay nhìn chàng trẻ tuổi :

– Chú phải biết rõ là tại sao chứ ? Tại sao chú yêu thương Hạnh mà chú cũng không chịu nói cho nó biết ? Tại sao ? Tại vì bọn chú chỉ là những tên làm tàng, những đứa yêu mà không dám nói. Bọn chú làm bảnh một cách đại dột. Tại sao yêu mà không có can đảm nói thật ? Tại sao bọn chú không dám yêu chân thành như mọi người ? ?

Không còn nghe tiếng gì nữa, Hùng khóc. Từng giọt nước mắt theo nhau chảy qua gò má, xuống cằm chàng.

Chàng ấp úng :

– Lỗi tại tôi ... Tại tôi tất cả ... Nếu tôi đừng bắt chước lối sống của chúng nó ...

Đức thương hại quàng tay lên vai chàng trẻ tuổi :

– Chưa biết chú và em gái tôi ai là người có lỗi. Chúng ta cùng vào đây chờ tin nó vậy. Chú cũng gần như là người nhà của tôi rồi còn gì ?

Đức dìu Hùng đi. Chàng trẻ tuổi đứng dậy rút khăn tay ra lau mắt, ngoan ngoan đi theo. Trong đôi mắt chàng nhìn Đức, người ta thấy biểu lộ những tình cảm biết ơn, cảm phục. Cái cảm phục của

một cậu con trai trưởng giả nhà giàu, yếu đuối nhìn một bậc đàn anh cứng rắn, già dặn, từng trải hơn mình.

Hai người đến trước một cánh cửa sơn trắng. Một cô y tá mở cửa bước ra. Cô lắc đầu :

– Chưa biết được đâu ông ạ ... ! Các bác sĩ đang cố gắng ...

Và nhanh như máy, cô tiếp theo một câu :

– Các ông cứ yên trí ... sống mà ... nhiều người còn bị nặng hơn nữa mà vẫn sống như thường.

Hai chàng dẫn nhau trở lại phòng đợi.

Đức ngồi hút thuốc lá, gạt tàn đầy dưới chân, Hùng đi đi lại lại trong phòng.

Vừa đi, Hùng vừa đếm bước chân và áp dụng một trò chơi mà chàng vẫn quen làm những năm chàng chưa 15 tuổi. Chàng đi từ chân tường bên này qua chân tường đối diện. Nếu hết đường mà số bước chân của chàng là số chẵn, Hạnh sẽ được cứu sống, còn số bước là số lẻ, Hạnh sẽ ... Nhưng mỗi lần gặp số lẻ, Hùng lại cố bước thêm một bước nhỏ nữa cho thành chẵn.

Đức trông thấy Tuyết hiện ra ngoài khung cửa kính. Nàng toan đẩy cửa vào, nhưng lại ngần ngại.

Hùng khổ sở giải thích :

– Đêm hôm đó, tôi không thể nào trả lời Hạnh qua máy điện thoại được. Anh không hiểu ... Chính mắt tôi trông thấy nàng ở trên giường với thằng Duy ...

Đức thở dài :

– Thôi ... đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Chú còn cả cuộc đời tươi đẹp của chú để sống. Còn Hạnh ...

Bỗng Đức đứng bật dậy. Chàng như người gặp một chuyện uất ức nhất đời :

– Hạnh phải sống ! Nếu nàng chết thì vô lý quá ? Phải không chú ... ?

Hùng sốt sắng đồng ý ngay :

– Tôi cũng nghĩ thế !

Đức quay đi :

– Chú đừng đi đi, lại lại trước mặt tôi nữa. Tôi sốt ruột điên lên mất. Chú nên ra đường một lát ...

Tuyết đẩy cửa vào. Nàng e lệ cúi đầu chào Đức.

Hùng xiết nhẹ tay nàng.

– Cám ơn Tuyết ... !

Kim đồng hồ điện trên tường chỉ 11 giờ sáng.

Khi kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều, Tuyết ngồi im như pho tượng trên chiếc ghế, như người ngồi chờ tàu ở Nhà Ga.

Đức ngồi bên bà Ký trên chiếc ghế đối diện. Hùng đã đi ra, đi vô đến bốn lần.

Hùng – đang ngồi – bỗng vùng đứng dậy. Cử động đột ngột của chàng làm cho Tuyết giật mình.

– Lâu quá – Hùng nói – kéo dài thế này thì còn hy vọng gì.

Giọng Tuyết yếu ớt :

– Anh đừng quá lo. Nếu chết thì chết ngay ... còn đâu đến bây giờ ... !

Có tiếng chân người bước vội ngoài hành lang. Hùng giật mình quay lại :

– Ai thế ?

– Một cô y tá đi qua. Có gì đâu mà anh hoảng hốt thế ?

Như người mê ngủ, Hùng hỏi lại :

– Tuyết nói gì ?

Không đợi nàng trả lời, chàng tiếp :

– Cho tôi một liều thuốc ...

Nàng gỡ liều thuốc cần trên môi, đưa cho chàng :

– Em cũng hết rồi. Chỉ còn liều này thôi. Anh hút tạm vậy ...

Hùng cảm thấy điều thuốc có một vị rất lạ. Đó là vị son môi của Tuyết. Vị son ngọt ngọt ấy gợi cho chàng nhớ lại những dư hương và kỷ niệm đã trôi xa.

– Khi Hạnh bình phục ...

Hùng nói lớn một mình như người nói trong mơ :

– ... Chúng tôi sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt ... theo như ý nàng muốn. Lãng mạn và thơ mộng biết là chừng nào. Chúng tôi sẽ yêu nhau mãi mãi. Tình yêu không thể nào nói lên được thành lời. Tôi yêu nàng mãi mãi ... mãi mãi ...

Chợt Hùng tỉnh lại. Chàng nhận thấy nụ cười răn rúm, cay đắng nở trên môi Tuyết :

– Còn em, Tuyết ? Đời em sẽ ra sao ?

Nàng nhún vai :

– Anh khỏi lo cho em. Như em đã nói ... em sẽ có chồng, có con đàn hoàng mà !

Một cánh cửa đóng nhẹ bên ngoài làm cho Hùng hấp tấp đi ra cửa. Cánh cửa mở, bên ngoài hành lang có tiếng người vọng vào. Trong cái êm vắng của buổi chiều nơi bệnh viện, sự rộn rịp khác lạ ấy báo cho người ta biết có một sự việc quan trọng vừa xảy ra. Tuyệt đứng dậy, nhưng nàng đứng im như một pho tượng đá, không thể tiến lên được.

Căn phòng Hạnh nằm ở đầu hành lang. Một cô y tá đứng ở cửa dơ tay ra chặn Hùng lại. Chàng gạt cô ả ra và đẩy cửa vào phòng.

Bà Ký quỳ trước chiếc giường sắt,

mặt úp xuống tấm thân cứng ngắc nằm dưới làn vải trắng trên giường. Chiếc sắc tay cổ lỗ bằng da đen của bà nằm trên sàn đá trắng, hé mở để lộ một tập bạc lẻ, cặp kiếng trắng, một cái khăn tay ... Tiếng khóc của bà mẹ già nghe rất nhẹ, rất xa ... như từ một giấc mơ nào văng đến ...

Ông bác sĩ có bộ râu mép chải chuốt kiểu Clark Gable đến gần Hùng. Ông đặt tay lên vai chàng trẻ tuổi, khẽ nói như để an ủi chàng mà cũng là để giữ chàng lại :

– Tôi rất buồn ... bị đứt gân máu, không thể nào cứu được ...

Sau cùng, Hùng ngược mắt lên :

– Cho tôi được nhìn mặt nàng ... lần cuối.

Đức đứng chờ Hùng ngoài hành lang.

Khi chàng trẻ tuổi trở ra, trời đã tối

...

– Hùng ... !

Đức nín thở. Anh như một lực sĩ dọn sức để nhắc bổng một quả tạ rất nặng :

– Chú đừng nghĩ rằng chú là người duy nhất phải chịu trách nhiệm trong cái chết của Hạnh. Tất cả chúng ta cùng chịu chung trách nhiệm. Vì chúng ta đã bỏ rơi nàng ...

ĐOẠN KẾT

Hạnh ơi, bốn tháng sau ngày em nằm yên dưới mộ, anh một mình trở lại chốn này, nơi anh và em đã gặp nhau và đã yêu nhau.

Trong một cuốn truyện có lẽ anh đã kết hôn với Tuyết, và trong đêm tân hôn, anh sẽ lái xe đưa nàng đến chết ở chỗ em đã chết. Em sẽ nghĩ sao về cái chết ấy của anh ? Em giờ này đang nằm yên trong căn phòng ấm, vắng, yên tĩnh, một căn

phòng mà không bao giờ em phải lo trả tiền nhà.

Bây giờ, anh biết chắc rằng nếu không có cái đêm quái ác ấy ở Vũng Tàu, anh và em sẽ gặp lại nhau và lại yêu nhau trong một ngày sau đó. Anh sẽ đi tìm em, anh sẽ viện cớ để đi tìm em ... và anh sẽ đưa em về nhà giới thiệu với ba má anh – “Thưa ba má đây là Hạnh ... !” Chúng ta sẽ sung sướng như những cặp vợ chồng trẻ tuổi mà anh đã gặp trong đời.

Anh thấy họ sung sướng tuyệt vời vì một lẽ giản dị là anh không được sung sướng như họ. Vì anh yêu em và anh thiếu em ...

HOÀNG HẢI THỦY

